

Giới thiệu Tiểu Ôn Nhu

Tên gốc: 小温柔

Số chương: 74 chương + 14 ngoại truyện

Editor: Heying

Một câu chuyện tình yêu mà nam chính có hôn ước với chị nữ chính nhưng trái tim lại ở chỗ nữ chính. Trong khi nữ chính không có gì nổi bật lại còn tự duy chậm chạp mà nam chính như ánh mặt trời tỏa sáng và thần tượng trong lòng các nữ sinh.

Tất cả các sinh viên trong trường đều nói rằng, Phó Thời Hành là hotboy của trường đại học S có tính tình cao ngạo lạnh lùng, ôn trọng tự tin, nói chuyện với nữ sinh chưa bao giờ vượt quá ba câu.

Chỉ có Hoắc Yến biết, nắm đó Phó Thời Hàn ôm cô thế nào, dưới cây ngô đồng trước cửa nhà cô, không kiềm ngấu nghiêng môi cô.

Hoắc Yến thờ không ra hơi, nhỏ giọng cầu xin vài tiếng, trái tim Phó Thời Hàn muốn nổ tung

Nữ chính thiên tiên bất túc (*) ngây thơ đáng yêu vs Đại ma vương cao ngạo tự phụ phúc hắc có lòng chiếm hữu mạnh.

(*) Thiên tiên bất túc: Ý chỉ đứa bé sinh ra không khỏe mạnh nhưng lại không được chăm sóc cẩn thận.

【Thật ra Đại ma vương lạnh lùng vô tình cũng có chút dịu dàng mà mọi người không biết 】

Năm tuổi Hoắc Yến mới mở miệng nói chuyện, cho dù trưởng thành, vẫn có chút ngây thơ vụng về, đi đường rất chậm.

Ngày nào đó, cô phát hiện có một chiếc Rolls-Royce đi theo đằng sau, đi còn chậm hơn cô.

"Anh đang làm gì vậy?"

Phó Thời Hàn cầm tay lái, đôi mắt đảo hoa sáng rực rỡ, nhìn thẳng phía trước.

Bình tĩnh phun hai chữ: "Tân bộ."

Bắt đầu từ lúc đó, Hoắc Yến cảm thấy, đầu óc người đàn ông này, có bệnh.

Thế là cô cố gắng hết sức chiều theo anh, dựa vào anh, không dám kích thích anh.

Ngày nào đó sau khi cãi nhau, Phó Thời Hàn nói: "Đừng tức giận."

Hoắc Yến quệt miệng: "Không tức giận, sao em phải tức giận với đồ ngốc chứ

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thiếu niên trên bờ tường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Nha đầu, anh đi học đại học, nhớ gọi điện thoại cho anh."

Khung cửa sắt vuông vức bị hoen gỉ loang lỗ xung quanh.

Hoắc Yến nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, thuận tay mang chậu hoa đá bên cửa sổ vào trong.

Giống hoa đá này có tên là "gấu đồng tử" (*), hình dạng giống như bàn tay của gấu con, thân cây màu xanh nhạt mọc lông tơ màu trắng nhỏ xíu, phía mép lá còn điểm xuyết màu đỏ giống như móng tay con gấu.

(*)

Cô đóng gói cẩn thận chậu "gấu đồng tử" lại, bỏ vào vali hành lý.

Đáng người Hoắc Yến nhớ nhất, xách cái vali lại cổng kênh nên chỉ có thể khó khăn đi chuyển từng bước nhỏ ra khỏi phòng.

Phòng khách rất lớn nhưng không có người, cô hướng ra ngoài ban công gọi: "Mẹ, con đến trường báo danh đây."

Mẹ cô đang gọi điện thoại cho chị gái Hoắc Tư Noãn, không rảnh đáp lại cô.

"Noãn Noãn à, chuẩn bị tiệc tối đón tân sinh viên thế nào rồi?"

"Nhất định phải biểu hiện thật tốt, biết không?"

"Đúng rồi, Phó Thời Hàn có đến không?"

"Sao con lại không biết, hai đứa bạn con từ cấp ba đến đại học vẫn luôn rất tốt, tiệc tối đón tân sinh viên con múa ballet, nó đương nhiên phải đến xem."

"Cái gì mà không phải bạn trai, chỉ cần con cố gắng một chút, sớm muộn gì thẳng bé cũng là bạn trai con."

...

Hoắc Yến lê loi một mình đứng cạnh cửa, do dự một lát, vẫn quyết định chờ mẹ nói chuyện điện thoại xong.

"Con gái mẹ xinh đẹp như vậy, đa tài đa nghệ, tính tình lại tốt, dịu dàng lương thiện, Phó Thời Hàn chẳng có lý gì không thích con cả."

"Nhà ta mặc dù điều kiện kém hơn nhà họ Phó, nhưng mỗi hôn sự này ông nội con đã định, Phó lão gia và ông nội con đều là chiến hữu, từng có giao tình, nhà bọn họ cũng hoàn toàn đồng ý, đây là cơ hội ngàn năm có một. Cho nên hiện tại việc

con cần làm, chính là tóm chặt trái tim Phó Thời Hàn."

"Em gái con hôm nay khai giảng, không cần để ý, con cần thận chuẩn bị màn trình diễn đêm nay thật tốt, ba mẹ làm nhiều việc như vậy cũng là vì con."

...

Mẹ cô cuối cùng cũng gọi xong điện thoại, quay đầu nhìn thoáng con gái Hoắc Yên, hạ giọng xuống, lạnh nhạt hỏi: "Sắp xếp đồ đạc xong chưa?"

"Sắp xếp xong rồi ạ." Hoắc Yên ngoan ngoãn gật đầu.

Mẹ cô đi tới trước mặt, nhờ giọng căn dặn: "Đến trường học, đừng gây phiền phức cho chị con, mọi chuyện phải đặt chị con lên trước, hai chị em chăm sóc lẫn nhau, biết chưa."

"Biết rồi."

Trước khi đi, mẹ cô đưa cho cô một chiếc điện thoại mới.

"Lên đại học cũng cần có đi động của mình, sau này có chuyện gì thì gọi điện về nhà."

"Cảm ơn mẹ."

Trên mặt Hoắc Yên không lộ vẻ mừng rỡ, xác vali hành lý rồi chuẩn bị ra ngoài.

Mẹ cô giống như nhớ ra cái gì, gọi lại: "Đừng rồi, đêm nay chị con biểu diễn, sau khi sắp xếp xong phòng ngủ thì tới cô vũ cho con bé."

"Được rồi, mẹ, con đi đây."

"Đi đi."

Hoắc Yên xách theo vali cổng kèn, lúc ra cửa không may cọ vào khung cửa khiến cơ thể lao đảo một chút.

"Ôi, cẩn thận vào, tay chân vụng về."

Mẹ cô lắc đầu, trong lòng nghĩ thầm chị em gái không thể so sánh với nhau được.

Đều nói con gái là áo bông nhũ tri kỷ của ba mẹ, bà ta nhớ tới năm ngoái đưa Hoắc Tư Noãn đến trường nhập học, con gái lớn khóc lóc bịn rịn, không ngừng dặn dò bà ta phải chú ý sức khỏe, bịn rịn không rời cỡ nào.

Con gái nhỏ một chút cảm xúc cũng không có, không hề cảm thấy ấm áp.

Chị gái Hoắc Tư Noãn thông minh lanh lợi từ nhỏ, thành tích học tập rất tốt, ăn nói ngọt ngào, sẽ nói những câu vui vẻ lấy lòng ba mẹ, hơn nữa còn hiểu chuyện ngoan ngoãn.

Thế nhưng Hoắc Yên là em gái chỉ nhỏ hơn cô một tuổi, năm tuổi mới mở miệng nói chuyện, đầu óc không đủ nhanh nhạy, cũng không lanh lợi, thành tích thường thường, tính cách "muội du bình" (*)."

() Có lẽ trong hoàn cảnh này, "Muội du bình" có thể được hiểu theo cách mà nhà chị Thụy Đàm Nguyệt dịch trong "Đạo mộ bút ký" đó là "muộn thanh bất khang tha du bình" = "thằng con ghê một tiếng cũng không nói". Ai đọc "Đạo mộ bút ký" của Nam Phái Tam Thức chắc sẽ biết Muội Du Bình aka Tiểu Ca aka Trương Khởi Linh.*

Link xem thêm:

Có thước đo rõ ràng như vậy, chị gái Hoắc Tư Noãn đương nhiên sẽ nhận được sự yêu thương của ba mẹ, còn Hoắc Yên... đại khái nuôi lớn là được.

Ba mẹ đối với Hoắc Yên trước giờ không ôm hi vọng gì, bọn họ đặt toàn bộ tâm tư vào chị gái Hoắc Tư Noãn, đặc biệt là nhà họ Hoắc và nhà họ Phó có giao ước một mối nhân duyên, đương nhiên cũng thuộc về chị gái.

Mà Hoắc Yên, hi vọng có thể gả cho một người trung thực an phận, ổn định cuộc sống là được.

Hôm nay là ngày tân sinh viên đại học S tới báo danh.

Hoắc Yên mang theo hành lý không nhiều tới trường, ánh mặt trời trên đầu đúng lúc gay gắt nhất, sau khi báo danh, nhận chìa khóa phòng, thu dọn hành lý và phòng ngủ...

Nhớ lại lúc chị gái lên đại học, mẹ cảm ồ cho chị, ba xách giúp hành lý, còn mấy anh chị em họ hấp tấp chạy theo sau, cầm bản đồ giúp chị gái tìm ký túc xá, thật sự náo nhiệt.

Nhưng náo nhiệt như vậy trước giờ không thuộc về cô.

Sau khi dọn dẹp phòng ngủ, Hoắc Yên nhớ ra hiện giờ cô đã có điện thoại mới, dù điện thoại này chỉ là cái tầm trung nhưng cô vẫn xem như bảo bối, từ cửa hàng ngoài trường dán miếng bảo vệ, lại cẩn thận mua thêm một cái ốp bên ngoài.

Gia đình Hoắc Yên không tính là giàu có, ba mẹ đều làm công ăn lương, những năm qua, tất cả tiền bạc trong nhà đều đập lên người Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Tư Noãn muốn học múa ballet, học dương cầm, học lễ nghi... đương nhiên, còn phải phối hợp với quần áo và đồ trang sức đắt tiền.

Cả gia đình dồn toàn lực bồi dưỡng Hoắc Tư Noãn thành một cô tiểu thư nhà giàu, chính là để xứng với vị thiếu gia giàu có Phó Thời Hàn.

Mà cô con gái thứ hai, chỉ phí ăn ở tiệt kiệm hơn, đương nhiên tiền tiêu vật cũng ít đến thảm thương, tận tới khi học đại học, mới có được cái điện thoại đầu tiên của bản thân.

Đối với những chuyện này, Hoắc Yên chưa bao giờ để ý.

Khi còn bé, bà nội hơn bảy mươi tuổi từng cầm tay Hoắc Yên, nói: "Cô bé tốt như này, nhất định sẽ có chàng trai tốt nhất yêu thương. Thằng bé nhà họ Phó kia, bà nội đã từng gặp rồi, tính tình trầm ổn, tướng mạo đoan chính, nhất định xứng với Yên Yên nhà chúng ta."

Hoắc Yên nói: "Bà nội bà hồ đồ rồi, đính hôn với Phó Thời Hàn là chị gái, không phải con."

Rằng bà nội đã rưng hết, chẹp chẹp cái miệng, đôi mắt tam giác nhỏ nhỏ thương tiếc nhìn Hoắc Yên.

"Có một số đứa trẻ tài năng quá nổi bật, phúc bạc; nhưng người ngốc cũng có phúc của người ngốc, khổ tận cam lai, ông trời sẽ chiều cô."

Bà nội là người duy nhất trong nhà yêu quý Hoắc Yên, khi bà nội qua đời, chị gái Hoắc Tư Noãn khóc lên khóc xuống, tất cả mọi người đều nói Tư Noãn là một cô bé hiếu thảo, so sánh với Hoắc Yên bình tĩnh hơn nhiều, không khóc đến thiên hôn địa hảm

Nhưng khi mọi người còn đang nằm ngáy khò khò, một mình Hoắc Yên quý gối ở linh đường, gác đêm cho bà nội thẳng đến sáng.

Cái quý này chính là ba ngày, một giấy cô cũng không chợp mắt.

**

Chạng vạng tối, Hoắc Yên lấy chậu hoa đã "gấu đồng tử" từ trong vali ra.

Ở giữa chậu hoa đá có cắt một bình thủy tinh, bên trong bình thủy tinh có một tờ giấy ghi chú được cuộn lại.

Hoắc Yên mở tờ giấy ghi chú ra, tờ giấy ó vàng đầy nếp nhăn, trên đó có một dãy số điện thoại.

Trong trí nhớ của cô xuất hiện dáng vẻ của một thiếu niên, trẻ tuổi đẹp trai, mày rậm như kiếm.

Đó là vào tháng tám năm ngoái, đứng vào khoảng thời gian nóng bức nhất, chàng trai vụng trộm vượt tường đến tìm Hoắc Yên, lôi kéo bím tóc đuôi ngựa của cô, vô cùng ngang ngược bướng bỉnh.

"Hoắc nha đầu, anh đi học đại học, nhớ gọi điện thoại cho anh, đây là số của anh."

Hai người nói chuyện khoảng nửa khắc (*1 khắc = 15 phút*) thì người lớn trong nhà trở về, chàng trai mau chóng rời khỏi, lúc trời lên bờ tường vẫn còn lưu luyến không rời quay đầu nhìn cô.

Hoắc Yên vĩnh viễn không bao giờ quên thiếu niên trên bờ tường kia, cặp mắt đào hoa câu hồn, sáng rực động lòng người.

Cô cắt tờ giấy ghi số điện thoại, lưu dãy số vào di động mới của mình, ghi chú ba chữ --

Phó Thời Hân.

**

Hoắc Yên đặt điện thoại xuống, cửa phòng ngủ "kéo kẹt" một tiếng mở ra, bạn cùng phòng Lâm Sơ Ngự đi vào.

Trên tay cô nâng cầm bình nước, hùng hùng hổ hổ, lớn giọng nói: "Hoắc Yên, tớ vừa mới thấy bình nước của cậu dưới lầu, khẳng định là cậu quên không xách lên nên tớ mang lên cho cậu."

Hoắc Yên tròn mắt, nhìn về phía bình nước màu xanh trong tay cô ấy.

"Cảm ơn."

Lâm Sơ Ngự cười tủm tỉm phát tay: "Không cần cảm ơn, sau này tất cả mọi người đều là bạn cùng phòng, giúp đỡ lẫn nhau là việc nên làm."

Hoắc Yên do dự một chút, nói: "Còn làm phiền cậu xuống lầu, đem bình nước trả về chỗ cũ."

"Vì sao!" Lâm Sơ Ngự sừng sốt.

Hoắc Yên không đành lòng nói: "Bởi vì đây không phải là bình nước của tớ."

Lâm Sơ Ngự: "..."

Hai người vẫn chưa đặc biệt thân quen, chỉ có trước đó trò chuyện vài lần, Lâm Sơ Ngự tạo ấn tượng sâu nhất cho Hoắc Yên, chính là cô nàng có bộ ngực rất lớn.

Thật sự là ánh sáng của tình nử từ chiếu khắp mọi nơi, Hoắc Yên lập tức thích cô gái ngực lớn đầy lòng nhiệt tình và nghĩa khí này.

Lâm Sơ Ngự và Hoắc Yên cùng nhau tới phòng lấy nước, đặt bình nước của người ta về đúng vị trí.

Lúc xếp hàng lấy nước, Hoắc Yên nghe thấy mấy cô gái đang thảo luận về bữa tiệc tối đón tân sinh viên.

"Tiệc tối đón tân sinh viên do khoa Nghệ thuật tổ chức, tiết mục chắc chắn sẽ rất hấp dẫn."

"Thật sự mong chờ bông hoa của khoa Nghệ thuật Hoắc Tư Noãn biểu diễn."

"Cậu ta biểu diễn cái gì?"

"Hồ Thiên Nga, nghe nói đáng về múa ballet của cậu ta thật sự rất mê người!"

"Muốn xem."

"Đừng mơ nữa, hội sinh viên phát vé, tớ không cướp được."

...

Các cô gái thất vọng than thở.

Lâm Sơ Ngự nhìn Hoắc Yên nói: "Lúc tớ tới trường học báo danh, nhìn thấy trên tường có dán áp phích Hoắc Tư Noãn múa ballet, đúng là rất xinh đẹp!"

Hoắc Yên gật nhẹ đầu: "Bởi vì chị ấy với tớ rất giống nhau."

Lâm Sơ Ngự cười đầy cô, nói: "Tớ phát hiện cậu luôn thích nghiêm túc nói chuyện nhảm nhí là sao?"

Hoắc Yên nâng mắt lên, thẳng thắn nói: "Tớ là người thành thật."

Lâm Sơ Ngự đánh giá Hoắc Yên, gương mặt xinh đẹp, làn da trắng nõn, đường nét tinh tế thanh tú.

"Thật sự hơi giống, cậu vốn dĩ cũng xinh đẹp, nhưng không cùng cấp bậc nhan sắc với hoa hậu giảng đường Hoắc Tư Noãn, hơn nữa cô ấy còn có hôn ước với Phó Thời Hân, không cùng thể giới với chúng ta đâu."

Hoắc Yên mặt không đổi nói: "Chị ấy là chị gái tớ."

Lâm Sơ Ngự cười ha ha: "Ồi, cậu thật hài hước."

Hoắc Yên: "..."

Lấy xong nước, Lâm Sơ Ngự xách hai cái bình, một đường đi băng băng, bỏ lại Hoắc Yên ở xa đằng sau.

Thật sự là một loli khỏe kỳ lạ.

Hoắc Yên xách theo bình nước của mình, tăng tốc độ bước chân.

Lâm Sơ Ngự nâng cao cổ họng, cách nửa sân trường gào lên với Hoắc Yên: "Hoắc Yên! Cậu nhanh một chút có được không, chậm là không kịp tham dự tiệc tối đón tân sinh viên đâu!"

"Ồi chào, cậu đi trước đi, không cần đợi tớ."

Hoắc Yên vẫn quyết định đi chậm lại, cô không muốn vấp ngã.

Phản ứng của cô đều chậm hơn người khác nửa nhịp, cũng không nhạy bén linh hoạt như mọi người, cho nên mọi chuyện cần cẩn thận không để bị ngã.

"Hoắc Yên, cậu nhanh lên nào!"

...

Trên sân bóng rổ, trận đấu kịch tính đang đi vào những giây cuối cùng. Bước chân của tiền đạo chủ lực khoa Toán - Tín đột nhiên dừng lại.

Anh nâng cặp mắt tinh nghịch như nước, xuyên qua một hàng nữ sinh đang si dại cổ vũ, nhìn về phía cô gái lè loi đang đi bên đường.

Gương mặt cô gái giữa mùa hạ hơi đỏ, mấy sợi tóc rối nhẹ nhàng rũ xuống trên cổ cô, làn da trắng nõn sạch sẽ.

Cô mặc một bộ quần áo ngắn tay màu trắng, dáng người nhỏ bé càng lộ ra nét yếu ớt.

Cô xách theo bình nước, từng bước chậm rãi đi qua. Mặc dù đi lại chậm chạp, nhưng hết sức chăm chú.

Sắc trời tối dần, trong ánh hoàn hôn lộ ra tia mềm mại.

"Phó Thời Hân, cậu nhìn ai đấy!" Đội trưởng dừng lại, khó hiểu hỏi.

Phó Thời Hân dời ánh mắt, một lần nữa nhận bóng, nhảy lên một cái, thêm ba điểm, tiếng hoan hô trên sân vang lên không ngừng.

Anh kim lỏng không được ngược mắt nhìn qua, bóng dáng của cô gái đã biến mất trong ánh hoàng hôn.

"Còn có chút việc." Phó Thời Hân vứt bóng xuống, không quay đầu chạy đi.

"Ày, đi đâu vậy, còn chưa đấu xong mà!"

Đồng đội bên cạnh nghỉ ngơi, Phó Thời Hân xưa nay cao ngạo cẩn thận, trong mắt không chứa bất kì ai, vừa rồi là trông thấy người nào?

Giống như mất hồn.

Chương 2: Anh ấy đang tìm ai

"Cơ hội ngàn năm có một!"

Ở phía trước sảnh hội trường của đại học S, sinh viên của các khoa rất đông và náo nhiệt.

Hoắc Yên vốn cho rằng tân sinh viên đều có thể tham dự tiệc tối. Nhưng đến hiện trường mới biết, có vẻ mới được bước vào bên trong.

Chỗ ngồi trong hội trường có hạn, vé vào cửa được hội sinh viên phát trên WeChat của hội, chỉ có hai trăm vé.

Hoắc Yên và Lâm Sơ Ngự xếp hàng ở cửa soát vé.

Lâm Sơ Ngự mở miệng cầu xin: "Học trưởng giúp đỡ ạ, chúng em đều là sinh viên năm nhất, vô cùng mong chờ tiệc tối đón tân sinh viên lần này, có thể cho chúng em vào không?"

Trợ lý hội sinh viên lắc đầu nói: "Không có vé thì không thể vào bên trong, nếu không sẽ đảo lộn trật tự."

"Bọn em sẽ đứng cuối cùng, không gây âm ỉ đâu."

"Không được, nếu tôi cho hai người vào, bạn học phía sau không có vé cũng muốn đi vào, hội trường không thể chứa được nhiều người như vậy."

Đôi mắt Lâm Sơ Ngự đảo một vòng: "Vậy anh hãy nói chúng ta có quen biết."

"Như vậy sao được." Trợ lý hội sinh viên nhủ mảy: "Hơn nữa, chúng ta đâu có quen."

"Ồi chào, thêm WeChat chẳng phải quen biết sao, nào, học trưởng để em quét anh."

Trợ lý hội sinh viên rất bất đắc dĩ, nói thế nào cũng cho hai người các cô vào.

Hoắc Yên thấy Lâm Sơ Ngự thật sự rất muốn xem buổi biểu diễn này, cô do dự một chút, cuối cùng lấy điện thoại ra gọi điện cho chị gái Hoắc Tư Noãn.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, giọng nói dịu dàng của Hoắc Tư Noãn truyền tới: "Alo, ai vậy?"

"Chị, là em, đây là số điện thoại của em."

"Yên Yên à, em đến trường học rồi à, đã thu dọn phòng xong chưa?"

"Em thu dọn xong rồi."

"Vậy thì tốt."

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng người ầm ĩ, xem ra Hoắc Tư Noãn đang ở phía sau hậu trường.

Hoắc Yên quay đầu nhìn thoáng Lâm Sơ Ngự: "Cái đó, chị, em muốn tới xem chị biểu diễn, nhưng em không có vé, bị cản ngoài cửa không được vào..."

"Chị còn tưởng chuyện gì." Hoắc Tư Noãn cười cười: "Em đưa điện thoại cho bên hội sinh viên, chị nói chuyện với bọn họ."

Hoắc Yên đưa điện thoại cho trợ lý hội sinh viên, anh ta nghe thấy giọng nói của Hoắc Tư Noãn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Nửa phút sau, thái độ của anh ta thay đổi chóng mặt, trên mặt mang theo ý cười đồng thời đưa cho Hoắc Yên hai cái vé.

"Thì ra hai người quen biết nữ thần của tôi, thật ngại quá, nào, đi vào đi, vẫn còn dư chỗ ngồi đó."

Hoắc Yên lời kéo Lâm Sơ Ngự đi vào hội trường, vị trợ lý hội sinh viên còn lưu luyến không rời nói: "Này, học muội, quét mã thêm WeChat đi, lần sau giúp tôi hẹn nữ thần đi ăn cơm!"

Lâm Sơ Ngự khó tin nói: "Cậu thể diện thật lớn đấy, nhìn học trưởng kia vừa mới còn dừ dẩn, nhận điện thoại xong liền biến thành chân chó, còn nữ thần nữa..."

Hoắc Yên cười không nói gì.

"Vậy cậu vừa mới gọi điện thoại cho ai?"

"Chị gái tớ."

"Chị cậu trong hội sinh viên sao, trâu bò như vậy."

"Tớ nói, là Hoắc Tư Noãn."

Lâm Sơ Ngự nhất định không tin: "Ha ha, mặc dù hai người đều họ Hoắc, nhưng Hoắc Tư Noãn thật sự là chị cậu, tớ trực tiếp ăn bàn phím."

Khóe miệng Hoắc Yên giật giật: "Vậy... một lời đã định."

Hai người ngồi xuống hàng phía trước sát bên trái, hàng này đại khái đều là vị trí "người nhà" hội sinh viên giữ lại.

Lúc hội sinh viên phát vé, nhóm làm việc sẽ vụng trộm vì bạn của bạn cùng phòng mà lưu lại một số chỗ, cho nên vừa rồi vị học trưởng kia đã nhường vị trí "người nhà" cho hai người Hoắc Yên.

Lâm Sơ Ngự còn đang suy nghĩ chị gái Hoắc Yên là ai, đến cùng có phải là thành viên trong hội sinh viên không.

Hoắc Yên kiên trì chị gái cô là Hoắc Tư Noãn, Lâm Sơ Ngự kiên trì không tin.

Trong hội trường, bạn học lục tục đi vào, các vị trí trống bắt đầu dần đầy người. Không bao lâu, sinh viên hàng ghế sau đột nhiên trở nên ầm ĩ.

"À, Phó Thời Hàn đến rồi!"

"Anh ấy đến xem Hoắc Tư Noãn sao?"

"Khẳng định là thế, Hoắc Tư Noãn là vị hôn thê của anh ấy mà!"

"Hâm mộ quá, tớ cũng muốn là vị hôn thê của anh ấy."

"Ha ha, đêm hôm khuya khoắt cậu lại đi nằm mơ giữa ban ngày vậy."

"Chuyện đương nhiên, một nửa nữ sinh trong trường đều muốn làm hôn thê của Phó Thời Hàn được không hả."

"Tớ không muốn làm hôn thê của anh ấy."

"Hà?"

"Tớ chỉ muốn làm anh ấy."

...

Cách mấy hàng ghế tựa, Hoắc Yên nhìn thấy Phó Thời Hàn phía xa xa.

Khuôn mặt đẹp trai vai năm không có biểu cảm, môi mỏng nhếch một độ cong sắc bén, lông mi vừa dài vừa dày che đi đôi mắt đen như mực, lộ ra tia sáng lạnh lùng.

Cho dù xung quanh có nhiều nữ sinh sùng bái mình, lại không hề có ai lọt vào mắt anh, đôi mắt không có tiêu điểm vượt qua mọi người, giống như trong hội trường tìm kiếm cái gì đó.

Đúng lúc này, Phó Thời Hàn đột nhiên nghiêng đầu, vù một cái, ánh mắt sắc bén bắn về phía Hoắc Yên.

Đuôi mắt đào hoa hơi nhướn lên, màu nâu đậm trong đồng tử đột nhiên lóe lên tia sáng rực rỡ.

Hoắc Yên bất ngờ không kịp chuẩn bị, trái tim giống như bị dao đâm trúng, cả cơ thể vội vàng sụp xuống.

Lâm Sơ Ngữ thấy cô đột nhiên cúi xuống, bị dọa giật mình: "Lâm cái gì đấy!"

Hoắc Yên trốn, nhỏ giọng nói: "Tớ trứng chiều."

"Bệnh thần kinh."

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến giọng nói của nam sinh: "A Hàn, cậu bỏ dờ trận đấu bóng rổ, vì muốn tham gia bữa tiệc này hả?"

"Ừm."

Giọng nói của Phó Thời Hàn trầm thấp đầy quyền rũ.

"Nhưng trước đó hẹn cậu, không phải nói không hứng thú à?"

"Bây giờ có."

"Ôa, sẽ không phải như bọn họ nói cậu tối thăm "bạn gái" chứ?"

Phó Thời Hàn ngừng một chút, "ừ" một tiếng: "Đúng vậy, tớ đến gặp em ấy."

Anh nhún mạnh "em ấy", lộ ra ý tứ sâu xa.

Lâm Sơ Ngữ hưng phấn thì thầm với Hoắc Yên: "Ồi, học trường Phó Thời Hàn ngồi sau chúng ta, hồi hộp quá hồi hộp quá!"

"Tớ nghe được, cậu nhỏ giọng một chút."

"Hoắc Yên, cậu có thể thẳng người lên không, đừng co quắp thế, nam thần ở ngay đằng sau chúng ta! Cậu thế này mắt mất lắm!"

"Hoắc Yên, tớ đang nói chuyện với cậu, đừng có giả câm giả điếc được không."

Hoắc Yên che mặt, hạ giọng: "Cầu xin cậu giờ cao đánh khẽ, đừng kêu tên tớ, còn nói to như vậy."

"Hoắc Yên, vì sao tớ không thể gọi cậu là Hoắc Yên, đúng rồi, cậu đừng co quắp nữa, cậu thế này làm tớ mất mặt quá."

Hoắc Yên thờ dài một hơi, cuối cùng lấy lại dũng khí, không tránh né anh nữa.

Chắc là anh đã nhìn thấy rồi, cho dù chưa thấy nhưng Lâm Sơ Ngữ mở miệng Hoắc Yên Hoắc Yên cũng đủ cho một nửa hội trường nghe được.

Anh hẳn là... cũng nghe thấy.

Nhưng anh không có bất kỳ phản ứng gì, trái tim nhỏ bé đang đập thành thạch của Hoắc Yên dần bình tĩnh trở lại.

Buổi diễn chính thức bắt đầu, mở màn là một loạt các chương trình ca múa sôi động, đầy không khí buổi diễn lên cao trào.

Trong buổi tiệc tối, các tiết mục ca hát và khiêu vũ đan xen được trình diễn, đặc biệt công phu.

Không hổ là khoa Nghệ thuật chủ trì, mỗi một người lên sân khấu trình diễn đều đa tài đa nghệ, giá trị thưởng thức rất cao.

Hoắc Yên hoàn toàn không dám quay đầu, không dám nhìn thiếu niên phía sau, chỉ cảm thấy sau lưng nóng nóng.

Khoảng cách giữa hai tiết mục, Lâm Sơ Ngữ ôm bụng nói với Hoắc Yên: "Đói quá, chờ chút nữa ra ngoài ăn khuya nhé."

"Ày, tớ không đói lắm."

"Sao không đói được chứ, chúng ta vì kịp tham gia buổi tiệc này, cơm tối cũng không kịp ăn."

Hoắc Yên hạ giọng nói: "Đợi khi buổi biểu diễn kết thúc, nhà ăn đóng cửa rồi."

"Công sau có phở ăn vặt, đi qua đó!"

Hoắc Yên xoắn xuýt hồi lâu, cuối cùng vẫn thỏa hiệp: "Được rồi."

Mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng cô không muốn phá tan hứng thú của Lâm Sơ Ngữ.

Tiền tiêu vặt không nhiều, cho nên Hoắc Yên rất ít khi ra ngoài ăn cơm, bình thường ăn uống mỗi bữa chỉ trong khoảng 10 tệ.

Mặc dù có không phải quá túng thiếu, nhưng vẫn có gắng bó qua những chi tiêu không cần thiết, đây là thói quen tiết kiệm từ nhỏ được dưỡng thành.

Đúng vào lúc này, màn sân khấu chậm rãi kéo ra, tiết mục tiếp theo là đoạn ngắn "Hồ thiên nga" của Hoắc Tư Noãn.

Đây là màn thứ ba trong vở kịch "Hồ thiên nga", điệu nhảy độc tấu kinh điển của thiên nga đen Odile, chiếc váy thiên nga đen bó sát vòng eo thon thả của Hoắc Tư Noãn, hai chân điểm nhẹ, dáng múa nhẹ nhàng uyển chuyển, lại có cảm giác mạnh mẽ.

Tóc dài được búi đằng sau gáy, lộ ra cái trán đầy đặn, khuôn mặt dưới ánh đèn hết sức xinh đẹp.

"Đẹp quá!"

Lâm Sơ Ngữ bật ra tiếng hăm mộ: "Nếu tớ xinh đẹp bằng nửa cô ấy thì thật tốt."

Hoắc Yên nói: "Con gái đẹp không thể chỉ dựa vào nhan sắc, còn cần khí chất nữa."

Từ nhỏ đã có nhiều người nói cô và chị gái có dáng vẻ rất giống nhau, nhưng tất cả mọi người đều khen chị gái xinh đẹp, rất ít người khen Hoắc Yên.

Bởi vì chị gái biết khiêu vũ, có khí chất, đại đa số thời gian Hoắc Yên đều im lặng không nói chuyện, luôn bị người khác bỏ qua.

"Cậu nói không sai, Hoắc Tư Noãn không chỉ xinh đẹp, còn rất có khí chất." Lâm Sơ Ngữ thờ dài nói: "Được rồi, không so sánh nữa, Hoắc Tư Noãn không cùng một thể với chúng ta."

Hoắc Yên nhìn về phía chị gái trên sân khấu.

Hoắc Tư Noãn rực rỡ như thế, khuôn mặt cô cũng tương tự, nhưng chỉ là một cô gái bình thường không nổi bật.

Bài múa kết thúc, toàn hội trường đứng dậy vỗ tay. Hoắc Yên kim lòng không được đứng dậy vỗ tay cho chị gái.

Lúc ngồi xuống, Hoắc Yên vụng trộm quay đầu, nhìn về phía Phó Thời Hàn.

Vốn cho rằng anh cũng đang nhìn chị gái, không nghĩ tới lúc quay đầu lại đụng phải đôi mắt nâu dài hẹp lạnh lùng.

Đuôi mắt anh hơi cong, cằm nhếch lên, cười như không cười nhìn cô.

Đường như anh vẫn luôn nhìn cô như vậy.

Hoắc Yên lập tức quay đầu lại, sắc mặt ửng hồng, tay cũng run rẩy, bị dọa sợ hãi.

Lâm Sơ Ngừ nhỏ giọng nói: "Cậu nhìn lên thì nhìn lên, nhưng có thể đừng biểu hiện rõ ràng như vậy được không, một chút cũng không có cốt khí, giống như cá dòi chưa được nhìn thấy trai đẹp, thật sự mất mặt."

Giọng nói của Hoắc Yên run rẩy: "Không phải vậy, là anh ấy đang nhìn lên đó."

Lâm Sơ Ngừ híp mắt lại, cạ lời: "Thật hài hước, lúc thì Hoắc Tư Noãn là chị gái cậu, lúc thì Phó Thời Hàn đang nhìn lên cậu, cậu cho rằng mình là nữ chính trong tiểu thuyết Mary Sue hả."

Hoắc Yên: "..."

Vở "Hồ thiên nga" kết thúc, tiệc tối đón tân sinh viên cũng kết thúc rất hoàn mỹ.

Lâm Sơ Ngừ lôi kéo Hoắc Yên, thuận theo dòng người đi ra ngoài, hưng phấn nói: "Đi thôi!"

Hoắc Yên cười nói: "Chậm chút, cẩn thận ngã."

Cả hội trường chỉ có hai lối ra, các bạn học lần lượt ra ngoài, khó tránh khỏi hỗn loạn.

Lâm Sơ Ngừ đột nhiên phát hiện ra cái gì, nói khẽ với Hoắc Yên: "Á á á, học trưởng Phó Thời Hàn ở phía sau chúng ta, hôm nay thật sự quá may mắn!"

Hoắc Yên hơi nghiêng mắt, quả nhiên, Phó Thời Hàn đang đứng sau lưng cô.

Hai người một trước một sau ra ngoài, thỉnh thoảng còn đụng chạm nhau, cô có thể cảm nhận được một luồng không khí lạnh lẽo thanh sạch trên người anh.

Khoảng cách... gần quá đi.

Lâm Sơ Ngừ thấp giọng nói: "Cơ hội ngàn năm có một, chúng ta đi chậm thôi, cọ cọ anh ấy!"

Hoắc Yên: "..."

Vừa rồi ai mới nói cốt khí!

Lâm Sơ Ngừ nói thật lảm thật, khụy tay đẩy Hoắc Yên một cái, Hoắc Yên trọng tâm không vững, không kịp chuẩn bị ngã nhào về phía Phó Thời Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tặng em trái tim nhỏ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Phó Thời Hàn đối xử với cô không chỉ tốt một chút.”

Phó Thời Hàn nhanh tay lẹ mắt, ôm chặt lấy Hoắc Yên.

Eo cô rất nhỏ, một bàn tay là có thể nắm trọn, cùng lúc đó, một mùi hương ngọt ngào ngả vào trong ngực.

Đuôi mắt Phó Thời Hàn khẽ cong, ánh sáng lóe lên trong mắt.

Nữ sinh xung quanh phát ra từng tiếng thở mạnh, ồn ào thảo luận.

Hiếm khi có thể nhìn thấy Phó Thời Hàn chủ động đụng chạm con gái, còn dùng tư thế như vậy — gần như anh ôm trọn cô gái vào trong ngực.

Quần áo mùa hè vải vóc mỏng manh, Hoắc Yên cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng truyền từ lòng bàn tay đang đặt trên eo.

Lưng của cô dán chặt phần bụng bằng phẳng cứng rắn của anh, mơ hồ có thể cảm nhận được hình dáng của cơ bụng.

Tay Hoắc Yên đặt trước ngực anh, nhanh chóng ổn định cơ thể, nhỏ giọng thì thầm: “Cảm ơn.”

Giọng nói mềm nhũn, giống kẹo bông ngọt.

Trái tim Phó Thời Hàn như bị lông vũ cọ qua ngứa ngáy. Trong cổ họng phát ra tiếng ừm nhẹ, xem như đáp lại.

Lâm Sơ Ngừ nháy mắt ra hiệu với Hoắc Yên: “Ồi chào, mặt đỏ bừng, nhanh cảm ơn tớ đi, cơ hội tốt như vậy cho cậu, vừa rồi không ít người hâm mộ đâu.”

Cảm ơn cái quỷ ấy!

Hoắc Yên đơn giản muốn một cước đá bay cô rằn đi.

Ngay trong khoảng khắc vô cùng xấu hổ, cô đột nhiên cảm giác trong tay bị người ta nhét thứ gì vào, khó rắp, hơi nhọn, vẫn còn độ ấm.

Hoắc Yên quay đầu, đối mặt với ánh mắt bình tĩnh của Phó Thời Hàn, anh cong môi cười nhàn nhạt, trong mắt chứa đầy tia sáng.

Hoắc Yên lập tức hiểu ý, anh cho cô đồ.

Giống như đồng đội gấp gờ bí mật dưới lòng đất, một lời cũng không nói, lặng lẽ nhận đồ của anh.

Từ cảm xúc trong tay, hẳn là một tờ giấy được gấp thành hình gì đó.

**

Thật vất vả mới ra khỏi hội trường, Hoắc Yên lôi kéo Lâm Sơ Ngừ nhanh chóng xuyên qua đám người, chạy một mạch đến con đường phía sau sân trường, lúc này mới dừng lại thở dốc.

Lâm Sơ Ngừ buồn bực nói: “Cậu làm cái gì cũng chậm, vừa rồi lại chạy nhanh như thỏ, sợ đàn anh vì chuyện vừa rồi mà gây khó dễ cho cậu à?”

“Đúng vậy!” Hoắc Yên há miệng thở dốc, nhìn sau lưng: “Anh ấy chắc chắn sẽ gây phiền phức cho tớ, nói không chừng còn muốn nắn tớ nữa, anh ấy xấu xa lắm!”

Lâm Sơ Ngừ lôi kéo Hoắc Yên qua cổng sau đến con phố quà vặt, không hề ý nói: “Nói như cậu giống như thật sự quen biết anh ấy, còn trách mắng cậu, cậu biết không, lúc hội học sinh kiểm tra phòng ngủ, rất nhiều nữ sinh cố ý làm trái nọ quy mang lò vi sóng, máy sấy tóc bày ra ngoài sáng, muốn anh ấy trách mắng còn không được, anh ấy căn bản không hề ý đến con gái, cậu đừng mơ mộng hão huyền.”

“Tớ quen biết anh ấy.” Hoắc Yên thẳng thắn nói: “Anh ấy rất xấu tính, hay trêu chọc người khác, có mặt lần nhân lúc tớ ngủ, còn cắt trộm bím tóc của tớ, nhưng chuyện như vậy là khi còn bé.”

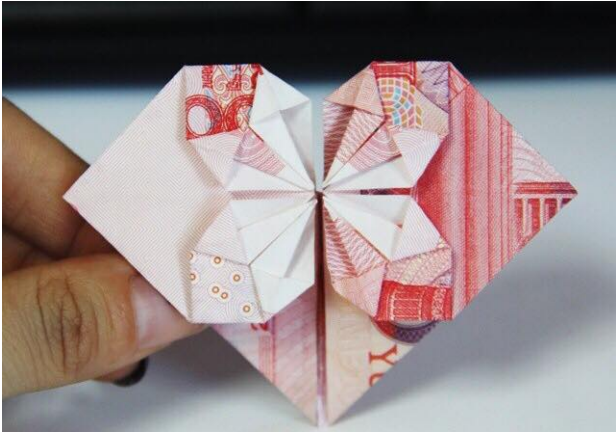
“Cậu chém, chém tiếp đi!” Lâm Sơ Ngừ chọc chọc đầu Hoắc Yên: “Cậu luyện làm sao được bản lĩnh ăn nói mạnh mẽ thế này, tập rất lâu phải không?”

Hoắc Yên oan ức nói: “Tớ thật sự quen biết anh ấy, vừa rồi anh ấy cố ý đi đằng sau tớ, còn lên đưa đồ cho tớ nữa.”

Lâm Sơ Ngừ khoanh tay, nghi ngờ hỏi: “Cho cậu cái gì?”

Lúc này Hoắc Yên mới nhớ đến, vừa bàn tay đang nắm chặt, trong lòng bàn tay là tờ giấy được gấp thành hình trái tim màu hồng.

Mượn ánh đèn đường nhìn kỹ, phát hiện đây không phải là giấy bình thường, mà là... tờ một trăm tệ!

Lâm Sơ Ngữ nói: “Tiền?”

Hoắc Yên cũng ngây người.

Phó Thời Hàn vậy mà đưa cho cô một trăm tệ, còn gấp thành hình trái tim! Nếu vừa rồi biết, cô tuyệt đối sẽ không nhận!

Cô tưởng Phó Thời Hàn đưa cho cô một tờ giấy nhỏ như lần trước.

Nhưng, đôi khi Hoắc Yên cẩn thận gỡ hình trái tim ra, bất ngờ phát hiện trái tim không phải được gấp từ một tờ một trăm tệ, mà là...

Năm tờ!

Bây giờ trong tay Hoắc Yên có năm trăm tệ nhăm nhúm, lông mày cô xoắn xuýt lại với nhau.

Lâm Sơ Ngữ không tin nổi: “Phó Thời Hàn kín đáo đưa cho cậu 500 tệ? Đùa cái gì vậy!”

Hoắc Yên gấp tiền lại bỏ vào túi, nói với cô rằng: “Ừm, nói đùa, tớ đùa cậu đó.”

“Cậu hư hỏng quá, suýt chút tớ tin là thật.”

Hoắc Yên mím môi, không nói thêm nữa.

Nhớ lại nhiều năm về trước, lần đầu tiên nhìn thấy con trai nhà họ Phó, là trong bữa tiệc của bố mẹ hai bên.

Lúc đó Phó Thời Hàn chưa tới mười hai tuổi, làn da trắng sứ, giữa chân mày tràn ngập ánh khí tuổi trẻ, tuấn lãng vô song, đôi mắt đào hoa sáng rực câu hồn đoạt phách.

Anh nghiêm chỉnh ngồi trong bữa tiệc, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ nghiêm túc, y hệt ông cụ non.

Hoắc Yên nhìn thấy anh, giống như nhìn thấy ngôi sao trên trời.

Mà khi đó, trong mắt Hoắc Tư Noãn cũng sáng như sao.

Bởi vì có quan hệ thông gia từ nhỏ, hai bên phụ mẫu không ngừng gán ghép Phó Thời Hàn và Hoắc Tư Noãn cùng một chỗ.

Cấp hai, cấp ba, đại học đều học cùng trường, cùng một khóa, mà Hoắc Yên lại nhỏ hơn bọn họ một lớp.

Phó Thời Hàn và Hoắc Tư Noãn ở chung, giống như phim thần tượng trên TV, thực nữ đoàn trang cùng công tử đẹp trai lịch sự.

Khi đó Hoắc Yên cảm thấy, Phó ca và chị gái đơn giản là trời sinh một đôi.

Nghe nói Phó Thời Hàn xưa nay không cùng nữ sinh qua lại, lúc học cấp ba chỉ có một bạn nữ duy nhất là Hoắc Tư Noãn.

Khi đó, Hoắc Yên nghe lời mẹ, không dám quấy rầy Phó ca và chị gái ở chung, không dám theo đuôi bọn họ, để bọn họ có không gian riêng.

Ví dụ do đó mà Hoắc Yên hầu như đều trốn tránh Phó Thời Hàn, mặc dù anh chưa từng thừa nhận Hoắc Tư Noãn là bạn gái mình, nhưng trong lòng Hoắc Yên, anh là bạn trai của chị gái.

Nhưng muốn tránh cũng không tránh được, Phó Thời Hàn thường xuyên đến tìm Hoắc Yên, có đôi khi còn treo tường ở sau sân nhà, có đôi khi ở trong trường chặn cô vào góc tường, cũng không làm cái gì khác, đầu vô mồm với cô hoặc là trêu ghẹo cô.

Phó Thời Hàn trước mặt Hoắc Yên và trước mặt người khác, cái gì mà thận trọng trăm ôn, toàn là anh già vô.

Anh chính là tên vô lại, lưu manh, không biết xấu hổ.

Đương nhiên, một Phó Thời Hàn như vậy, chỉ có Hoắc Yên mới biết, nói cho người khác căn bản họ không tin.

“Cái gì, cậu nói Phó Thời Hàn trêu ghẹo cậu, bắt nạt cậu?”

“Trời ơi! Sau anh ấy không đến bắt nạt tớ.”

“Được được, đừng nằm mơ nữa, mau tỉnh lại đi.”

Dù sao nói người khác cũng không tin, Hoắc Yên dứt khoát không đi khắp nơi tố cáo, dù sao mặt tốt kia, anh bày cho mọi người và Hoắc Tư Noãn xem.

Mặt bad boy kia, anh để cho Hoắc Yên thấy.

Trái tim của Hoắc Yên rộng lớn, cũng lười không muốn so đo với anh, nhưng dù anh có muốn vãn cải không tốt, nhưng cũng không hẳn là người hoàn toàn xấu xa.

Ví dụ như có một lần, Hoắc Yên bị mấy tên con trai xấu chặn đường ở cổng sau trường học, Phó Thời Hàn nhìn thấy, con người giống như kết băng, không nói hai lời xắn tay áo xông lên, năm ba chiêu đã quét ngã tất cả nhóm người, đánh cho bọn họ kêu cha gọi mẹ, không dám tới gần Hoắc Yên nữa.

Hoắc Yên chính là cô bé “chỉ cần người khác đối với cô tốt một chút, cho dù có muốn vãn cải xấu, cô cũng chỉ nhớ rõ điểm tốt kia”.

Huống chi, Phó Thời Hàn đối xử với cô không chỉ tốt một chút.

Ví dụ như năm trăm tệ nhăm nhúm trong tay cô.

Vừa rồi Lâm Sơ Ngữ hẹn cô ra ngoài ăn trưa, thái độ do dự của cô đã bị Phó Thời Hàn nhìn thấy, biết cô thiếu tiền, mới dùng cách này để tiếp ứng cho cô.

Ba mẹ cũng không quan tâm được như vậy.

Anh quan tâm cô, đại khái bởi vì cô là em gái của Hoắc Tư Noãn chăng.

Nhưng năm trăm tệ này, Hoắc Yên tuyệt đối không thể nhận, nhất định phải tìm cơ hội trả lại anh.

**

Ban đêm, trong ký túc xá không thiếu nhất chính là náo nhiệt. Bên ngoài ban công, có thể nghe thấy âm thanh lưu rú của các cô gái, hoặc là nhìn thấy cơn trùng kỳ lạ mà hết hoặc, hoặc là tán gẫu chuyện trên trời dưới đất.

Lúc Lâm Sơ Ngữ tắm rửa có hỏi Hoắc Yên mượn dầu gội đầu, một bạn cùng phòng tên Tô Hoàn đặc biệt hào phóng đưa dầu gội của mình cho cô nàng.

Nhưng mà hai phút sau, trong nhà vệ sinh truyền đến tiếng hét lạc giọng của Lâm Sơ Ngữ.

Hoắc Yên gần nhà vệ sinh nhất, chạy tới đầu tiên: “Sao thế!”

Lâm Sơ Ngữ run rẩy trả lời: “Alterma! Ba ngăn sáu một chai! Mẹ ơi, tớ vừa mới ấn một nhất, ít nhất cũng mất hơn hai trăm tệ! Tô Hoàn! Ta có lỗi với người!”

Hoắc Yên thờ dài một tiếng, còn tưởng cô nàng té ngã bên trong.

Bạn cùng phòng Tô Hoàn nhà rất có tiền, từ cách ăn mặc của cô nàng cũng nhìn ra được, là tiểu thư được nuông chiều từ bé.

Thế nhưng ba ngăn sáu một chai dầu gội đầu, vẫn khiến Hoắc Yên lưu luyến.

Mặc dù điều kiện gia đình của Lâm Sơ Ngữ bình thường, nhưng thỉnh thoảng hay xem một số tạp chí thời thượng, đương nhiên cũng biết hàng, khó trách vừa rồi hét thảm thiết như vậy.

“Kêu cái gì.” Tô Hoàn không để ý nói: “Ai không biết còn tưởng cậu gặp quỷ trong nhà vệ sinh.”

“Cái này mẹ nó so với gặp quỷ còn khiến trái tim tớ đập mạnh hơn có được không.” Lâm Sơ Ngữ khoa trương nói: “Dầu gội Alterma, 200 tệ một lần gội, tớ muốn gội 20 phút, đừng ai cản tớ!”

“Được được, cậu gội một tiếng cũng không ai cản.”

Hoắc Yên trở về chỗ mình, cầm điện thoại mở phần tin nhắn, muốn nhắn cho Phó Thời Hàn một tin, cảm ơn anh, cũng nói cho anh biết mình không thể nhận 500 tệ kia.

Vừa tiếng sau, Lâm Sơ Ngữ bước ra khỏi nhà vệ sinh, tin nhắn của Hoắc Yên vẫn chưa được gửi.

“Tớ có cảm giác, tóc của tớ như bước sang một trang mới.”

“Có cần khoa trương vậy không, nếu cậu thích, chai dầu gội đó cho cậu.” Tô Hoàn vân đạm phong khinh nói

“Cái chết, cậu nói thật chứ?”

“Thật.”

“Tô Hoàn tên có tiền kia! Cậu còn thiếu chân chạy vật không? Ngó xem tớ có thuận mắt không?”

Tô Hoàn cười: “Được rồi, đừng nói đùa, tất cả mọi người đều là bạn cùng phòng, sau này giúp đỡ lẫn nhau, nên làm.”

Lâm Sơ Ngữ mặc dù nói đùa, nhưng vẫn tịch thu chai dầu gội, dù sao cũng là đồ của người khác, giá cả còn quan trọng sao.

Ban đêm con gái trò chuyện, Lâm Sơ Ngữ nhắc đến vớ “Hồ thiên nga” của Hoắc Tư Noãn trong tiệc tối đón tân sinh viên, chặc chặc cảm thán: “Chỉ ấy thật sự quá đẹp, đơn giản chính là nữ thần của tớ.”

Tô Hoàn hừ lạnh một tiếng: “Nữ thần cái gì, Hoắc Tư Noãn chính là nữ thần kinh khủng mà giả làm người mập ấy.”

“Cậu nói cái gì!” Không đợi Lâm Sơ Ngữ mở miệng, giọng nói của Hoắc Yên đã lạnh tám phần.

Tô Hoàn khinh thường nói: “Không phải sao, nhà chị ta không tính là có tiền, giai cấp trung lưu, chị ta lại ăn mặc hàng hiệu, xách túi xịn, hàng ngày cùng đám tiểu thư con nhà giàu có kết bạn, loại vòng tròn hỗn loạn đó tớ cũng không phải chưa từng trải qua, ganh đua so sánh, bợ đỡ nhau, không có ai tốt lành, toàn một bọn dối trá. Cậu nói có ta có âm mưu gì, vì chút hư vinh đó ép khổ nhà mình, có phải ngu xuẩn không, có phải nữ thần kinh không?”

Tay Hoắc Yên siết chặt ga giường, may mắn bây giờ tắt đèn, không nhìn khuôn mặt biến sắc của cô.

Lâm Sơ Ngữ nói: “Hoắc Tư Noãn không phải còn có Phó Thời Hàn sao, hôn ước của bọn họ trường đều biết.”

“Hắc, có hôn ước thì sao, Phó Thời Hàn sẽ trả tiền cho chị phí ăn mặc của chị ta sao? Không bao giờ!” Tô Hoàn là người thẳng tính, tiếp tục nói: “Huống chi, tớ cảm thấy Phó Thời Hàn căn bản không thích cô ta.”

Lâm Sơ Ngữ gào lên: “Không thích! Sao có thể!”

“Sao không thể, Phó Thời Hàn từng nói qua anh ta thích Hoắc Tư Noãn không, nếu đã có hôn ước, lại đều thích nhau, vì sao không ở chung một chỗ? Cho nên ấy, tớ cảm thấy đây là mong muốn đơn phương của Hoắc Tư Noãn, ặc.”

Hoắc Yên cuối cùng cũng nhắc mở miệng: “Đó là việc của người khác, cậu không phải người trong cuộc, tùy ý suy đoán như vậy không được tốt.”

Mấy bạn cùng phòng đều không ngờ người bình thường vô hại như Hoắc Yên lại đột nhiên nổi giận.

“Tuyệt nhiên nói chuyện Bát quái thì sao.” Tô Hoàn cũng không tức giận: “Tớ dám nói, ngay lúc nào, không chỉ mỗi chúng ta ở ký túc xá buồn chuyện của chị ta, đã muốn huênh hoang thì phải chịu lời đàm tiếu sau lưng của người khác.”

“Đừng nói nữa, ngủ đi.”

Bạn cùng phòng Lạc Di Nam luôn im lặng đột nhiên ngắt lời Tô Hoàn.

“Ngủ ngủ.” Tô Hoàn ngáp một cái: “Hoắc Yên, đừng giận, tớ là người không có việc gì là thích nói chuyện Bát quái, nếu đắc tội cậu thì xin lỗi.”

“Ừm.”

Ký túc xá của nữ sinh một lần nữa chìm vào bóng đêm im lặng.

Cô cầm điện thoại của mình, tia sáng màn hình hắt lên khuôn mặt xinh đẹp một vòng ánh sáng, do dự một lát, vẫn xóa tin nhắn định gửi cho Phó Thời Hàn, tắt điện thoại đi động, trần trọc trở mình.

Tô Hoàn nói rất khó nghe. Hoắc Yên mặc dù không tình nguyện thừa nhận, nhưng trong nội tâm cô rõ ràng, những lời cô ấy nói đều là sự thật.

Chi phí ăn mặc của Hoắc Tư Noãn, gần như ép khổ cả nhà, ba mẹ tiết kiệm tiền đều để Hoắc Tư Noãn tiêu xài.

Phó Thời Hàn không bao giờ cho tiền Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Yên đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, Phó Thời Hàn chưa từng cho Hoắc Tư Noãn một đồng, vậy anh kín đáo cho cô 500 tệ, rốt cuộc là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Quân tử khiêm tốn

“Anh muốn dắt tay em, người khác không được phép xen vào nửa câu đàm tiếu.”

Bây giờ là đầu tháng chín, tân sinh viên của các khoa đến báo danh, trường học vẫn chưa chính thức vào học, khóa huấn luyện quân sự cũng chưa bắt đầu.

Hội sinh viên cùng các câu lạc bộ giống trống khua chiêng bắt đầu tuyên truyền, tổ chức hoạt động cho các tân sinh viên tham gia.

Trong đó có một hoạt động là thăm quan trường học.

Các tân sinh viên tập hợp tại quảng trường âm nhạc, ước chừng có khoảng hơn trăm người.

Dựa theo yêu cầu của hội sinh viên, bọn họ được chia thành hơn mười nhóm, xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề, mỗi nhóm do hai thành viên trong hội sinh viên dẫn dắt, tách ra thăm quan trường học.

Lúc cả nhóm tập hợp, Tô Hoàn nói: “Hoắc Tiểu Yên, đã bao ngày rồi, cậu còn muốn giận đối đến khi nào.”

Hoắc Yên là người ruột dễ ngoài da, không biết cách che dấu cảm xúc, nhiều khi vui buồn đều lộ hết trên mặt.

“Tớ không giận cậu.”

“Khẩu thị tâm phi!” Tô Hoàn bĩu bĩu môi: “Mấy ngày nay, cậu chỉ nói chuyện với Lâm Sơ Ngữ, không để ý đến tớ.”

Hoắc Yên bắt đầu đi nhìn cô nàng.

Ngay từ đầu, đúng là cô hơi ghét Tô Hoàn, bởi vì cô bạn nói xấu chị cô, còn nói khó nghe như vậy. Nhưng sau đó suy nghĩ cẩn thận, thật ra Tô Hoàn chỉ nói ra những lời Hoắc Yên giấu trong lòng thôi.

Đều đã trưởng thành, không còn là trẻ con, cho dù đầu óc Hoắc Yên không dùng được, cũng có thể thấy rõ, những năm này chị gái đã tiêu hao tiền bạc của gia đình thế nào.

Nhưng tiền là của ba mẹ, họ muốn tiêu thế nào, tiêu cho ai, không đến lượt cô xen vào.

Hoắc Yên chỉ vì hiểu rõ điều này mà tâm trạng không tốt thôi.

Tô Hoàn khác với những tiểu thư nhà giàu kia, tích cách cô nàng thẳng thắn, yêu ghét rõ ràng, kết bạn không dựa trên tiền tài, chỉ xem thú vị hay không thú vị.

Cô nàng thích có gái ngồi ghếech Hoắc Yên, cảm thấy đáng vẽ chân thành ngây thơ của Hoắc Yên giống gấu trúc, không dối trá không giả vờ, thích ai thì dính lấy người đó, không thích thì không thêm để ý.

Tính cách này rất hợp với Tô Hoàn.

Cho nên những ngày qua, mặc kệ Hoắc Yên giận đối cô nàng thế nào, Tô Hoàn cũng không tức giận, ngược lại còn không ngừng lấy lòng.

“Bảo bối à, đừng giận nữa, chờ chút nữa tớ mời cậu uống trà sữa nhé.”

Hoắc Yên nói: “Cậu không nên hơi tí mời tớ cái này cái kia, muốn uống trà sữa thì tự tớ mua, không muốn cậu mời.”

Lâm Sơ Ngữ cầm coca cola trong tay, nói năng chính nghĩa: “Tất cả những thứ dùng tiền bạc ta ăn mua được... đều là tình chị em plastic (*). Cái đó... chờ một lúc nữa chúng ta tới quán trà sữa kia nhá?”

() Trong truyện tác giả viết 塑料姐妹情 còn cụm đây dài 塑料花姐妹情: Là một cụm từ phổ biến trên mạng xã hội, dùng để hình dung tình cảm khuê mật giống như bông hoa được làm nhựa dẻo vĩnh viễn không héo tàn, bền trong lại lục đục nội bộ, nhìn thì thân mật nhưng sau lưng âm thầm trở mặt nói xấu nhau. (Nguồn: Baidu)*

Ở VN tương đương với cụm từ “chị em cây kẻ” đó.

PS: Ví dụ như cặp khuê mật YM x TY:))

“Vâng a, tình cách mạng hữu nghị của phòng 409 chúng ta sao có thể dùng tiền tài để đo đếm, phi phi! Tớ thật sự quá tục! Cảm tạ đồng chí Hoắc Yên đã phê bình góp ý!” Tô Hoàn lập tức giả vờ nói: “Mặc dù tiền là vạn ác, nhưng trà sữa vô tội, chúng ta liền đi Coco đi!”

“Được!” Lâm Sơ Ngữ hồ hết.

Hoắc Yên cuối cùng cũng cười một tiếng: “Thật ra tớ không giận cậu, đã nhiều ngày như vậy, tớ cũng không phải là quý hẹp hòi!”

Tô Hoàn chu mỏ, tủi thân nói: “Vây sao cậu lại dễ tớ phoir người dưới ánh mặt trời.”

Giờ Hoắc Yên mới phát hiện, cô che ô cùng Lâm Sơ Ngữ, còn Tô Hoàn đứng nằng bên cạnh. Thế là ngoan ngoãn đi tới bên cạnh cô bạn, khoác tay lên người cô ấy, nhón chân che ô, dịu dàng nói: “Sau này chúng ta còn ở chung bốn năm, mọi người hỗ trợ chăm sóc sống hòa bình, không nên mâu thuẫn, có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Tô Hoàn là người không thích nghe người khác dạy bảo, nhưng thấy đáng vẽ dịu dàng của Hoắc Yên, cho dù có lời nhai liên miên cũng đều khiến cô ấy có giảm gác như tấm gió xuân.

Hoắc Yên nghiêng ô về phía cô bạn che đi ánh mặt trời, vô thức muốn chăm sóc người bên cạnh.

Tô Hoàn chưa từng gặp qua cô gái nào hiểu chuyện thế, trái tim tan chảy, thật muốn làm bạn trai của Hoắc Yên quá.

Cô gái đơn thuần như vậy, trong trường lại toàn cận bã, thật sự nguy hiểm. Tô Hoàn thăm hạ quyết tâm, trong lúc học đại học nhất định phải giúp Hoắc Yên tìm được một người bạn trai ưng ý, sàng lọc tra nam, giữ lại những người đạt chuẩn.

Đức lúc này, xung quanh có tiếng người huyên náo, đám con gái phát ra âm thanh hưng phấn, chụm đầu ghé tai bàn tán.

“Phó Thời Hàn sao lại đến đây?”

“Anh ấy là chủ tịch hội sinh viên đó.”

“Chủ tịch cũng muốn hướng dẫn sao?”

“Ồ! Hi vọng đội chúng ta được anh ấy dẫn dắt!”

...

Hoắc Yên rướn cổ lên, nhìn người đứng đầu hàng ngũ.

Cách đó không xa, một bóng dáng quen thuộc thông thả đi tới.

Anh mặc áo sơ mi trắng mỏng, thân hình thẳng tắp, lông mày như kiếm, sống mũi thẳng tắp như điêu khắc, đôi mắt đen thanh lạnh không mang một tia cảm xúc.

Phó Thời Hàn.

Thấy anh tới, trợ lý hội sinh viên ồn ào đến chỗ anh chào hỏi, Phó Thời Hàn nhàn nhạt đáp lại, mặt không biểu cảm.

Mọi người sớm đã quen cách ứng xử và nói chuyện của anh.

“Hàn tổng, sao cậu lại tới đây, không phải muốn ở lại phòng thí nghiệm, không rảnh sao?”

Người nói chuyện tên là Thẩm Ngô Nhiên, là nam sinh đi cùng Phó Thời Hàn đến tiệc tối đón tân sinh viên, anh ta cũng là bạn cùng phòng của Phó Thời Hàn, đồng thời kiêm trưởng Ban truyền thông của hội sinh viên.

Bởi vì Phó Thời Hàn là chủ tịch hội sinh viên, bình thường mấy người bạn thân luôn nói đùa gọi một tiếng Hàn tổng, Phó Thời Hàn cũng thuận theo, không so đo với bọn họ.

“Công việc sớm đã hoàn thành.”

Lúc Phó Thời Hàn nói chuyện, ánh mắt quét qua nhóm người.

“Hoắc Yên, cậu nhắc ô cao lên một chút, cậu cản trở tớ nhìn nam thần rồi á!” Lâm Sơ Ngữ nói.

Hoắc Yên dứt khoát đưa ô cho Lâm Sơ Ngữ rồi trốn sau lưng Tô Hoàn.

Tô Hoàn quan sát Phó Thời Hàn, lại nhìn Hoắc Yên: “Cậu trốn ai đấy.”

“Phó Thời Hàn.”

“Cậu trốn anh ấy làm gì?”

Lâm Sơ Ngữ xen vào giải thích: “Cậu ấy luôn cảm thấy Phó Thời Hàn người ta có ý tứ với mình, cậu nói con người này có phải tự luyện không.”

“Tớ không nói anh ấy có ý tứ với tớ, mà là anh ấy... anh ấy muốn gây phiền phức cho tớ! Tớ phải tránh một chút!”

“Vâng vâng vâng, người ta là chủ tịch hội sinh viên, ăn no không có việc gì làm liền thích đi tìm cái tân sinh viên như cậu gây phiền phức, cậu xem phim thần tượng nhiều...”

Nhưng mà, Lâm Sơ Ngừ còn chưa dứt lời, bất ngờ phát hiện, Phó Thời Hàn chẳng biết từ lúc nào đã đi tới trước mặt các cô.

Ánh mắt lạnh lùng xa cách vừa rồi hoàn toàn thay đổi, khi anh rũ mắt xuống, đôi mắt màu nâu đậm nhìn thẳng về phía Hoắc Yên, con người bình tĩnh hơi có gợn sóng.

Hoắc Yên siết chặt tay áo Tô Hoàn, không ngừng trốn tránh phía sau lưng cô bạn, giống như con thỏ nhỏ bị săn bắt, cơ thể run rẩy, lại không dám đối diện với Phó Thời Hàn.

“Hàn... Hàn...”

Một tiếng Hàn ca như muỗi kêu, còn chưa kịp phát ra, Phó Thời Hàn đã ngắt lời cô.

“Rất nóng?”

Giọng anh hơi cao, âm thanh như mang theo dòng điện, quyen rũ vô cùng.

“Vẫn... vẫn tốt.” Hoắc Yên thấp giọng trả lời.

“Em nhìn xung quanh, có người thứ hai che ô không?”

Hoắc Yên ngẩng đầu, quả nhiên khoảng 100 bạn học trên quảng trường, không có người nào mở ô, cái ô màu bạc viền vàng của các cô, độc nhất vô nhị.

“Được rồi”

Quả nhiên bởi lòng tim vết, Hoắc Yên ngưng ngừng thu ô, ngược mắt nhìn anh.

Ánh mắt anh hạ xuống, lông mi dài quét qua, phía bên mắt trái có một nốt ruồi nhạt.

Khi còn bé Hoắc Yên có cảm giác, nốt ruồi son ở đuôi mắt anh trai nhà họ Phó cực kỳ đẹp, cũng giống ngôi sao.

Sau này trưởng thành, đọc tiểu thuyết “Hoa hồng đỏ hoa hồng trắng” của Trương Ái Linh, nốt ruồi kia, cũng dần trở thành nốt chu sa trong lòng Hoắc Yên.

Lúc học cấp ba, trong lớp có một nam sinh, đuôi mắt cũng có một nốt ruồi, nhưng màu sắc quá đậm, so với nốt ruồi đỏ nhạt của Phó Thời Hàn, kém ba ngàn dặm phong nguyệt.

Mà giây phút này, anh chăm chú nhìn cô, tuy là trách cứ nhưng nốt ruồi nơi đuôi mắt lại tăng thêm mấy phần tình ý dịu dàng.

“Hàn tổng, chúng tớ muốn đi, cậu cùng đội không?” Trường Ban tuyên giáo Thẩm Ngô Nhiên ở hàng phía trước phá vỡ sự im lặng của hai người.

“Cùng.”

Lúc Phó Thời Hàn rời đi, tiện tay vỗ đầu Hoắc Yên một cái, suýt chút khiến cô lao đao chân.

“Tớ ở đội này.”

**

Phía trước, Phó Thời Hàn và Thẩm Ngô Nhiên hai người dẫn ông cao 1m85 dẫn đầu, các nữ sinh may mắn trong tổ thứ mười bị vô số ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị của các nữ sinh khác bắn tới, đi tới trung tâm thư viện thăm quan.

Trong tay Phó Thời Hàn, còn cầm cái ô nhỏ vừa mới tịch thu.

Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngừ mỗi người kẹp một bên, ép Hoắc Yên vào giữa, xì xào bàn tán.

Lâm Sơ Ngừ: “Má ơi, anh ấy đúng là tìm cậu gây phiền phức, cái này là giẫm phải vận phân chó gì thế!”

“Tớ đã nói rồi mà.”

Hoắc Yên lau lau mồ hôi trên má, cô không hề cảm thấy đây là vận may, cô tránh Phó Thời Hàn còn không kịp.

“Ai bảo chúng ta kìa ra bên ngoài hàng làm gì, mọi người không bụng đủ, hết lần này đến lần khác chúng ta bụng đủ.” Tô Hoàn bĩu môi: “Nhìn đáng vẻ vừa rồi anh ấy dạy bảo cậu, thật là có đáng vẻ của chủ tịch.”

Lâm Sơ Ngừ nói: “Nghe nói anh ấy là người duy nhất làm chủ tịch hội sinh viên khi còn là sinh viên năm hai.”

“Đẹp trai quá.” Ánh mắt Tô Hoàn rơi trên lưng Phó Thời Hàn, đánh giá: “Ôi cái eo này, cặp mông này, đường cong này, khí chất này, sặc, tiểu ty tỷ thấy tầm mắt của người đàn ông này rất cao lại là người có năng lực, quả là hàng thượng phẩm.

Hoắc Yên đỏ mặt, nhỏ giọng: “Các cậu bàn luận sau lưng người khác có thể nhỏ giọng một chút không? Tai anh ấy thính như tai cú, dù ở khoảng cách xa vẫn có thể nghe được.”

Lâm Sơ Ngừ quan sát đội ngũ, bọn họ đi ở phía dưới cùng, ở giữa còn cách ba, năm bạn học, nghe được mới lạ.

“Đàn anh Phó Thời Hàn, em gọi anh một tiếng, anh có nghe thấy không?” Tô Hoàn to gan hỏi.

Phó Thời Hàn ở phía trước không quay đầu lại.

“Cậu nhìn đi, không nghe thấy.”

Hoắc Yên bất đắc dĩ lắc đầu, thấp giọng gọi: “Phó Thời Hàn, anh thu ô của em, em nóng quá nóng quá.”

Quả nhiên, Phó Thời Hàn ở hàng trước bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Hoắc Yên phía sau.

Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngừ mở to mắt, cảm muốn rớt xuống đất.

Đúng... đúng thật là lỗi tai cú!

Phó Thời Hàn đi tới trước mặt Hoắc Yên, giọng điệu bình thản: “Vừa mới kêu nóng với anh?”

Hoắc Yên sột hải rụt lại sau lưng Tô Hoàn, Tô Hoàn đứng ra bảo vệ cô gái nhỏ, trên mặt là nụ cười chân thành: “Đàn anh, bạn em nói đùa, cậu ấy không nóng chút nào.”

“Nóng không?” Anh chỉ nhìn Hoắc Yên.

Nhiều người như vậy, anh còn có thể bắt nạt cô sao, Phó Thời Hàn trước mặt mọi người, là một quân tử khiêm tốn lịch sự đó!

Thế là Hoắc Yên quyết định cứng đầu một lần, dứt khoát nói: “Nóng!”

Phó Thời Hàn sắc mặt lạnh lùng, không cảm xúc nhìn cô.

Tất cả mọi người đều khăng định Hoắc Yên xong đời rồi.

Nhưng mà, khiến cho mọi người không ngờ là, Phó Thời Hàn vậy mà bật ô ra, khuôn mặt đẹp trai bị cái ô che khuất.

Chỉ thấy giọng anh hơi nâng, mang theo ý từ sâu xa: “Có muốn anh che ô giúp em không?”

Trong tích tắc, bóng râm bao phủ Hoắc Yên.

“Đi thôi.”

“Vâng.”

Cô ngoan ngoãn đi bên cạnh anh, chỉ cảm thấy bên cạnh như dư một ngọn núi Hỏa Diệm Sơn, không khí xung quanh càng ngày càng khó nóng.

Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngự thấy tình hình không ổn, liên tục tránh né, chạy tới hàng phía trước đi

Gây chuyện với ai cũng được, nhưng tuyệt đối không được trêu chọc lão đại Phó Thời Hàn! Tự mình tìm cái chết, vậy để Hoắc Yên kết thúc đi.

Thế là vị chủ tịch hội sinh viên mặt lạnh nào đó, vậy mà lại chủ động che nắng cho Hoắc Yên, hai người lẻ mề đi ở hàng cuối cùng.

“Bạn học mới kia thật thê thảm.”

“Đúng vậy, trêu chọc chủ tịch hội sinh viên Phó Thời Hàn, ăn phải trái đắng.”

“Nhưng không hiểu sao tớ lại thấy hơi ghen tị là sao?”

“Phó Thời Hàn đang giúp cậu ta che ô a a! Chuyện gì đang xảy ra vậy, thế mà lại cảm thấy đây là trừng phạt hả!”

“Có lẽ đây là một loại tra tấn tinh thần?”

“Nếu như Phó Thời Hàn che ô cho tớ, tớ tình nguyện bị tra tấn vạn năm!

Hoắc Yên cố gắng kiên trì, chống đỡ ánh mắt khác thường của các bạn học phía trước, thật sự là áp lực như núi.

Mấy lần muốn chuẩn đi, lại bị Phó Thời Hàn cứng rắn nắm cổ tay kéo lại, trông anh ôn hòa mà bàn tay cứng như thép, nắm chặt cổ tay nhỏ bé của cô.

Xương tay rất nhỏ, giống như chỉ hơi dùng sức là có thể bóp nát, anh rất thích cổ bé nhỏ nhẵn yếu ớt này.

“Hàn ca.”

Cuối cùng cô cũng nói được hoàn chỉnh cách xưng hô hồi bé: “Hàn ca, anh... anh buông tay em ra trước có được không?”

Phó Thời Hàn không có ý bùng nổ ta cô ra, ánh mắt sâu thẳm mà sáng rực: “Anh không bắt em, nhờ ngã thì sao?”

Lúc nói câu này, khóe môi anh cong lên một độ cong nhẹ nhẹ, lại có chút tà khí.

“Sẽ không ngã.” Hoắc Yên vội vàng nói: “Em không phải trẻ con.”

“Em đang sợ cái gì.” Một tay Phó Thời Hàn thu ô, một tay kia tự nhiên nắm tay cô.

Hoắc Yên thậm chí có thể cảm nhận được cái nắm tay của anh, mềm mại ấm áp.

“Trước kia anh bắt còn ít sao?”

Hoắc Yên giật nảy trong lòng: “Đó không giống!”

Cô cũng không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể không ngừng với tay ra đằng sau, sợ người khác nhìn thấy.

Hiện tại cùng trước kia đương nhiên không giống nhau, khi đó cô còn nhỏ, hiện tại...

“Bây giờ em là cô gái đã trưởng thành.” Cô vụng về giải thích: “Không thể nắm tay như vậy, người khác sẽ dèm pha.”

Phó Thời Hàn nhàu mày, ánh mắt tự nhiên rơi xuống trước ngực người nào đó, khóe miệng dấy ý cười: “Đúng là cô gái đã trưởng thành.”

Đang nhìn chỗ nào đấy!

Hoắc Yên hất tay anh ra, bước nhanh lên trước.

Đồ xấu xa, lưu manh, vương bát đần, trước mặt mọi người diễn vai chính nhân quân tử, thế mà còn có nhiều cô gái coi là nam thần ảnh trắng.

Khó trách trước kia người lớn hay nói, thói đời thay đổi, lòng người hư hỏng...

Phó Thời Hàn bị đáng về phụng phịu này của Hoắc Yên chọc buồn cười, tâm trạng ngọt ngào lâu nay vì cô tới mà tốt hơn rất nhiều.

Cô gái nhỏ vẫn ngốc nghếch như trước kia, nhìn thấy cô, trong lòng anh liền cảm thấy thoải mái.

“Không đùa nữa.” Phó Thời Hàn khôi phục vẻ mặt nghiêm túc.

Hoắc Yên tưởng rằng anh muốn nói chuyện dừng đấy, thế là ngẩng đầu lên, chăm chú thành thật lắng nghe.

“Không đùa nữa.” Phó Thời Hàn lại cảm chặt tay cô, nói: “Chưa nói hiện giờ em còn nhỏ, đầu sau này em trưởng thành rồi, anh muốn dắt tay em, người khác không được phép xen vào nữa câu đàm tiếu.”

Giọng nói của anh lạnh lẽo cứng rắn, lộ ra một sự bá đạo kiêu ngạo.

Hoắc Yên “...”

Editor: Về cách Hoắc Yên gọi Phó Thời Hàn

Trong truyện tác giả viết là 寒哥哥/Hàn gēgē/. Tớ cảm thấy để là Hàn ca dễ thương hơn anh Hàn mặc dù bị Hán Việt. M.n có gì góp ý nhé hi

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lau nước mắt

“Nhưng khiến trái tim ai đó rất đau.”

Nhóm thăm quan trường thứ mười tới chỗ Đào đình ngay trước tòa nhà thư viện.

Thẩm Ngộ Nhiên cầm một tờ giấy giới thiệu, liếc mạng quạt quạt: “Đoạn này tớ để các cậu làm người hướng dẫn, giới thiệu đến miệng đắng lưỡi khô, Hàn tổng, không bằng cậu giảng chỗ này đi.”

Phó Thời Hàn không từ chối, dưới ánh mắt sùng bái của các nữ sinh, đi thẳng tới trước Đào đình.

Đào đình cao khoảng ba, bốn mét, nặng nề trang nghiêm, thân đình trang trí cực kỳ tinh xảo hoàn mỹ, bên trên điêu khắc đồ vằn, nhìn từ xa có cảm giác thần bí mà uy nghiêm.

Phó Thời Hàn đứng trước đình, chậm chậm thuyết minh: “Đào đình là quà tặng rất quý giá nhân ngày kỷ niệm tròn sáu mươi năm thành lập trường, do sinh viên ưu tú của trường là Chu Hoàng tiên sinh quyên tặng, dựa theo hoa văn hình mặt thú tại hồ trên đỉnh bằng đồng được đào trong lăng mộ phò tá đại gấp mười đời mộ phòng...”

Hoắc Yên đứng trong nhóm người hàng cuối cùng, từ xa nhìn Phó Thời Hàn.

Hoàn toàn khác biệt với người khi này còn trêu ghẹo cô, giờ phút này Phó Thời Hàn quần áo chỉnh tề, dáng người thẳng tắp, trên mặt mang vẻ nghiêm túc, cặp mắt thâm thúy và xa cách.

Chủ tịch hội sinh viên nói chuyện thận trọng, vững vàng tự tin, phong phạm mười phần.

Nếu như anh duy trì bộ dạng này, nói không chừng Hoắc Yên sẽ có mấy phần kính sợ với anh.

Trong nội tâm cô suy đoán, Phó Thời Hàn đối với chị gái, cũng là đáng về này, khiêm tốn lễ độ a.

Dù sao đối với cô anh vẫn xấu tính.

Phó Thời Hàn thuyết minh xong, các cô gái còn đang đắm chìm trong giọng nói trầm thấp từ tính của anh, thật lâu chưa lấy lại được tinh thần.

Lúc này, Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Chúng tôi đã giới thiệu cho mọi người về những nét đặc trưng của trường ta, cũng không phải tùy tiện nói chơi, mấy ngày nữa hội sinh viên sẽ tuyển thành viên mới, đề phòng vấn chính là những nội dung này, nếu có hứng thú muốn tham gia hội sinh viên thì nên lắng nghe.”

“À, sao đàn anh không nói sớm.”

“Trời ơi, tớ còn chưa nhớ kỹ.”

Các bạn học bừng tỉnh đại ngộ, nhao nhao ý kiến.

Thẩm Ngộ Nhiên tiếp tục nói: “Không sao, có ấn tượng là được, đề thi không khó, trên website của trường cũng có giới thiệu, mọi người có thể đọc trước.”

Lâm Sơ Ngừ hỏi Hoắc Yên: “Hội sinh viên á, có hứng thú không?”

Hoắc Yên nghĩ nghĩ, lắc đầu.

Trước đó đã nghe bạn bè nói qua, làm việc trong hội sinh viên, yêu cầu rất cao, không chỉ cần thông minh nhanh nhẹn, còn phải biết giải quyết các mối quan hệ, thường xuyên liên lạc với giáo viên và sinh viên, phải hiểu được cách đối nhân xử thế.

“Tớ chắc chắn không được, không qua được phỏng vấn.”

Tô Hoàn nói: “Có thể qua phỏng vấn hay không, thử một chút rồi nói, hội sinh viên rèn luyện năng lực cá nhân rất tốt.”

Lâm Sơ Ngừ lấy củi chọc chọc Hoắc Yên: “Cậu nhìn mấy nữ sinh phía trước xem, mang cả laptop ra chuẩn bị ghi chép thông tin đàn anh giới thiệu. Nhất định là vì Phó Thời Hàn.”

Hoắc Yên nhìn về phía Phó Thời Hàn, đúng lúc gặp anh đứng trong đám người đang quét mắt về phía cô, cặp mắt xinh đẹp đảo hoa không giấu được tà khí.

Dọa cô vội vàng tránh né.

Đoàn người sau khi thăm quan Đào đỉnh, tiếp theo sẽ vào quán cà phê trong tòa nhà thư viện nghỉ ngơi một chút.

Tiến vào thư viện, khí lạnh đập tan hơi nóng, các bạn học nhốn nháo cảm thán, nói nếu không chúng ta thăm quan trong thư viện đi, đứng đi lung tung bên ngoài nữa.

Thẩm Ngộ Nhiên nghiêm chỉnh ngôn từ nói: “Không được, chúng ta còn phải đi theo lộ trình đã được lên kế hoạch, đây cũng là cách giúp mọi người sau khi nhập học có thể quen thuộc đường lối trong trường nhất, tương lai muốn đi đâu cũng không đến mức tìm không được.”

Hoắc Yên phát hiện, gương mặt các bạn học xung quanh đó bừng, di chuyển khiến cơ thể nóng lên, riêng chỉ có Phó Thời Hàn sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, lạnh y chang mặt tượng đá, một chút đó cũng không có.

Người này, làm từ tăng băng sao.

Thừa dịp tất cả mọi người đều nghỉ ngơi ở sảnh lầu một của thư viện, Hoắc Yên muốn trả lại năm trăm tệ cho Phó Thời Hàn. Nhưng cô sợ khắp người lại phát hiện túi rỗng tuếch.

Năm trăm tệ, không còn!

Hoắc Yên bị dọa sắc mặt trắng bệch, nhớ lại vừa rồi đi đường có có móc điện thoại ra xem giờ mấy lần, chẳng lẽ tiền rơi lúc cô móc điện thoại?

Không kịp nghĩ nhiều, cô giải thích vài câu đơn giản với bạn học, rồi khỏi thư viện, quay lại đường cũ tìm kiếm.

Phó Thời Hàn dẫn theo một nhóm nhỏ thăm quan phòng đọc sách, ra ngoài tụ họp cùng Thẩm Ngộ Nhiên.

“Sao lại thiếu ba người.” Anh nhăn mày nói.

Thẩm Ngộ Nhiên kinh ngạc nói: “Hàn tổng, trâu bò quá, thiếu mấy người cũng biết.”

“Bớt nói nhảm, xảy ra chuyện gì?”

“Hoắc Yên nói làm rơi tiền, cùng bạn học quay lại đường cũ tìm tiền rồi.”

Phó Thời Hàn trầm xuống: “Roi bao nhiêu?”

“Năm trăm tệ, nhưng cũng khiến cô bé đó quỳnh lên.”

“Mất nhiều, tớ đi xem thế nào.” Phó Thời Hàn nói xong quay người, sai bước ra khỏi thư viện.

Thẩm Ngộ Nhiên sau lưng ao ối ồm ào: “Hàn tổng, cậu đùa tớ à!”

Năm trăm tệ đối với Phó Thời Hàn mà nói, tính là cái gì!

**

Hoắc Yên và nhóm bạn cùng phòng đọc theo con đường vừa đi, Đào đỉnh, khoa Nghệ thuật còn có tòa nhà cao tầng Điện Gia Bình, tìm hết ven đường vẫn không thấy năm trăm tệ của Hoắc Yên.

Lâm Sơ Ngừ nói: “Chỗ này nhiều sinh viên như vậy, khẳng định bị người ta nhặt rồi, tiền rơi dưới đất dễ thấy hơn những đồ vật khác.”

Hoắc Yên nghiêm mặt, cả người giống như bị rút cạn sức lực: “Xong đời.”

Tô Hoàn vỗ vai cô an ủi: “Đừng buồn, chẳng phải là năm trăm tệ sao, mất thì mất, tục ngữ có câu của đi thay người, nói không chừng năm trăm tệ kia còn giúp cậu tránh tai họa nữa.”

Lâm Sơ Ngừ vội vàng nói: “Không sai! Của đi thay người, bà ngoại tớ thường xuyên nói như vậy, cho nên mất tiền không phải chuyện xấu.”

Hoắc Yên mím chặt môi, không nói gì.

Tô Hoàn vỗ vỗ ngực, rất nghĩa khí nói: “Đi ăn cơm thì theo chị, dù sao cũng không để cậu đói.”

“Cảm ơn các cậu.” Hoắc Yên cảm kích nói: “Nhưng tớ vẫn tìm lại một chút, các cậu về trước đi, không cần phải lo lắng cho tớ.”

Cô nói xong, một thân một mình đi về phía tòa nhà cao tầng Điện Gia Bình.

Lâm Sơ Ngừ còn muốn đuổi theo, Tô Hoàn mặt mày lay lơi kéo cô áo cô bạn: “Đề cậu ấy ở một mình đi, lòng tự trọng của nhà đầu này rất lớn, chúng ta đừng tham gia vào nhiệt.”

Hoắc Yên lượn quanh tòa Điện Gia Bình một vòng, biết năm trăm tệ này không tìm về được, cô chỉ là khó chịu, muốn ở một mình, không muốn người khác thấy được hoàn cảnh xấu hổ của mình.

Năm trăm tệ trong mắt người khác có lẽ không tính là gì, nhưng đối với Hoắc Yên mà nói, thật sự không phải là khoản tiền nhỏ, mỗi tháng ba mẹ cho một ngàn rưỡi phí sinh hoạt, cô làm mất bằng đó, là làm mất một phần ba.

Hon nữa, còn không phải tiền của cô, cô phải trả lại cho Phó Thời Hàn.

Khó trách người nhà xem nhẹ cô, họ hàng không thích cô, chính cô cũng ghét đáng về vụng về của bản thân.

Hoắc Yên ngồi xổm dưới gốc cây lau mấy giọt nước mắt.

Lông Phó Thời Hàn nóng như lửa đốt theo đường cũ trở về, lượn quanh các tòa nhà một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy bóng dáng yếu đuối của cô trong vườn hoa tòa nhà Điện Gia Bình, ngồi xổm trên đường mòn, vụng trộm lau nước mắt.

Lông mày lá liễu nhũu chặt, lông mi hơi run rẩy, răng cắn chặt môi dưới trắng bệch.

Đau lòng, nhưng phải cố gắng kìm nén.

Trong tim Phó Thời Hàn giống như bị ai dùng dao rạch một nhát, cảm giác đau đớn chạm rai lan tỏa toàn thân. Tay để bên người nắm chặt, hiện ra đường gân xanh kéo dài từ mu bàn tay lên cánh tay.

Ngay lúc muốn lên tiếng, lại nghe thấy tiếng điện thoại của Hoắc Yên.

Cô lau khô nước mắt, nhận điện thoại, cố gắng bình tĩnh nói: “Ồi, tớ không sao, cũng không phải nhiều tiền lắm”

Khuôn mặt cô gái đỏ bừng giữa nước mắt, vẫn miễn cưỡng tươi cười, an ủi bạn: “Không cần lo lắng cho tớ, giống như các cậu nói, của đi thay người.”

Cuối cùng Phó Thời Hàn vẫn không đi qua.

Anh hiểu rõ Hoắc Yên hơn bất cứ ai, nhìn cô yếu đuối như vậy nhưng lòng tự trọng rất cao, tuyệt đối không muốn người khác nhìn thấy mặt yếu ớt của mình.

Cô gái nhỏ đứng lên, dùng ống tay áo lau sạch nước mắt, hít sâu, chậm rãi ra khỏi tòa nhà Điền Gia Bình.

**

Xế chiều hôm đó, trước tòa nhà ký túc xá nam vô cùng rối loạn.

Đám con trai nhao nhao từ trên ban công thò đầu ra, huýt sáo với nữ sinh đứng dưới lầu.

“Ôa, nữ thần hôm nay mặc đẹp quá!”

“Là tìm Phó Thời Hàn phải không?”

“Dù sao cũng nhất định không phải tới tìm cậu.”

Dưới cây ngô đồng của ký túc xá nam, nữ sinh mặc váy trắng đang đứng, chính là Hoắc Tư Noãn.

Thẩm Ngộ Nhiên từ ban công chạy vào, xông đến chỗ Phó Thời Hàn nói: “Hàn tổng, vị hôn thê của cậu chờ cậu đó.”

Phó Thời Hàn thuận tay nhặt mô hình nhân vật Son Goku của Thẩm Ngộ Nhiên lên, ước lượng, làm động tác chuẩn bị ném.

Thẩm Ngộ Nhiên nhanh tay lẹ mắt, vội vàng nhào tới ôm lấy cánh tay Phó Thời Hàn: “Lão đại tử sai rồi, miệng tớ tiện, tớ nói bậy, cậu ta không phải vị hôn thê, là... là... vị hôn thê của tớ, như vậy được chưa.”

Phó Thời Hàn nhếch miệng, lúc này mới bỏ mô hình của Thẩm Ngộ Nhiên xuống, coi như cho cậu ta một bài học.

Thẩm Ngộ Nhiên buồn bực không thôi, hôm nay tên tiểu tử này xảy ra chuyện gì, từ sau hoạt động thăm quan trường trở về mặt vẫn lạnh tanh, xung quanh bao phủ áp suất thấp, người khác chớ gần, ai gây chuyện thì đừng hòng thoát.

Ngay vào lúc này, trong điện thoại của Phó Thời Hàn hiện thị một tin nhắn, là Hoắc Tư Noãn gửi: “Liên quan đến áp phích tuyên truyền tuyển thành viên mới của hội sinh viên, muốn cậu xem qua một chút, có tiện xuống lầu không?”

Thẩm Ngộ Nhiên thấp nhòm nhìn Phó Thời Hàn: “Cái đó, Hàn tổng, muốn đi không?”

Phó Thời Hàn xì khê một tiếng, mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn xuống lầu.

Tóc của cô gái dài rũ xuống đầu vai, giống như tơ lụa, đôi môi đánh son trơn bóng mịn màng, khuôn mặt trắng nõn đánh một tầng phấn mỏng, nhìn qua càng trắng hơn.

Hoắc Tư Noãn xách theo góc váy trắng, đi tới trước mặt Phó Thời Hàn.

Thật ra thảo luận áp phích tuyên truyền là giả, hôm nay cô ta mua váy mới, không kịp chờ liền muốn mặc cho Phó Thời Hàn xem, bởi vậy còn tí mi trang điểm để làm nổi bật chiếc váy này.

“Thời Hàn, cậu nhìn cái áp phích này một chút, có cần sửa gì không?”

Mặc dù cô ta che dấu rất khéo, cũng vô như vô tình, nhưng bị ánh mắt sắc bén của Phó Thời Hàn nhẹ nhàng quét qua, vẫn có cảm giác ngượng ngùng, giống như chút tâm tư nhỏ nài của cô ta không thể thoát khỏi đôi mắt thâm thúy của Phó Thời Hàn.

Phó Thời Hàn không nhìn áp phích, ánh mắt dừng trên người cô ta một lúc, thản nhiên nói: “Váy mới?”

“Đúng vậy.” Hoắc Tư Noãn thoải mái thừa nhận, vuốt vuốt mệp váy, nở nụ cười xinh đẹp với anh: “Đẹp không?”

Ánh mắt Phó Thời Hàn càng lạnh lẽo, trong đầu hiện lên hình ảnh cô gái nhỏ ôm gối khóc thút thít.

Vì năm trăm tệ, cô vội vàng tìm kiếm cả buổi trưa, không tìm được, một mình trốn đi chỗ khác khóc.

Cái váy trắng trên người Hoắc Tư Noãn giá trị không nhỏ, đảm bảo anh hơi đau.

Sắc mặt anh càng âm u, cứng nhắc nói: “Khó coi.”

Hoắc Tư Noãn ngớ ngẩn, phát hiện tâm trạng Phó Thời Hàn hình như không tốt, lập tức trở về đề tài chính: “Cậu xem áp phích có cần sửa chữa gì không?”

Phó Thời Hàn nhìn áp phích một cái, hơi hột nói: “Áp phích tuyên truyền quá mức cầu kỳ, đơn giản một chút.”

“Tớ biết rồi.”

“Khai giảng đã gặp Hoắc Yên chưa?” Đột nhiên anh mở miệng hỏi.

Hoắc Tư Noãn ngần ngừ: “Trước đó bận rộn việc đón tân sinh viên, bây giờ làm áp phích tuyển thành viên, vẫn chưa thể quan tâm đến nha đầu đó, trong điện thoại nó nói rất tốt, không cần tớ lo lắng.”

“Cho nên cậu liền không lo lắng?”

Hoắc Tư Noãn đột nhiên không nói được, sau mấy giây mới phản ứng, cô ta vội vàng hỏi: “Có phải nha đầu kia gặp rắc rối rồi?”

Tay Phó Thời Hàn bị tay áo che khuất, đột nhiên nắm chặt.

Thật lâu, anh lạnh nhạt nói: “Còn có việc, đi đây.”

Không đợi Hoắc Tư Noãn đáp lại, anh quay người về ký túc xá.

Nhìn bóng lưng Phó Thời Hàn, trong lòng Hoắc Tư Noãn dâng lên một cảm giác khác thường.

Những năm qua, bởi vì nguyên nhân gia đình, Phó Thời Hàn đối với cô ta coi như lịch sự, sẽ không đối xử như những nữ sinh khác, lạnh lùng thờ ơ.

Nhưng để nói nhiệt tình thì một chút cũng không có, nhiều lắm chỉ là quan hệ bạn bè bình thường.

Vị hôn thê... cũng chỉ vẽ vang trong miệng người khác thôi.

Cô ta rất khó tin Phó Thời Hàn sẽ lấy cô ta làm vợ.

Nhưng nói đi thì nói lại, Phó Thời Hàn không cưới cô ta thì cưới ai đây, đến tận bây giờ anh cũng chưa từng qua lại với cô gái nào.

Có lẽ tính cách trời sinh của anh đã như vậy.

Hoắc Tư Noãn tin tưởng, chân thành thì sỏi đá cũng phải mềm.

Tác giả có lời muốn nói: Đó là điều không có khả năng ☐

Editor: Nam chính cục (súc thật sự:))), cơ mà tui thích.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 6: Sau thu tính số

“Suy nghĩ của em, đối với anh mà nói rất quan trọng.”

Trang bày tỏ của đại học S là một trang cộng đồng của sinh viên trường, các sinh viên đều sẽ chú ý tới tin tức trên đây, cứ cách hai giờ trên trang chủ sẽ đăng tải nhiều loại thông tin được sắp xếp thành chín ô vuông.

Những tin tức này có thể là tìm bạn trai bạn gái, tìm thể sinh viên bị mất, hỏi về môn học tự chọn hoặc là cách thức liên lạc với một giáo viên nào đó, cũng có tìm cả đồng đội cùng nhau phấn đấu học tập hoặc cùng nhau tập thể dục buổi tối, còn có thông báo nhận nuôi chó mèo chuột hamster...

Lâm Sơ Ngừ vừa nhập học đã chú ý tới trang web này, chỉ cần có thông báo tìm kiếm bạn trai bạn gái là cô nàng sẽ thử thêm bạn với người ta, mong muốn thoát kiếp độc thân có thể nói là phi thường khẩn cấp.

Ngày đó trong lúc vô tình cô nàng phát hiện một cái thông báo sau --

Thông báo giúp đỡ tìm người làm rơi đồ, ngày 13 tháng 9 tôi nhặt được năm tờ giấy dó ở tòa nhà cao tầng Điền Gia Bình, bạn học nào mất đồ mời liên lạc với tôi theo số điện thoại:

2716489162, thêm tôi xin ghi chú là “Bạn học bị mất giấy tờ”.

Bình luận phía dưới của topic này cũng rất náo nhiệt.

【Năm tờ giấy, nói không chừng là người ta tiện tay ném đi, làm gì còn ai tìm nữa. 】

【Lầu trên, tôi cảm thấy không thể đơn giản như vậy, chắc chắn có huyền cơ. 】

【Là giấy dó thế nào, phía trên có viết chữ không? 】

【Đột nhiên bị gọi lòng hiếu kỳ. 】

【Trần ngấp tỉnh tiết hồi hộp.】

Lâm Sơ Ngừ buồn chán đọc cái tin này, bấm ngón tay tính toán, ngày 13 không phải là ngày bọn họ thăm quan trường học sao, Hoắc Yên vì mất năm trăm tệ mà rầu rĩ rất lâu, mỗi ngày đều bớt ăn bớt mặc, trông đáng thương cực kỳ.

Có người nhặt được năm tờ giấy dó ở tòa nhà cao tầng Điền Gia Bình, giấy dó...

Lâm Sơ Ngừ đột nhiên mờ to hai mắt, vội vàng đưa điện thoại đến trước mặt Hoắc Yên: “Này, Yên Nhi, cậu xem một chút cái này có phải là năm trăm tệ cậu làm rơi không?”

Hoắc Yên còn chưa kịp phản ứng, Tô Hoàn đã nhận điện thoại nhìn trước, nói: “Không phải nói năm tờ giấy dó à?”

“Khẳng định không thể nói năm trăm tệ được, nếu không tất cả mọi người sẽ tìm người đó nhận tiền, làm sao biết được tiền của ai làm rơi, tiền cũng không biết tự nhận chủ mà?”

Tô Hoàn gật gù: “Cũng đúng, nếu nói thành năm tờ giấy dó, người mất thật sự khẳng định sẽ chú ý tới, người kia đúng là thông minh!”

Hoắc Yên lấy điện thoại đi động của mình ra, thêm số điện thoại của người nọ: “Bất kể thế nào, cứ thử trước đã.”

Nếu quá thật là người tốt nhặt được, đúng là ông trời phù hộ.

Mấy phút sau, người kia đồng ý kết bạn với Hoắc Yên.

Tiểu Hào:?

Hoắc Yên: Tôi mất năm tờ giấy ở tòa nhà cao tầng Điền Gia Bình, nghe nói bạn nhặt được.

Tiểu Hào: Giấy gì?

Hoắc Yên gửi một mặt tờ một trăm tệ cho anh ta, người kia gửi qua một nụ cười tím tím, nói: “Còn nhớ đặc điểm thế nào không?”

Hoắc Yên: Bởi vì năm tờ giấy từng được gấp thành trái tim nên hơi nhăn nhúm.

Tiểu Hào: Hẹn thời gian, tôi đem tiền trả cho cô, hoặc là trực tiếp chuyển khoản cho cô.

Hoắc Yên hẹn anh ta gấp vào buổi tối, thuận tiện cảm ơn đối phương thật tốt.

“Ồi chào, đây là cái vận may gì vậy! Mất tiền còn tìm lại được!” Lâm Sơ Ngừ cảm thán nói: “Yên Nhi, lần này vui rồi nhé!”

Tâm trạng Hoắc Yên rất vui, khỏe mỗi không kiềm chế được cong cong cười: “Trên đời này quả nhiên vẫn còn nhiều người tốt.”

Tâm trạng sa sút liên tục mấy ngày nay bị thổi sạch.

“Cái gì, vẫn là bởi vì còn ở trường học, cậu vứt tiền bên ngoài xã hội thử coi, vài phút sau bị người ta nhặt đi tiêu sạch, bạn học trong trường tính cách tương đối tốt nhưng cũng không phải toàn bộ, chỉ có thể nói cậu gặp được người tốt.” Tô Hoàn nói.

Hoắc Yên liên tục gật đầu, tâm trạng tốt, Tô Hoàn nói gì cũng đúng.

Buổi chiều, cô gặp người kia ở nhà ăn, nam sinh tóc hơi dài, xoắn tự nhiên, tóc cắt ngang trán gần như che khuất đôi mắt, nhìn qua hơi gầy, mặc bộ quần áo lao động màu trắng.

Anh ta có vẻ không khéo ăn nói, đưa năm trăm tệ dúi cho Hoắc Yên liền xoay người rời đi, Hoắc Yên vội vàng gọi lại: “Này, tôi mời anh một bữa coi như cảm ơn anh đã nhặt được tiền của tôi.”

“Không cần.” Sắc mặt anh ta nhàn nhạt, giọng nói bình tĩnh: “Buổi tối nhà ăn bao cơm.”

Lúc này Hoắc Yên mới chú ý, anh ta đang mặc đồng phục của nhân viên nhà ăn, nhưng nhìn tuổi rõ ràng không hơn cô bao nhiêu, hẳn là sinh viên làm thêm ở nhà ăn.

“Vậy được, cảm ơn anh lần nữa.”

Nam sinh không nói nhiều, chỉ chấp tay hướng cô gật đầu, nói “Thiện tai” rồi rời đi.

Ký lạ.

Hoắc Yên không nghĩ nhiều, cầm năm trăm tệ quan sát tỉ mỉ, năm trăm tệ trước đó bị Phó Thời Hàn gấp thành trái tim, bây giờ nếp gấp vẫn còn, hẳn là tờ tiền cô làm rơi lúc trước.

Có thờ phào một hơi, cái tiền cẩn thận vào túi, tuyệt đối không thể làm mất, lần sau sẽ không có vận may được người ta trả lại như vậy.

Sau khi nam sinh đi vào nhà ăn, liền lấy điện thoại Nokia ra gọi cho Phó Thời Hàn.

“Nhận rồi, không nghĩ ngờ.”

Đầu dây bên kia, Phó Thời Hàn nói: “Cảm ơn, hòa thượng, chút nữa mời cậu ăn khuya.”

Hứa Minh Ý gật nhẹ, lại nhớ ra Phó Thời Hàn không nhìn thấy, thế là đáp: “Bản tăng có chút không hiểu hành động của cậu.”

“Không hiểu cái gì?”

“Tự móc tiền của mình lấp đầy túi người khác.” Hứa Minh Ý gãi gãi cái đầu xoắn, tò mò nói: “Lần đầu tiên gặp bộ dáng này của cậu.”

Vì một người con gái.

Phó Thời Hàn thân nhiên nói: “Hòa thượng hôm nay câu nói hơi nhiều.”

Hứa Minh Ý tin phật không ăn chay, thế là nói với anh “A đi đã phật, hồng trần nhiều khó, hi vọng thí chủ đừng trầm mê trong mỹ sắc, nếu như cậu đồng ý, tối nay bản tăng có thể thức trắng đêm giảng kinh cho cậu, thu phí theo giờ, chỉ cần 288, nhận cả thanh toán chuyển khoản qua Bao.”

Phó Thời Hàn cười nhạt một tiếng: “Hôm nay hòa thượng đã nói dối phá giới, lấy cái gì độ ta.”

Hứa Minh Ý mỉm cười, vẫn nghiêm túc như cũ nói: “Thiện tai thiện tai, vì huynh đệ chỉ nghĩa, bản tăng cũng không phải không thể phá giới một lần, chắc Phật tổ sẽ tha thứ...”

Lời còn chưa dứt, đầu dây bên kia liền vang lên tiếng tút tút.

Hứa Minh Ý cúp điện thoại, lắc đầu, mở thanh toán qua Bao ra, gửi một yêu cầu chuyển khoản đến Phó Thời Hàn.

**

Hoắc Yên cầm tiền liền lập tức chuyển khoản cho Phó Thời Hàn, biết nếu đưa tiền mặt cho anh, chắc chắn anh sẽ không nhận, tên này so với con mực còn khó bắt hơn, lại biết ăn nói, khẳng định sẽ tuồn ra một đồng ngay biện khiến cô á khẩu.

Dù sao từ trước đến giờ Hoắc Yên vẫn không cãi thẳng Phó Thời Hàn, cô dứt khoát chuyển khoản, Phó Thời Hàn không muốn nhận cũng phải nhận.

Chuyển khoản được một lúc lâu, anh vẫn chưa trả lời lại, Hoắc Yên không biết anh đã nhận được chưa, thế là gọi cho anh một cuộc điện thoại.

Đầu giây bên kia loáng thoáng tiếng người nói chuyện, giọng nói của anh vẫn trầm ấm và quyến rũ như cũ “Có chuyện gì?”

“Xin chào, em là Hoắc Yên.”

Đầu bên kia hình như phát ra tiếng xì khê: “Biết rồi.”

“Chính là... em trả lại anh năm trăm tệ.” cô dựa vào tường lạnh, tay vẽ vòng tròn bên trên: “Anh kiểm tra xem đã nhận được chưa.”

Bên kia trầm mặc.

“Phó Thời Hàn?”

“Bây giờ đang ở tổ thí nghiệm, hơi bận, tối nay gặp mặt.”

“Oh, gặp... gặp làm gì?”

“Có việc.”

“Vậy, vậy thì tốt, ở...”

“Chỗ gặp mặt đợi một lúc nữa anh sẽ nhắn tin cho em.”

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Yên cảm giác tâm trạng vất vả và mãi mới buông lỏng lại bất ổn không thôi.

Cô và Phó Thời Hàn quen biết thật ra rất bình thường, Phó Thời Hàn cho tới giờ đều coi cô như em gái, vừa trêu đùa vừa chăm sóc.

Nhưng trong đầu Hoắc Yên luôn cảm giác, là lạ, cuối cùng là lạ chỗ nào, cô không nói ra được, dù sao nhìn thấy anh, cô sẽ hồi hộp, anh xích lại gần là cô liền thờ không nổi.

Phó Thời Hàn hẹn cô tại phòng sinh hoạt của hội sinh viên ở tầng hai.

Hoắc Yên nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, đèn điện chiếu sáng toàn bộ căn phòng. Phó Thời Hàn đứng trước bàn làm việc bằng gỗ, đầu ngón tay thon dài cầm mấy tờ tài liệu chăm chú đọc.

Giờ phút này mà tâm của anh bằng phẳng, ánh mắt sụp xuống, con người dưới ánh đèn lộ ra mấy phần sâu sắc.

Dáng vẻ nghiêm túc của người đàn ông này, mê người đến cực điểm.

Hoắc Yên không dám quấy rầy anh, bước chân rón rén như thỏ con.

“Đóng cửa lại.”

Phó Thời Hàn không quay đầu vẫn phát hiện ra cô đang đi tới.

“Đóng cửa làm chi?” Bước chân Hoắc Yên dừng lại, kính hỗn bặt vĩa.

Phó Thời Hàn buông tài liệu trong tay xuống, hơi nâng đôi mắt đảo hoa nhìn về phía cô: “Sợ anh?”

“Em mới không... không thêm sợ anh, anh có gì đáng sợ.”

“Đóng cửa lại, là không muốn có người nhòm chán quấy rầy.” Phó Thời Hàn vẫn giải thích một chút.

Hoắc Yên đi qua đóng cửa, so với Phó Thời Hàn, cô càng không muốn bị ai bắt gặp.

Nhưng đợi khi cô quay người, chẳng biết từ lúc nào Phó Thời Hàn đã đứng sau lưng, dọa cô liên tiếp lùi về phía sau, dựa lưng vào cửa.

Giống như trong quá khứ, anh vẫn thích cùng cô nói chuyện trong khoảng cách gần, dường như không đến gần thì không thể nghe thấy tiếng nói.

“Chỉ đi học, anh có để lại số điện thoại cho anh.” Hơi thở nóng bỏng phun bên tai cô, mềm mại ngửa ngửa: “Nước đồ đầu vịt, hừm?”

Giữa hè năm ngoái, anh treo tường gấp cô, đưa số điện thoại của mình.

Cho nên, đây là muốn tìm cô sau thu tính sở?

“Em đã gọi cho anh.” Trái tim Hoắc Yên đập thành thịch.

“Lúc nào?”

“Vừa mới...”

Cô thậm chí không dám nhìn vào mắt Phó Thời Hàn cũng có thể đoán được bây giờ mặt anh khó coi thế nào.

“Vừa mới.” Anh nhếch miệng cười nhạt: “Nhóc Hoắc, em muốn lừa anh sao?”

Hoắc Yên cắn môi dưới lộ ra chút trắng bệch, lưỡng lự nói: “Thật ra... là bởi vì không có điện thoại.”

Phó Thời Hàn cười lạnh: “Còn lừa tiếp.”

Hoắc Yên tiếp tục giả vờ: “Muốn mượn điện thoại của bạn gọi điện thoại cho anh, nhưng lại không biết phải nói gì.”

Phó Thời Hàn nhướng mày: “Nói về học tập của em, sinh hoạt của em, em gặp phiền phức gì, có bao nhiêu nam sinh trong trường tỏ tình với em, gần đây có chuyện vui, không vui gì... Những chuyện này còn cần anh nhắc nhở em?”

“Nhưng những chuyện nhàm chán này, anh muốn nghe sao?” Đôi lông mày thanh tú của Hoắc Yên xoắn xuýt, ngăn đầu nhìn anh: “Chỉ nói anh bề bộn nhiều việc, anh có thời gian nghe em kể những chuyện này à.”

Phó Thời Hàn đột nhiên khựng lại, anh hùng hờ hững dọa lại bị cô nhóc này vô thức đem quần đánh ngược khiến anh không biết trả lời thế nào.

Đôi mắt đen lầy đom đóm của Hoắc Yên nhìn Phó Thời Hàn, không biết có phải ảo giác hay không, cô lại cảm thấy anh hơi đỏ mặt.

“Chấn chấn sẽ có thời gian.” Phó Thời Hàn mắt tự nhiên ho nhẹ: “Mối quan hệ của con người chính là, lâu lâu không liên lạc tình cảm sẽ nhạt đi, tin tức cả năm của em không có, lúc gặp anh sẽ lạnh nhạt hờ hững, muốn xây dựng lại quan hệ như trước, lại mất thời gian ở chung.”

“Ồ.” Hoắc Yên cẩn thận ngắm nghía câu nói của Phó Thời Hàn, cảm thấy có đạo lý, cho nên là do anh không muốn quan hệ giữa hai người lạnh nhạt nên mới muốn cô gọi điện cho anh.

“VẬY... vậy xin lỗi.”

Khóe miệng Phó Thời Hàn hơi có ý cười, ý vị sâu xa nói: “Còn nhiều thời gian.”

Bọn họ còn nhiều thời gian.

Hoắc Yên phát hiện, thật ra Phó Thời Hàn rất thích cười, bình thường anh treo cái mặt lạnh lùng, nhưng khi bí mật ở cùng với cô, luôn luôn thích cười.

Khi anh cười, đôi mắt không tự giác cong lên, nốt ruồi son nhàn nhạt nơi đuôi mắt cực kỳ động lòng.

Không đợi Hoắc Yên nhìn kỹ, Phó Thời Hàn quay lại bàn làm việc, anh cầm bút xoay tròn trên đầu ngón tay: “Hoắc Yên, em coi anh là gì của em?”

Hoắc Yên suy nghĩ, bước từng bước đến trước mặt anh, ngoan ngoãn gọi: “Hàn ca.”

Phó Thời Hàn rất giống anh trai, hướng dẫn từng bước: “VẬY anh trai cho em tiền, có nên nhận không?”

Dẫu sao cũng không phải anh trai ruột.

Hoắc Yên xoắn xuýt giây lát, đột nhiên nhanh trí cười nói: “Nếu anh là anh rể em, tiền này em không trả nữa.”

“RẦM” một tiếng, cái bút trên đầu ngón tay Phó Thời Hàn đột nhiên bị quăng lên bàn, dọa trái tim Hoắc Yên sợ hãi run rẩy.

“Em muốn anh làm anh rể em?” Giọng nói của anh âm u đáng sợ,

Hoắc Yên nghĩ thầm, người này đúng là lật mặt nhanh như chớp, tính khí cũng quá âm tình bất định.

Cô cảm thấy không thể để anh cứ bắt nạt như vậy mãi, thế là phản bác: “Đây không phải là vấn đề em có muốn hay không, suy nghĩ của em quan trọng sao, hai người là ba mẹ quyết định...”

Không chờ Hoắc Yên nói hết, Phó Thời Hàn nghiêm túc nhìn vào mắt cô: “Suy nghĩ của em, đối với anh mà nói rất quan trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tâm ý

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Cô nhóc này có quan hệ gì với cậu, cậu đối với với cô nhóc cũng quá khác biệt!”

“Suy nghĩ của em, đối với anh mà nói rất quan trọng.”

Trên mặt anh, Hoắc Yên thấy được biểu cảm cẩn thận nghiêm túc. Khi Phó Thời Hàn nghiêm túc, vẻ mặt này cực kỳ mê người.

Đôi mắt đen lấp lánh tia sáng khiến ánh nắng chiếu vào cửa sổ sau lưng cũng âm đạm nhạt màu.

Không đợi Hoắc Yên phản ứng, “rắc” một tiếng, chốt cửa bị xoay một vòng, cửa phòng bị người khác đẩy ra.

Thẩm Ngộ Nhiên cầm theo một cái túi đựng cánh vịt đi vào.

“Hàn tổng, tớ mua cánh vịt quay tiêu, cậu có muốn đến ăn một...”

Lời nói còn chưa dứt, Thẩm Ngộ Nhiên liền nhìn thấy Hoắc Yên quy củ đứng trước bàn làm việc, “ồ” một tiếng thật dài —

“Đây không phải là học muội bị mất tiền hôm đó sao?”

“Xin chào đàn anh.” Hoắc Yên đáng vẻ ngoan ngoãn, ôn nhu chào hỏi anh ta.

Thẩm Ngộ Nhiên đôi sang chế độ tiền bối, lo lắng hỏi thăm: “Đã tìm thấy tiền chưa?”

“Tìm được rồi.” Hoắc Yên nói ra: “Một bạn học nhặt được, trả lại tiền cho em.”

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn Phó Thời Hàn, cười nói: “VẬY thì tốt, học muội biết không, em rơi tiền khiến Hàn tổng của bọn anh rất lo lắng, lúc đó không nói hai lời liền đuổi theo...”

Một viên phấn chuẩn xác rơi thẳng vào túi cánh vịt của Thẩm Ngộ Nhiên.

Thẩm Ngộ Nhiên tròn mắt há mồm: “Cái đệ! Hàn tổng, lỗi quá đấy.”

“Không muốn thì đừng ăn.”

Phó Thời Hàn thần sắc nhàn nhạt, lại nhặt một viên phấn lên ước lượng, Thẩm Ngộ Nhiên vội vàng quay lưng bảo vệ túi cánh vịt mỷ vị của mình: “Phó Thời Hàn, đừng tưởng rằng ném trứng thì tớ sợ cậu! Có bản lĩnh chúng ta thi múa ballet trên sân bóng.”

Hoắc Yên che miệng cười: “Thấy các anh đang bận, em đi trước nhé.”

“Sao thấy anh lại muốn đi.” Thẩm Ngộ Nhiên cười cười: “Em và chủ tịch của bọn anh vừa thi thăm cái gì.”

“À, không phải thi thăm, là Hàn ca hỏi em vì sao không...”

Phó Thời Hàn thần nhiên nói: “Chúng ta nói cái gì, em không cần báo cáo với cậu ta...”

“Ồ chào, gọi hân Hàn ca, tình huống gì thế này, trong tất cả các nữ sinh ở trường ta, lần đầu tiên anh thấy có người dám gọi như thế trước mặt cậu ta đấy.”

Lông mày Thẩm Ngộ Nhiên giật lên giật xuống: “Hai người quen biết nhau?”

“À thì...”

Hoắc Yên không biết Phó Thời Hàn nghĩ như thế nào, cô cũng không muốn gây thêm phiền phức cho anh, chỉ có thể trong ba sáu kế chuẩn là thượng sách.

Lúc Hoắc Yên đang định chuẩn đi, Phó Thời Hàn gọi cô lại.

“Chờ một chút.”

Anh kéo ngăn tủ ra, lấy một lọ kem chống nắng màu vàng còn nguyên tem ném cho Hoắc Yên: “Hội sinh viên phát.”

“Hả?” Hoắc Yên xem xét lọ kem chống nắng, phía trên toàn tiếng Nhật, cô không biết đây là nhãn hiệu gì: “Các anh còn phát cái này sao?”

“Chúng ta có phát cái này á?” Thẩm Ngộ Nhiên cũng có chút mờ mịt.

Ánh mắt Phó Thời Hàn rất có tính uy hiếp trừng mắt nhìn Thẩm Ngộ Nhiên, trong tích tắc Thẩm Ngộ Nhiên bừng tỉnh, vỗ ngực nói: “Phát phát phát! Hội sinh viên làm từ thiện, người nào cũng có phần!”

Thì ra là thế, Hoắc Yên gạt đầu, bỏ kem chống nắng vào cặp sách.

Phó Thời Hàn dặn dò: “Ngày mai huấn luyện quân sự phải nhớ bôi, đừng phơi nắng giống như gấu đen (*).”

(*)

Hoắc Yên bấu môi: “Vây cảm ơn nhiều.”

Đội Hoắc Yên rời khỏi văn phòng, thay bọn họ đóng cửa lại, Thẩm Ngộ Nhiên vẫn còn kinh ngạc nhìn Phó Thời Hàn trước mặt: “Cái tình huống gì tình huống gì thế Hàn tổng, cô nhóc này có quan hệ gì với cậu, cậu đối với với cô nhóc cũng quá khác biệt!”

Phó Thời Hàn nâng đôi mắt u tối lên, nhàn nhạt nhìn anh ta, hỏi lại: “Không nghe thấy em ấy vừa gọi tớ là gì à?”

Hàn ca.

Thẩm Ngộ Nhiên nhủ mảy: “Cậu là học sinh cấp hai sao, còn ca ca muội muội, ngây thơ quá.”

Phó Thời Hàn hơi lắc cái cổ, tiếng răng rắc vang lên, anh đứng dậy ra khỏi văn phòng: “Tối nay trực đến chín giờ.”

“Này! Đừng tưởng rằng cậu là chủ tịch hội sinh viên là có thể tùy tiện bóc lột sức lao động của tớ!”

**

Giữa hè ánh nắng nóng bóng thiêu đốt, huấn luyện viên quân sự hùng hục khí thế kéo màn che.

Buổi tối của ngày huấn luyện đầu tiên kết thúc, toàn bộ phòng ký túc xá 409 ngoại trừ Lạc Dĩ Nam ra ngoài, ba người khác cơ bản đều té liệt.

Lâm Sơ Ngất nằm trên giường, hữu khí vô lực la hét: “Mệt chết rồi, hôm nay mới là ngày đầu tiên, hơn mười ngày tiếp theo làm sao chịu nổi.”

Tô Hoàn đắp một cái mặt nạ phục hồi da: “Không được, tớ phải làm một bệnh án ở bệnh viện trường, còn tiếp tục như vậy, công sức tiêu tỵ ty ta vất vả đường da đều huy hết.”

Lúc này Hoắc Yên nhận được điện thoại của chị gái Hoắc Tư Noãn, hẹn cô gặp mặt dưới lầu.

Khai giảng đã nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu tiên Hoắc Tư Noãn chủ động liên lạc với Hoắc Yên.

Sau khi Hoắc Yên xuống lầu, không tìm thấy bóng dáng của Hoắc Tư Noãn, cô ngó nghiêng trong vườn hoa ký túc xá nữ một lúc, mới thấy Hoắc Tư Noãn ở góc khuất trên đường mòn lát đá.

Hoắc Tư Noãn mặc một bộ váy màu trắng, trên mặt trang điểm kỹ càng, vô cùng xinh đẹp.

“Chị.” Hoắc Yên chạy tới: “Em tìm chị mãi.”

Hoắc Tư Noãn đưa tay giữ cô lại, trên mặt đầy ý cười: “Đề chị nhìn xem, cao lên không ít rồi.”

“Ha ha.”

Hoắc Yên nhìn chị gái, luôn cảm giác giống như ngôi sao trên TV, mặc kệ mặc quần áo gì, mặc như thế nào, Hoắc Yên đều cảm thấy Hoắc Tư Noãn rất có khí chất.

Người từ nhỏ cô sùng bái nhất, chính là chị mình.

“Chị, chị tìm em có chuyện gì vậy?”

“Em đến trường nhiều ngày rồi, chị vẫn chưa có thời gian qua xem em một chút.” Hoắc Tư Noãn áy náy nói: “Em không gần chị chứ?”

“Sao thế được.” Hoắc Yên khoác tay: “Em biết chị bận nhiều việc, không sao đâu.”

Vốn dĩ cô còn muốn kéo tay chị gái như khi còn bé, cùng chị gái tâm sự, nhưng nhìn chị gái mặc một bộ váy màu trắng xinh đẹp, lại nhìn mình một chút, áo dài tay bị giặt cũ nát phối cùng quần hoa nhỏ.

Xấu xí.

Cô tự giác giữ khoảng cách với Hoắc Tư Noãn.

Không biết từ lúc chị em trở nên xa lạ, rất khó thân thiết như trước kia.

Có lẽ... là do cô suy nghĩ quá nhiều, sau khi lên đại học, cô toàn suy nghĩ lung tung.

“Đúng rồi, em có liên lạc với Phó Thời Hàn không?” Hoắc Tư Noãn đột nhiên hỏi.

Không hiểu sao trái tim Hoắc Yên nảy một cái: “Sao?”

“Em không biết sao, cậu ấy học cùng khoa với em, là đàn anh của em.” Hoắc Tư Noãn nhìn chăm chăm vào mắt Hoắc Yên, nghi ngờ hỏi: “Em gặp qua chưa?”

“Ừm, trước kia có tham gia hoạt động của hội sinh viên, gặp, đã gặp rồi.” Hoắc Yên không hề thấy thấp thòm hay chột dạ gì: “Chị, sao đột nhiên hỏi cái này?”

Hoắc Tư Noãn cười cười: “Hôm đó cậu ấy nhắc đến em, chị còn tưởng em gặp rắc rối gì.”

“Mới không có.”

Hoắc Yên nhếch miệng, chẳng lẽ Phó Thời Hàn chạy tới trước mặt chị gái tỏ cao sao, tiểu tử này, nhảm chán...

“Chị mang cho em ít kem chống nắng.” Hoắc Tư Noãn đưa túi cảm trong tay cho Hoắc Yên: “Em xem em đi, mới có ngày đầu tiên, mặt đã bị phơi đỏ rồi, nếu không chăm sóc tốt, kết thúc mười ngày huấn luyện quân sự, em xác định biến thành người châu Phi đi.”

Hoắc Yên ngượng ngùng cười, nhận túi đồ trong tay Hoắc Tư Noãn: “Cảm ơn chị, nhưng kem chống nắng em có rồi, là hội sinh viên...”

Hoắc Yên còn chưa nói dứt, Hoắc Tư Noãn nhìn đồng hồ trên tay: “Buổi tối chị còn phải đến phòng múa tập luyện, chị đi đây, có chuyện gì em cứ gọi cho chị.”

“Ừm, được.”

Hoắc Tư Noãn mặc váy trắng, vạt vàng rời khỏi đường mòn, biến mất trong màn đêm.

Hoắc Yên nghĩ thầm, chị gái đối xử với cô thật tốt, trong nội tâm cô lại sinh ra khoảng cách với chị gái, chắc là ít nhiều vì ghen tị, đúng là không nên.

Cô hít sâu, thậm hạ quyết tâm, nhất định phải điều chỉnh tâm lý thật tốt.

Ngay khi Hoắc Yên muốn rời đi, sau lưng đột nhiên có tiếng người lên tiếng.

“Thì ra chị ta thật sự là chị gái của cậu.”

Hoắc Yên kinh ngạc quay đầu, phát hiện cách đó không xa dưới bóng cây, một cô gái đang bước tới.

Chính là Lạc Dĩ Nam.

Cô ấy mặc một bộ đồ thể thao bó sát người, làm nổi bật đường cong kiêu ngạo, sắc mặt đỏ hồng, đang chạy bộ trong vườn hoa.

Lạc Dĩ Nam là người cao nhất trong phòng, bình thường luôn hoạt động một mình, mỗi ngày đều bận rộn đi sớm về muộn, nghe nói cô bạn nhảy Hip-hop rất giỏi, còn từng được giải thưởng.

Tính cách cô bạn này xa cách lạnh lùng, ngay cả người không có kỷ niệm gì như Tô Hoàn cũng không dám ý kiến gì, cô bạn giống như chị cả trong phòng, rất có uy tín.

Không ngờ người đầu phát hiện ra mối quan hệ của Hoắc Yên và Hoắc Tư Noãn, lại là Lạc Dĩ Nam.

“Khó trách tôi đó Tô Hoàn nói xấu chị ta, cậu lại kích động như vậy.” Lạc Dĩ Nam khoanh tay, giống như chợt hiểu ra.

Đã bị phát hiện, Hoắc Yên cũng không giấu diếm, thoải mái thừa nhận: “Hoắc Tư Noãn là chị gái tôi.”

“Chị ta tặng đồ cho cậu?” Lạc Dĩ Nam chú ý tới cái túi trên tay Hoắc Yên.

“Đưa ít mỹ phẩm dưỡng da.”

“Chị ta đối xử với cậu không tồi.”

“Đúng vậy, chị gái tôi đối xử với tôi rất tốt...”

Hoắc Yên còn chưa nói xong, bị Lạc Dĩ Nam ngắt lời: “Nhưng hai chị em gặp mặt, có cần phải lên lút gấp ở vườn hoa không ai qua lại không, ai không biết còn tưởng cặp đôi yêu nhau hẹn hò.”

“Chính là tùy tiện nói lung tung thôi.” Lạc Dĩ Nam nhún vai, thẳng thắn nói: “Cho cậu đồ, đứng ở dưới lầu không được sao, trốn trốn tránh tránh, là sợ bị người ta phát hiện ra quan hệ chị em của hai người, sợ cô em này làm chị ta mất mặt?”

Trái tim Hoắc Yên đột nhiên nhói lên như bị gai đâm.

Lạc Dĩ Nam nói xong, thấy Hoắc Yên không có phản ứng, lắc đầu, tiếp tục chạy.

Trên đường, bên tai cô đều vang vọng lời nói của Lạc Dĩ Nam.

Hoàn toàn chính xác, hẹn gặp nói chuyện, dưới lầu ký túc xá không phải là được rồi sao, Hoắc Tư Noãn là cô gái được nuông chiều, từ nhỏ sợ nhất muỗi cắn, vừa mới rồi đứng trong vườn hoa chắc không ít con muỗi được ăn no.

Bởi vì mình khiến Hoắc Tư Noãn mất mặt sao?

Hoắc Yên nhớ lại lúc học cấp ba, Hoắc Tư Noãn rất ít khi nói về em gái học lớp dưới với người ngoài.

Khó trách khai giảng lâu như vậy, Hoắc Tư Noãn chưa từng tới gặp cô, chỉ ngẫu nhiên gọi một cuộc điện thoại.

Nếu nói bận rộn, Phó Thời Hàn so với Hoắc Tư Noãn còn bận hơn, nhưng khai giảng được mấy ngày, lúc nào cũng thấy anh lác lư trước mặt cô.

Không muốn thừa nhận, thật ra cũng rất bình thường, Hoắc Tư Noãn ưu tú như thế, mà bản thân lại quá bình thường, hơn nữa còn có chút ngốc nghếch.

Cho dù ai cũng không muốn thừa nhận...

Cửa phòng ngủ mở ra, Lâm Sơ Ngữ ôm chậu rửa mặt đang muốn ra ngoài, lại phát hiện Hoắc Yên rầu rĩ đứng ở cửa ra vào, không biết đứng bao lâu.

“Ồ, cậu đứng ngốc ở đây làm gì.” Lâm Sơ Ngữ nhìn xung quanh, không thấy người khác, liền kéo cô vào phòng: “Ra ngoài lâu vậy, trở về còn thất hồn lạc phách, thành thật khai báo đi gặp ai?”

“Ra ngoài mua đồ.”

Nếu Hoắc Tư Noãn không muốn bị người khác biết, Hoắc Yên liền không nói Hoắc Tư Noãn là chị gái mình.

Tô Hoàn cũng hứng thú, từ trên giường đi xuống, cầm túi đồ trong tay Hoắc Yên: “Mua cái gì đấy?”

Lúc này Hoắc Yên mới hồi phục tâm trạng, hữu khí vô lực nói: “Dưỡng da và kem chống nắng.”

Tô Hoàn rờ mó túi đồ một chút, ném ra ngoài: “Mua đại ngoài trường học?”

Hoắc Yên giật giật đuôi mắt: “Có thể nhìn ra?”

“Không phải có nhãn hiệu sao?”

Tô Hoàn quăng túi: “Cảnh cáo cậu, đồ bôi lên mặt phải cẩn thận, đừng dùng linh tinh, đã dùng phải dùng đồ tốt, loại này mười mấy đồng một hộp, bôi cũng phí công, còn loại kem chống nắng này, cửa hàng giá rẻ đều có, bôi trên người thì được, tuyệt đối không được bôi mặt.”

“Ừm.”

Tô Hoàn tiếp tục nói: “Cậu nhìn Hoắc Tư Noãn người ta một chút, gương mặt đó, được chăm sóc biết bao, cậu với chị ta đáng đáp rất giống nhau, nhưng da cậu lệch da chị ta mấy tông.”

Hoắc Yên nhìn cái túi mỹ phẩm bị Tô Hoàn điên cuồng diss, cảm giác có chút khó chịu.

Nhưng vô luận thế nào, chị gái tặng đồ, nhận không phải bốn phận, mà là tình cảm, cô không nên bới vì không phải đồ tốt mà oán giận.

Cuối cùng... vẫn rất khó khăn.

“Đúng rồi, trên bàn cậu không phải có một chai Shiseido sao, đây là sản phẩm bán chạy nhất trên trang Tiểu Hồng Thư, cậu dùng loại đó chống nắng là đúng, những thứ vớ vẩn ném đi được rồi.” (*)

Tô Hoàn nói, là kem chống nắng Phó Thời Hàn cho cô.

Hoắc Yên lắc lắc lọ kem chống nắng trong tay: “Đây là hội sinh viên phát.”

Tô Hoàn nhàu mày nói: “Ồi, cậu vẫn hài hước thế, hội sinh viên làm từ thiện sao không phát cho tôi một lọ chống nắng mấy trăm tệ.”

Hoắc Yên mờ mịt: “Cậu nói lọ này, mấy trăm tệ?”

(*) Editor: Kem chống nắng anh Hàn tặng đây nha, anh Hàn thật có mắt nhìn, loại này dùng thích lắm:))

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Huấn luyện quân sự

“Dùng vẻ ríu tay nâu cánh của anh, đơn giản đẹp trai đến không còn công đạo.”

Hoắc Yên biết, Phó Thời Hân sẽ không dễ dàng tha hiệp. Bên ngoài tỏ vẻ nhận năm trăm tệ kia, nhưng nhảy mất lại lừa cô nhận một lọ kem chống nắng đắt đỏ, còn không thể trả lại bởi cô đã sử dụng rồi.

Cho tới giờ, chỉ cần việc Phó Thời Hân muốn làm, là không có việc gì không làm được.

Hoắc Yên gửi cho anh một tin nhắn, chân thành cảm ơn ý tốt của anh, đồng thời cũng nghiêm túc nói cho anh biết, không được làm như vậy nữa, nếu không lương tâm cô sẽ bất an.

Phó Thời Hân mãi không trả lời tin nhắn, tới tận đêm khuya, khi cầm điện thoại nằm trên giường, cẩn thận đọc được tâm tư xoắn xýt của nhóc con nào đó, khòe miệng anh hơi cong, trả lời cô bằng một biểu cảm【dầu heo】.

Mặt trời chói chang trên đầu, sân vận động được phủ bởi những hàng ngũ màu xanh chỉnh tề. Các sinh viên đang nghe theo khẩu lệnh của huấn luyện viên, điều chỉnh tư thế quần đội.

Bên trong hàng ngũ của khoa Toán – Tín, trong lớp Hoắc Yên, nữ sinh không được coi là nhiều, tổng cộng cũng lắm chỉ khoảng mười người, nam sinh lại hơn bốn mươi người. Đám con gái giống như từng đóa hoa mềm mại, bị nam sinh vây vào giữa.

Ngày hè nắng nóng, các sinh viên hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ có phần lười biếng, ngược lại Hoắc Yên rất nghiêm túc, mỗi động tác đều vô cùng chính xác, làm tốt nhất, phản ứng của cô không đủ nhanh nhạy, cũng may có thể bù trừ.

Hoắc Yên được huấn luyện viên điểm danh khen ngợi, đồng thời, huấn luyện viên còn bắt được mấy nữ sinh động tác không chuẩn mang ra so sánh.

“Giang Uyển Nhu, đang đi tư thế quần đội sao, bước đi rón rén như mèo!”

“Mọi người nếu lại không chăm chú, tôi sẽ để các bạn đứng ở đầu hàng thực hành một mình!”

Phùng Thanh Thanh lẩm bẩm trong miệng, ồ ồ nói: “Huấn luyện viên, mặt trời gắt quá, đầu đều phát sốt rồi, căn bản không nghe được hiệu lệnh của thầy.”

Huấn luyện viên đang hắng cổ họng quát lớn: “Cùng là con gái, sao Hoắc Yên người ta không kêu nóng, các cô được nuông chiều quá rồi đúng không?”

Hoắc Yên nhay cảm phát hiện, sau lưng cô hai ánh mắt bất thiện bắn về phía mình, cô hơi hóp bụng dưới, tự nhiên uốn ngực, để thân hình càng thêm thẳng tắp.

Lúc nghỉ ngơi, Phùng Thanh Thanh cùng Giang Uyển Nhu và mấy nữ sinh tụ họp một chỗ, thấp giọng kháng nghị: “Hoắc Yên đó, trâu bò thật.”

“Học sinh cùng của huấn luyện viên đó.”

“Hừ, ghét nhất những người như thế, biểu hiện vừa rồi cũng quá rõ ràng đi, mưu đồ gì đâu.”

“Còn có thể mưu đồ gì, huấn luyện viên thích cậu ta như vậy, đoán chừng cuối khóa tiêu binh của lớp ta khẳng định là cậu ta.”

“Nghe nói tiêu binh có thể tăng điểm hạnh kiểm.”

“Còn có thể nở mày nở mặt trước sinh viên toàn trường.”

...

Hoắc Yên biết Phùng Thanh Thanh và mấy nữ sinh kia đang nghị luận sau lưng cô, nhưng cô không muốn cùng những người này so đo.

Cách đó không xa dọc theo bãi tập, hội học sinh đã dựng lều và bàn gỗ, chuẩn bị tiếp nước khoáng và trà hoa cúc thanh nhiệt cho sinh viên.

Tay Tô Hoàn che mắt mắt của Hoắc Yên: “Trông mắt muốn rớt ra rồi, đừng suy nghĩ nhiều, người ta là chủ tịch hội sinh viên bề bộn nhiều việc, những chuyện nhỏ như tiếp nước này khẳng định giao cho người dưới đi làm.”

Hồ hấp Hoắc Yên dừng lại: “Ờ... không phải tò tìm anh ấy.”

Nhìn cô gấp đến độ mặt tái tía, Lâm Sơ Ngữ vỗ vỗ bà vai cô: “Không cần giải thích, một nữ sinh ở sân tập này đều đang tìm Phó Thời Hân, cũng đâu có gì mất mặt, tớ còn đang mong anh ấy có thể tới đây, nhìn khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng kia cũng cảm thấy mát mẻ.”

Hoắc Yên không phản bác được.

Huấn luyện viên thổi còi, đội ngũ lại tập họp lần nữa.

Lần này tập bước đều, Phùng Thanh Thanh và Giang Uyển Nhu ăn ý liếc nhau một cái, giống như đang ù ý tưởng xấu xa gì.

Quả nhiên, khi toàn bộ đội ngũ quay người giẫm chân, Phùng Thanh Thanh đột nhiên giơ chân gạt chân Hoắc Yên.

Hoắc Yên lao đảo về phía trước, ngã nhào lên người Lạc Dĩ Nam ở hàng trước, toàn bộ đội ngũ triệt để hỗn loạn.

“Đang xảy ra chuyện gì?” Tiếng khiển trách của huấn luyện viên truyền đến: “Có đi đường cũng không xong.”

Giang Uyển Nhu vuốt vuốt cổ họng nói: “Huấn luyện viên, là Hoắc Yên đi không tốt, liên lụy đến cả đội hình.”

Hoắc Yên bị Phùng Thanh Thanh gạt chân lần này, suýt chút nữa ngã sấp mặt, may mắn Lạc Dĩ Nam giữ cô lại: “Cẩn thận.”

Hoắc Yên tức giận quay đầu, trừng mắt nhìn Phùng Thanh Thanh đang khoanh tay, phách lối như rồng mây với cô.

Huấn luyện viên nói: “Hoắc Yên, đã xảy ra chuyện gì, không chịu được khen ngợi sao, vừa mới còn khen cô đi tốt đã kiêu ngạo sao?”

“Không phải, là cậu ta gạt chân em.” Hoắc Yên lập tức giải thích: “Phùng Thanh Thanh cố ý gạt chân em!”

“Cậu có chứng cứ không, ai nhìn thấy tôi gạt chân cậu.” Phùng Thanh Thanh khi thế rất lớn, giọng nói cũng lập tức cất cao tám độ: “Bản thân đi không tốt, liền đổ sai lầm lên đầu người khác, thì ra cậu là người như vậy.”

Giang Uyển Nhu cũng thêm dầu vào lửa: “Tôi thấy cậu muốn làm tiêu binh đến đấy rồi.”

Bạn học xung quanh xì xào bàn tán, ánh mắt nhìn Hoắc Yên cũng có mấy phần thâm ý, da mặt Hoắc Yên mông, lập tức đỏ bừng.

Nhưng vào đúng lúc này, Lạc Dĩ Nam đột nhiên tiến lên một bước, đối mặt với Phùng Thanh Thanh hung hăng ngang ngực, không nói hai lời cho cô ta một bạt tai.

“Ba!”

Ầm thanh thanh thụy vang lên, gương mặt Phùng Thanh Thanh in một dấu tay đỏ ửng, khiến Giang Uyển Nhu và bạn học sợ hãi ngấy người.

Ai cũng không ngờ Lạc Dĩ Nam lại đột nhiên chủ động đánh người, ngay cả Hoắc Yên cũng sửng sốt.

Đầu óc Phùng Thanh Thanh mới một mảy giây, lúc này cảm giác đau đớn trên mặt mới truyền lên não, cả người cô ta giống như con gà mái xù lông, chỉ vào Lạc Dĩ Nam hét to: “Cậu dựa vào cái gì mà dám đánh tôi?”

Lạc Dĩ Nam lạnh lùng nhìn cô ta: “Cậu đẩy cậu ấy, cậu ấy đụng tôi, cho cậu một bạt tai, rất công bằng.”

Hoắc Yên biết Lạc Dĩ Nam tâm cao khí ngạo, làm việc quả quyết nhanh gọn chưa từng dài dòng dây dưa, ngày bình thường vẫn luôn độc lai độc vãng, không bao giờ xen vào việc của người khác, không ngờ hôm nay lại ra mặt vì cô.

“Tôi chỉ đẩy cậu ta một cái, cậu ta cũng không bị thương, vậy mà cậu lại động thủ đánh người!” Phùng Thanh Thanh tức nổ phọt: “Tôi... tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!”

“À, thế cậu thừa nhận đẩy cậu ấy rồi?” Lạc Dĩ Nam bình tĩnh hỏi.

Lúc này Phùng Thanh Thanh mới phát hiện mình lỡ miệng, vừa rồi còn như quả bóng căng hơi, trong khoảng khắc xep lép, ánh mắt độc ác nhìn trừng trừng Lạc Dĩ Nam.

“Cãi nhau cái gì!” Huấn luyện viên hét lớn: “Phùng Thanh Thanh, Lạc Dĩ Nam, ra khỏi hàng!”

Hai người bị huấn luyện viên tóm ra, Phùng Thanh Thanh tức thán khóc lóc: “Huấn luyện viên, từ trước tới nay chưa từng có ai đánh em, cha mẹ cũng không đánh em, hu hu hu, huấn luyện viên, thầy nhất định phải trừng phạt cậu ta thật nghiêm!”

Mà Lạc Dĩ Nam mặt không đổi sắc, trong đôi mắt lạnh lùng lộ ra vẻ khinh thường.

Huấn luyện viên là thẳng nam, không nhìn được con gái khóc lóc, còn khóc đến uất ức như vậy, chỉ có thể nói: “Lạc Dĩ Nam, mang bao cát trên lưng, chạy năm cây số!”

Lạc Dĩ Nam không nói một lời, đặt bao cát trên lưng. Nhưng lúc này, Hoắc Yên đột nhiên lên tiếng: “Bảo cáo huấn luyện viên, em không phục!”

Lạc Dĩ Nam kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Hoắc Yên ra khỏi đội ngũ: “Em... không phục!”

Giọng nói cô hơi run nhưng giọng điệu hết sức kiên quyết.

Huấn luyện viên nhìn các lớp khác đang tập luyện rất tốt, lớp này của anh ta, không ngừng xảy ra vấn đề.

Cảm thấy bị mất mặt, thế là hung dữ quát: “Ai bảo cô ra, về đơn vị!”

Nhưng Hoắc Yên không hề cử động, cô đứng tại chỗ, ánh mắt kiên định, giống như chắc chắn muốn giúp Lạc Dĩ Nam.

“Tôi bảo cô về đơn vị! Không nghe thấy mệnh lệnh có phải không!”

“Rõ.”

“Cô không về đơn vị!”

“Không!”

Giờ phút này chân Hoắc Yên đang run rẩy, đây là lần đầu tiên trong đời không nghe lời như thế, từ nhỏ đến lớn cô nghe theo ba mẹ, người khác nói gì thì chính là cái đó, cô sẽ không phản kháng.

Nhưng vừa rồi, Lạc Dĩ Nam tát Phùng Thanh Thanh một cái, cũng đánh vào lòng cô một cái.

Nếu như không có Lạc Dĩ Nam ra mặt, hôm nay bị oan, cô sẽ một mình nuốt xuống.

Hoắc Yên chỉ vào Phùng Thanh Thanh đang khóc đến hoa lệ dài vừ: “Chẳng lẽ bởi vì cậu ta biết khóc, biết rơi nước mắt là có thể không cần chịu phạt sao?”

Phùng Thanh Thanh khóc càng lợi hại, thờ không ra hơi, nhìn qua oan ức vô cùng, thực sự khiến người ta không đành lòng trừng phạt.

“Em không phục!” Hoắc Yên nhìn huấn luyện viên, đôi mắt đen láy hiện ra vẻ kiên định.

Có cô gái từ nhỏ đã biết nũng nịu dính người, cũng biết rơi nước mắt, cũng có những cô gái yên lặng, bị oan ức tự mình nuốt xuống, không khóc không nháo, cũng không có ai hỏi thăm.

Người đời, đều có khuynh hướng đồng tình kẻ yếu.

Cách đó không xa dưới lầu vải, Phó Thời Hàn vừa tới, liền chứng kiến một màn giằng co giữa Hoắc Yên và huấn luyện viên.

Giữa hai đầu lông cô kiên định và quyết tuyệt, cũng là lần đầu tiên anh gặp.

Anh cảm thấy, có lẽ cô nhóc kia không phải đang vì bạn học mà ra tay trượng nghĩa, cô chỉ vì chính bản thân mình mà bất bình, dù như vậy không thể thay đổi bất cứ kết quả gì, nhưng cô vẫn kiên quyết đứng lên.

Phó Thời Hàn hơi chớp mắt, một cảm xúc kỳ lạ lóe lên trong mắt anh.

Mặt mũi của huấn luyện viên lúc sắp không giữ được nữa: “Hoắc Yên, tôi lập lại lần cuối cùng, về đơn vị!”

“Trừ khi thầy trừng phạt Phùng Thanh Thanh.” Thái độ Hoắc Yên rất kiên quyết.

Hơi thở của Phùng Thanh Thanh dồn dập, chỉ vào Hoắc Yên gào to: “Sao cậu phải gây khó dễ cho tôi! Chẳng phải tôi chi gat chân cậu một chút thôi sao, cậu không bị ngã cũng không bị thương!”

Hoắc Yên không để ý đến cô ta, chỉ bình tĩnh nhìn huấn luyện viên.

Các bạn học cúi đầu xì xào bàn tán, đám ngang nhiên chống lại mệnh của huấn luyện viên, đây là học sinh tốt Hoắc Yên sao!

Đều là người tuổi trẻ, hành vi của cô ngược lại nhận được không ít cảm tình.

“Chống đối huấn luyện viên như vậy, cậu ta không muốn làm tiêu binh sao?”

“Người ta cho tới bây giờ chưa từng nói muốn làm tiêu binh, vẫn luôn là mấy người lòng dạ hẹp hòi suy đoán.”

“Bản thân làm không tốt, liền không vừa mắt người khác xuất sắc hơn.”

“Biết khóc thì hơn người sao, đã sai còn lý sự, thật buồn cười.”

...

Huấn luyện viên phát hiện, khóa sinh viên mới này, thật sự khó quản lý, còn những mấy ngày nữa, nếu như hôm nay không lập được uy, sau này sẽ càng khó quản đám ranh con này.

“Phùng Thanh Thanh, hành quân dưới ánh mặt trời cho đến khi nhà ăn đóng cửa, suy nghĩ cho kỹ!”

“Hoắc Yên, cô và Lạc Dĩ Nam cùng một chỗ, vác bao cát chạy năm cây số, lập tức!”

Hoắc Yên không chút do dự công bao cát, đi theo Lạc Dĩ Nam chạy trên sân tập.

*

Lạc Dĩ Nam nhìn Hoắc Yên bên cạnh mặt đỏ, hơi thở dồn dập, cười nói: “Vừa rồi rất hay.”

Hoắc Yên nhếch miệng, không nói gì.

“Thật sự không muốn làm tiêu binh sao?” Lạc Dĩ Nam hỏi.

Hoắc Yên bình tĩnh nói: “Tớ không muốn làm tiêu binh.”

“Không muốn làm tiêu binh, vậy sao cậu cố gắng thế?”

Hoắc Yên cup mắt xuống, thần nhiên nói: “Chẳng qua tớ cảm thấy, đã muốn làm việc gì thì phải làm tốt nhất, mặc dù đầu óc tớ có chút ngờ nghệch nhưng chỉ cần cố gắng hết sức, khẳng định có thể làm tốt.”

Thời gian thi tốt nghiệp cấp ba cũng chính là như vậy, tất cả mọi người đều không tin có thể thi đỗ đại học danh tiếng, người nhà cũng không ôm hi vọng với cô. Nhưng Hoắc Yên cố gắng năm cuối cùng đột nhiên bức phá, mỗi ngày học bài từ tối đến rạng sáng, năng lực có thể bỏ khuyết, người chậm căn bắt đầu sớm.

Lúc cô tra điểm thi đại học, mẹ cô còn còn tưởng hệ thống sai số liệu, điểm số của Hoắc Yên thế mà còn cao hơn Hoắc Tư Noãn năm trước! Sao có thể như vậy được!

Nhưng Hoắc Yên đã làm được.

Cô biết mình không thông minh, cho nên cô thà rằng trùn đầu xổng về phía trước, dù có đầu rơi máu chảy cũng sẽ không từ!

Lạc Dĩ Nam nấp máy môi, nói: “Đột nhiên tớ hơi thích cậu.”

“Ồ.” Hoắc Yên ngẩng đầu, nhìn cô bạn có chút xấu hổ.

Từ xưa tới nay chưa có ai nói thích cô.

Lạc Dĩ Nam lại nói: “Trên thế giới này con gái có thể khiến tớ tán thưởng không nhiều, cậu là một.”

Hoắc Yên không biết trả lời thế nào, chỉ xấu hổ cười nói: “Cảm ơn.”

Cuối cùng huấn luyện viên vẫn không để các cô phải chạy năm cây số, chạy được bốn năm vòng liền gọi các cô trở về. Giữa hè nóng bức, đứng dưới ánh mặt trời còn quá sức hưởng chỉ là công túi cát chạy bộ.

Giương mặt Hoắc Yên đỏ bừng bất thường, đầu hơi choáng, có chút buồn nôn.

Mà toàn bộ các nữ sinh đều hướng về phía lầu tiếp nước của hội sinh viên, không vì điều gì khác, Phó Thời Hàn thật sự dưới cái nắng chói chang tới đây, lúc cả đội tập hợp mấy cô nữ sinh đã sớm rục rịch.

Vừa được giải tán, các nữ sinh liền lập tức ủa tới, mượn cơ hội lấy nước ngắm nhìn anh một chút.

Phó Thời Hàn khi định thần nhân đứng trước bàn, anh đổ nước sôi trong bình thủy tinh ra cốc nước trước mặt, mấy đóa hoa cúc non màu trắng khó quáit vừa gặp nước nóng liền nở bung, xoay tròn theo dòng nước.

Sau đó, anh dùng thìa nhặt ra hai viên đá lạnh bên trong thùng đá, bỏ vào trong cốc, trong khoảng khắc viên đá bị hòa tan, nhiệt độ lạnh đi không ít. Tiếp theo, anh lại lấy từ trong hộp ra hai lát chanh, thêm cả mấy viên đường vào.

Ngon tay của anh tính tế trắng nõn, các khớp xương rõ ràng, không nhanh không chậm pha chế đồ uống.

Một cốc trà chanh hoa cúc nhiệt độ vừa phải vừa hoàn thành.

Từ đầu đến cuối, đáng vẻ chăm chú pha trà của Phó Thời Hàn, so với trà chanh hoa cúc còn muốn thanh nhiệt giải nóng hơn.

Đám nữ sinh nhìn đến ngây người.

Động tác của chàng trai nhẹ nhàng thuần thục, ung dung không vội.

Đáng vẻ rửa tay nấu canh của anh (*), đơn giản đẹp trai đến không còn công đạo.

(*) Ý chỉ anh Hàn vì người thương mà tự tay pha nước giải nhiệt cho cô dù ngoài trời rất nắng nóng.

Xuất phát từ câu “Tứ đồ vậy dài đương lư cười, vì quân rửa tay nấu canh” của Trác Văn Quân. Người đời dùng câu này để hình dung bên gái nguyên ý vì nhà trai mà từ bỏ điều kiện sinh hoạt tốt, vì tình yêu mà có hành vi liều lĩnh. Lúc ấy Trác Văn Quân chính là tài nữ nhà giàu, Tư Mã Tương Như là tài tử nghèo. Sau này hai người yêu nhau, Trác Văn Quân không để ý người nhà phản đối, bỏ trốn cùng Tư Mã Tương Như. Vì Tư Mã mà kiếm kế sinh nhai. Trác Văn Quân mở một quán rượu buôn bán, kiếm tiền nuôi gia đình. (Nguồn: Baichu)

Các nữ sinh khát vọng nhìn cốc trà chanh hoa cúc trong tay anh.

Phó Thời Hàn nâng cặp mắt hồ hững như nước, nhìn cô gái đang ngồi nghỉ ngơi không xa đằng trước.

Không do dự, anh bung cốc trà lên, đi tới gốc cây Hoắc Yên ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Tổ tình

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Chưa từng thấy anh ấy tức giận như vậy.”

Hoắc Yên ngồi dưới gốc cây tránh nắng, cảm giác đầu ong ong, giống biểu hiện của cảm nắng.

Lâm Sơ Ngự lấy nước trở về, hưng phấn nói: “Phó Thời Hàn vậy mà lại đến thật! Khó có thể tin, trời nóng thế, anh ấy đứng liền hai giờ, cũng quá khác thường đi.”

Tô Hoàn không kích động như Lâm Sơ Ngự, chỉ nói: “Hội sinh viên tiếp nước cho sinh viên, người ta làm việc ở đúng cương vị, mặc dù là chủ tịch nhưng cũng không vượt trội hơn người khác quá, ở chỗ này hai giờ là bình thường.”

“Không bình thường!” Lâm Sơ Ngữ nói: “Anh ấy là khóa trên trực tiếp của chúng ta, tớ nghe bạn bè nói, ngoại trừ việc học vất vả và còn tham gia tổ thí nghiệm lập trình người máy trí tuệ nhân tạo, vô cùng bận rộn. mà chủ tịch hội sinh viên cũng cần phải tham dự hoạt động sinh hoạt của hội, cho nên những chuyện nhỏ nhặt này, cần bản không cần đến anh ấy tự mình ra trận.”

Tô Hoàn không thể phản bác, quay đầu nhìn về phía Hoắc Yên, thấy sắc mặt cô không tốt, lo lắng hỏi thăm: “Hoắc Yên, cậu không sao chứ?”

Hoắc Yên hữu khí vô lực nói: “Vừa mới nóng quá, nghỉ ngơi một chút là tốt.”

Lâm Sơ Ngữ cúi búi trên ống quần, cầm chai nước của Hoắc Yên: “Tớ đi lấy nước.”

Nhưng cô nâng vừa dứt lời liền nhìn thấy Phó Thời Hàn đang bùng cốc trà đi về phía các cô.

Hai mắt Lâm Sơ Ngữ mở to, nhìn Phó Thời Hàn đi qua mình, thẳng tới trước mặt Hoắc Yên.

Cô nàng thậm chí còn quên đi lấy nước, chạy tới bên cạnh Tô Hoàn, hai người đứng cách không xa, mắt không chớp nhìn chằm chằm Phó Thời Hàn và Hoắc Yên.

Hoắc Yên ngẩng đầu, bất giác Phó Thời Hàn đang đứng trước mặt mình, đáng vẻ từ trên cao nhìn xuống thẳng tắp.

Anh thay cô chặn ánh nắng, chum lên một bóng râm to lớn. Khuôn mặt anh bởi vì phản sáng mà có phần mơ hồ không rõ ràng.

Hoắc Yên hít một hơi, cảm thấy đầu càng ngày càng nặng.

Phó Thời Hàn kéo quần, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Hoắc Yên, đưa cốc trà trong tay cho cô.

Hoắc Yên nhìn mấy bóng cúc trắng trời nổi trên mặt nước, hết sức đáng yêu.

Trà chanh mang theo mùi hoa cúc thơm mát, bởi vì nước nóng được bỏ thêm đá lạnh, bây giờ nhiệt độ không rất vừa vặn, không quá nóng cũng không quá đủ, cổ họng cảm nhận được vị ngọt, còn có vị mát của hoa cúc và hơi chua của chanh, rất hợp giải nhiệt.

“Chậm một chút.” Giọng nói trầm thấp của Phó Thời Hàn truyền vào tai, dịu dàng lưu luyến.

“Ừm.”

Anh ngồi bên cạnh nhìn cô, tóc ướt mồ hôi dính hai bên má, khuôn mặt trắng nõn bị hơi nắng bỏ bùng, bộ đồng phục tập quân sự màu xanh rộng thùng thình càng khiến cô trông gầy yếu hơn, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, nhỏ nhắn mà tinh xảo.

Cô nhóc này, từ nhỏ đến lớn luôn bị người ta bỏ qua, nhưng không biết tại sao, Phó Thời Hàn luôn có thể tìm thấy cô trong đám đông.

Lâu ngày, hình bóng nhỏ bé đó, đã để lại dấu ấn đậm sâu trong tim anh.

Một hơi uống hết, Hoắc Yên cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, cô lấy tay áo lau miệng, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn Hàn... cảm ơn đàn anh.”

Cô sửa miệng giữa chừng, cũng là suy nghĩ đến hai người Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ đang chăm chú nhìn không chớp mắt về phía này.

Hoắc Tư Noãn không muốn để người khác biết Hoắc Yên là em gái mình. Mà Hoắc Yên không biết Phó Thời Hàn có suy nghĩ gì, cho nên cuối cùng không nói chuyện cô quen biết anh với người khác.

Phó Thời Hàn ngượng lại không nghĩ nhiều như vậy, chỉ lo lắng hỏi: “Khó chịu sao?”

Bây giờ tốt hơn nhiều rồi.”

“Nếu không chịu được thì xin nghỉ, đừng cố gắng.”

Ồ, Phó Thời Hàn hôm nay và trước kia không giống nhau lắm, rất dịu dàng, còn pha nước cho cô.

Lương tâm trời dậy?

Hoắc Yên ngẩng đầu, thấy Phó Thời Hàn cau mày, môi mòng hơi mím, chỉ có những lúc anh cực kỳ nghiêm túc, hơn nữa còn lo lắng mới có thể lộ ra biểu cảm này.

Vừa rồi lúc chạy bộ Hoắc Yên đã nhìn thấy anh, vốn cho rằng anh sẽ chế giễu mình một phen, cho nên cô mới một mực chịu đựng, không tới chỗ hội sinh viên lấy nước.

Nghĩ thế ngược lại thấy mình nhỏ mọn.

Hoắc Yên nhìn cốc trà tròn tròn, bông cúc trắng lững lờ nằm dưới đáy cốc. Từ nhỏ cô đã quen với việc bị người khác bỏ qua, cho nên khi có người đột nhiên đối xử tốt với mình, mất phần thật tình mấy phần giả ý, thật ra trong lòng cô sáng như gương.

Hoắc Tư Noãn ngày thường tươi cười với cô, trong điện thoại hỏi thăm ân cần đầy đủ, nhưng thật ra, là một người chị gái, Hoắc Tư Noãn còn kém một xa anh trai nhà họ Phó.

Mặc dù Phó Thời Hàn hay trêu chọc cô, luôn nói cô ngốc ngếch, sau này không ai thêm lấy, nhưng anh thật tâm đối xử tốt với cô.

Đôi mắt Hoắc Yên lập tức đỏ lên.

Người khác đối xử không tốt với cô, ghét bỏ cô, cô sẽ không khóc, duy chỉ không chịu được khi người khác đối xử tốt với mình.

Rất dễ thỏa mãn, cũng dễ bị làm cảm động, nếu như tương lai có một tấm chân tình nồng cô trong lòng bàn tay, lúc ấy cô nghĩ mình sẽ thành bảo bối trân quý nhất.

Nhìn thấy cô sắp khóc đến nơi, Phó Thời Hàn đoạt lấy cốc nước trong tay cô, giả vờ hưng dữ nói: “Được rồi, sau này làm việc phải thông minh một chút, đừng cùng người ta lấy cứng đối cứng, bị oan ức lại tìm anh giả vờ đáng thương, lười muốn quên em.”

Anh tưởng Hoắc Yên vì mới chịu tải thân mà đỏ mắt, trong lòng thấy khó chịu vô cùng.

Anh không chịu được Hoắc Yên khóc trước mặt mình, cảm giác ruột gan đều đang bị quay tròn, so với giết anh còn khó chịu hơn.

Rất nhanh, tiếng còi tập hợp vang lên.

“Hàn ca, em đi đây.” Hoắc Yên đứng dậy nói.

Phó Thời Hàn vỗ nhẹ gáy cô, an ủi nói: “Anh sẽ đứng đây coi, không ai dám bắt nạt em nữa.”

“Ừm.” Hoắc Yên đi hai bước, không nhìn được quay đầu: “Sau này trước mặt người khác, em có thể gọi anh là Hàn ca không?”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu, ánh mắt cup xuống che dấu con người dịu dàng như nước, khóe miệng hơi giương lên ý cười.

“Từ trước giờ anh đâu có không cho phép em gọi, là tự em nghĩ nhiều.”

“Ồ.”

Đứng là cô nghĩ hơi nhiều, lo trước sợ sau, sợ người ta chỉ trò nói xấu, nhưng cô càng sợ hơn... là Hoắc Tư Noãn.

Hiện giờ cô không sợ nữa, Phó Thời Hàn đối xử tốt với cô, tất cả mọi người đều thấy, không cần che giấu.

Một tiếng “Hàn ca”, từ nay về sau, anh chính là anh ruột của cô! *(Editor: Anh Hàn mà biết suy nghĩ này không biết có hối hận xanh ruột không J)*

Các nữ sinh từ mắt nhìn Phó Thời Hàn pha một cốc trà chanh hoa cúc, tự mình đưa tới cho Hoắc Yên, mà Thẩm Ngộ Nhiên trưởng Ban Truyền thông cũng nhanh tay lẹ mắt, lập tức đưa một cốc cho Lạc Dĩ Nam.

Mấy hôm nay trong mắt anh ta, Phó Thời Hàn rất khác thường, cô thế nói, từ khi cô nhóc Hoắc Yên nhập trường, Phó Thời Hàn chưa từng yên tĩnh, lúc không có việc gì làm, cầm điện thoại dạo một vòng các trang bán đồ nữ, mua sắm đến mức giỏ hàng đạt max, đầm ba ngày lại nhận hàng chuyển phát nhanh.

Anh ta vừa là bạn cùng phòng vừa là anh em thân thiết, tự nhiên trong lòng cũng sáng tỏ một chút.

Vì để tránh cho Hoắc Yên vì một cốc trà chanh hoa cúc mà bị nữ sinh toàn trường thù hận, Thẩm Ngộ Nhiên lập tức pha một cốc bùng tới chỗ Lạc Dĩ Nam, nói là sau khi hoạt động mạnh dễ bị cảm nắng, hội sinh viên phục vụ tốt, không để bất cứ

một tân sinh viên nào phải nghỉ ốm.

Hành động này khiến các nữ sinh đỏ mặt ghen tị.

Sớm biết, sớm biết bị phạt chạy bộ còn được hưởng ưu đãi này, bọn họ tình nguyện chạy bộ vài vòng dưới ánh mặt trời.

Mỗi khi kết thúc huấn luyện quân sự, các câu lạc bộ bắt đầu rục rịch chiêu nạp thành viên mới.

Lâm Sơ Ngự tham gia nhiều câu lạc bộ, nói là muốn thử, thử rồi mới biết có hợp hay không.

Mà Lạc Dĩ Nam tham gia câu lạc bộ nhảy đường phố, lại không ngờ trường câu lạc bộ là bạn tốt của Phùng Thanh Thanh.

Vì cái tát kia, trường câu lạc bộ này luôn gây khó dễ cho Lạc Dĩ Nam.

Lạc Dĩ Nam là người tính cách mạnh mẽ, trực tiếp hẹn trưởng câu lạc bộ thách đấu ngay tại sân trường, rất nhiều sinh viên đến xem. Hoắc Yên và bạn cùng phòng 409 cũng tới cổ vũ cho Lạc Dĩ Nam.

Lạc Dĩ Nam nhảy một bài nhảy nóng bỏng màu lửa trước toàn trường. Nghe nói từng được huy chương đồng khiêu vũ toàn quốc dành cho học sinh cấp ba, vị trưởng câu lạc bộ nhảy này đương nhiên không phải đối thủ của cô ấy.

Trận thách đấu kết thúc, Lạc Dĩ Nam danh chính ngôn thuận bước chân vào câu lạc bộ, mà vị trưởng câu lạc bộ kia không còn mặt mũi tiếp tục ở lại nên tự động từ chức.

Cái tên Lạc Dĩ Nam được rất nhiều người biết, bài nhảy kinh ngạc toàn trường kia giúp cô ấy trực tiếp được chọn làm khoa hậu giảng đường năm nay, bản thân cô ấy có vóc dáng đẹp, khuôn mặt cũng xinh đẹp, quan trọng nhất là rất có khí chất, nhiều người nói Hoắc Tư Noãn đã bị Lạc Dĩ Nam hạ bệ.

Mặc dù múa ballet và nhảy đường phố không cùng một loại, nhưng quần chúng xem nào nhiệt không quan tâm nhiều, cái gì đẹp thì họ thích, thể là nhân khí của Lạc Dĩ Nam ngày càng tăng, mọi người cũng bắt đầu đặt Hoắc Tư Noãn và Lạc Dĩ Nam lên so sánh.

Mỗi ngày có rất nhiều nam sinh xuất hiện ở dưới lầu ký túc xá nữ, trước mặt mọi người tỏ tình với Lạc Dĩ Nam, cũng có muôn kiểu tỏ tình.

Lâm Sơ Ngự cảm thấy hơi ghen tị, trong những nam sinh tỏ tình với Lạc Dĩ Nam, có một đàn anh cô nàng ngưỡng mộ đã lâu, bây giờ người ta một lòng một dạ đứng dưới lầu ký túc xá, thổi bóng, xếp nền chuẩn bị tỏ tình.

Lâm Sơ Ngự đầm ngực dậm chân, nói với Lạc Dĩ Nam: “Nếu như cậu không thích, hãy để đàn anh ấy lại cho tôi, cậu nhìn dáng vẻ anh ấy đứng cạnh ngon nền cầm bó hoa hồng kia, quá đẹp trai.”

Lạc Dĩ Nam nhàu mày, nói: “Có thể có tiền đồ một chút không, vị đàn anh này trước mặt mọi người xếp nền thành hình trái tim, cái loại tỏ tình này nhiều lắm cũng chỉ khiến anh ta tự mình cảm động, hoặc ngu ngốc mới bị cảm động.”

Lâm Sơ Ngự nhường mày, phản ứng chậm chạp, hỏi Hoắc Yên: “Có phải cậu ấy vừa mắng tôi ngu ngốc không?”

Hoắc Yên là người thành thật, thể là gật đầu: “Đúng vậy, cậu nhanh phản kích đi.”

Lâm Sơ Ngự chỉ vào Lạc Dĩ Nam, ú ớ hồi lâu, nhả ra ba chữ: “Tổ phản công.”

Lạc Dĩ Nam không nóng không lạnh nói: “Phản công vô hiệu.”

Trong khi mấy cô gái đùa giỡn âm ỉ, đàn anh dưới lầu đã bày xong trái tim, cầm loa lên bắt đầu diễn thuyết một bài thổ lộ thâm tình.

“Hoắc Yên phòng 409 khoa Toán – Tin, có lẽ em không biết anh nhưng anh biết em rất rõ, anh có vài lời muốn nói với em.”

Hoắc Yên giật mình, cổ nước trong tay run lên.

Lạc Dĩ Nam và Lâm Sơ Ngự liếc mắt nhìn nhau, không ngờ vị này lại tỏ tình với Hoắc Yên.

“Kết thúc khóa huấn luyện quân sự, từ hôm em trở thành tiêu binh, anh liền chú ý đến em.”

“Ngày đó em tư thế hiền ngoan, bậc cân quốc (phụ nữ) không thua đáng mày râu, nửa đêm tỉnh mộng, luôn luôn kim lòng không đành mà nhớ tới em.”

Tô Hoàn đang uống nước trái cây, nghe vậy phì thẳng nước ra ngoài, mồm hình máy tính trước mặt liền gặp xui xẻo.

Cô nàng cười ha ha: “Má ơi, thật buồn nôn!”

Bên dưới lầu vẫn tiếp tục tỏ tình —

“Anh phát hiện em luôn đi một mình tới nhà ăn số 3 ăn cơm, ăn một bát cơm, một đĩa rau, thỉnh thoảng gọi thêm một cái đùi gà.”

“Buổi tối sẽ chạy bộ, chạy bốn năm vòng nhẹ nhàng vui vẻ.”

“Lúc không có việc gì, em sẽ tới thư viện, yên lặng đọc sách một mình, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của em.”

...

Vị đàn anh này dùng loa phóng thanh kể toàn bộ hoạt động ngày thường của Hoắc Yên ra trước toàn trường.

Sắc mặt Hoắc Yên tím tái, không những không cảm động mà da gà còn roi đầy đất, vô cùng kinh hãi.

Chẳng lẽ mọi hoạt động của cô, đều bị người này nhìn thấy? Anh ta theo dõi cô sao!

Vậy cũng thật... quá đáng sợ!

Mà nữ sinh vây xung quanh không hề cảm thấy không ổn, ngược lại háms mồm nói: “Ôa! Cảm động quá đi!”

“Thâm tình quá!”

“Mau đồng ý đi!”

Đàn anh hoàn toàn đắm chìm trong bầu không khí lãng mạn bản thân tạo ra, lấy giọng nói tự cho rằng rất dịu dàng, nói —

“Thật ra anh ở nơi em không nhìn thấy, để ý em rất lâu, tương lai, anh hi vọng em không còn một mình, anh hi vọng anh có thể chăm sóc em, cùng em ăn cơm, cùng em chạy bộ, cùng em tới thư viện đọc sách...”

Lạc Dĩ Nam bẻ một chậu nước đầy, quay đầu nhìn Hoắc Yên nói: “Cái đồ điên này, không tạt nước thật có lỗi với người nhìn.”

Lúc đầu Hoắc Yên cảm thấy cái việc hắt nước này rất không lịch sự, nhưng nam sinh này khiến cô rất tức giận.

Tính cách cô hướng nội, ghét nhất chính là việc riêng bị người ta lòi ra ánh sáng, nam sinh này vậy mà trước mặt mọi người, kể sạch sẽ mọi sinh hoạt ngày thường của cô.

Hoắc Yên không chút do dự nhện lấy chậu nước trong tay Lạc Dĩ Nam, khí thế hùng hổ đến trước cửa sổ muốn dội nước xuống.

Giọng nói của nam sinh đột nhiên im bặt.

Dưới lầu trở lên hỗn loạn, tiếng la hét âm ỉ, không biết xảy ra chuyện gì.

Chỉ nghe thấy nữ sinh đứng trên ban công hưng phấn nói: “Hội sinh viên tới kiểm tra, nói nam sinh kia đêm khuya gây mất trật tự, cái loa bị tịch thu rồi.”

“Người tịch thu là chủ tịch hội sinh viên Phó Thời Hân.”

“Chưa từng thấy anh ấy tức giận như vậy.”

“Ôa, người kia xui xẻo rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Bắt nạt

“Cô gái này, là người của tôi, cậu không thể động vào.”

Không ít sinh viên vây trước cửa ký túc xá xem náo nhiệt.

Hoắc Yên vội vàng xuống lầu, vượt qua một đám người, thò đầu nhìn ra hướng cửa, chỉ thấy vị đàn anh kia đứng bên trong hình trái tim bằng nền, hết sức chật vật.

Phản lớn nền đã cháy hết, trên mặt đầy tràn đầy sắp bị cháy, bừa bộn không chịu nổi.

Mà Phó Thời Hàn đứng ngược sáng, ném phích cầm xuống.

Anh mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ phối hợp quần đen ôm lấy thân hình cân đối và hai chân thẳng dài.

Hoắc Yên giật mình nhớ ra, hôm nay anh phải chủ trì hội nghị của hội sinh viên, khó trách ăn mặc chỉnh tề như vậy.

Mà vị huynh dài kia, bởi vì hôm nay tỏ tình mà cũng đóng bộ nghiêm chỉnh như vậy. Áo sơ mi trắng phối cùng quần tây đen, còn cổ ỷ vuốt tóc, nếu nhìn một mình anh ta, cũng coi như đẹp trai.

Nhưng đến cho anh ta, có một Phó Thời Hàn đứng bên cạnh làm so sánh, anh ta vừa lùn vừa gầy, không có tính thần gì, khí chất hai người cách nhau vạn dặm, không nổi nhìn thẳng.

Hội sinh viên đột nhiên tập kích, hủy một màn “bày tỏ thâm tình” của đàn anh khiến anh ta oán giận không thôi, trừng mắt nhìn Phó Thời Hàn: “Chủ tịch hội sinh viên có gì đặc biệt hơn người, thật đúng là tự cho mình là quan lớn! Lão tử không ưa nhất đáng về hội sinh viên các người ý thể hiếp người, đại học là cái hồ nước sạch để cho mấy đứa quan liêu như các người vẩn đục sao! Quảng thiên quân địa, ngay cả người khác tỏ tình cũng muốn quân, ai cho mấy người cái quyền đấy!”

Sinh viên xung quanh xì xào bàn tán, chỉ trò nghị luận.

Rõ ràng, vị đàn anh này muốn kéo theo oán hận, muốn lợi dụng thành kiến và hiểu lầm của sinh viên đối với hội sinh viên, giúp anh ta phô trương thanh thế.

Quả nhiên, lập tức có đồng học đứng ra nói: “Đừng vậy, cậu ta tỏ tình cũng không làm trái với nội quy trường học.

“Mấy người chặn đứng người ta thế này, thật không biết tôn trọng.”

“Dù là hội sinh viên, cũng không thể muốn làm gì thì làm.”

...

Nam sinh kia thấy có người đứng về phe mình, nói chuyện càng hung hăng vênh vào, chỉ vào mặt Phó Thời Hàn: “Hôm nay cậu phải cho tôi một sự công bằng! Nếu không tôi sẽ gặp lãnh đạo trường báo cáo cậu lạm dụng tư quyền!”

Phó Thời Hàn một câu cũng không nói, khuôn mặt sắc bén nhuốm vẻ xa cách lạnh lùng, đôi mắt đen trắng rõ ràng không một gợn sóng.

Giống như từ đầu đến cuối, không thêm đặt người này vào mắt.

“Nói xong rồi?” Anh hơi hếch cằm, giọng nói lạnh nhạt.

Nam sinh bị anh quét mắt lạnh lùng, cảm giác khí thế tiêu mất một nửa.

Khí thế của Phó Thời Hàn quá mạnh, bất cứ người nào trước mặt anh, đều giống như chuột chạy qua đường, không chỗ che thân.

“Thứ nhất, tỏ tình không có vấn đề, xả rác bừa bãi chỉ cần thu dọn sạch sẽ, cũng không phải vấn đề, nhưng sau mười giờ tối, ồn ào làm phiền người khác, không được.”

Trái tim được xếp bằng nền, trong mắt Phó Thời Hàn lại bị coi là rác rưởi, trên mặt nam sinh vô cùng tức giận, nhưng từng câu từng câu của anh đều có lý, anh ta không thể phản bác.

“Thứ hai, anh muốn tỏ tình, không thành vấn đề, nhưng theo dõi và tiết lộ đời tư của người khác, không được.”

Anh khề neo mắt, gọi lên một đường cong nguy hiểm.

“Thứ ba, tỏ tình với nữ sinh, không thành vấn đề, nhưng có gái đó, không được.”

Đầu ngón tay thon dài của anh chỉ vào Hoắc Yên đang mặc một cái váy ngủ hình bóng hoa nhỏ ngang gối, mái tóc dài đen nhánh như thác nước rủ xuống đầu vai, đôi mắt hạnh trong veo tựa như vừa được gội rửa.

Cô chớp chớp mắt nhìn Phó Thời Hàn, lúc đầu còn tưởng là một bài giáo huấn của chủ tịch hội sinh viên về vi phạm kỷ luật.

Không ngờ anh lại đột nhiên chỉ về phía mình.

Đón lấy ánh mắt hiếu kỳ của đám quần chúng đứng nhăm nhăm, Hoắc Yên cảm giác da đầu tê dại, áp lực như núi.

Nam sinh kia hừ lạnh một tiếng: “Hừ, phía trước nói một đồng đạo lý, kết quả lấy việc công báo thù riêng, dựa vào cái gì người khác có thể, có ấy không thể! Những ngày qua dưới lầu không ít người tỏ tình, cũng chưa thấy cậu quan tâm, tôi thấy chính là chủ tịch hội sinh viên cậu tỏ vẻ quan lớn, cậy thế hiếp người.”

Phó Thời Hàn lạnh mặt quét mắt qua anh ta, khóe môi giương lên như cười như không, giọng hơi nặng: “Hiếp người, tôi cần cậy thế?”

Lời vừa nói ra, mặt mũi tên nam sinh kia đỏ bừng bừng.

Rõ ràng khinh bỉ và xem thường, lại mang theo cảm giác thanh cao kiêu ngạo.

Mà loại thanh cao này cũng không phải là giả bộ, mà là sự ưu tú và xuất sắc theo từng năm tháng hun đúc ra một phần khí phách thông dong.

“Về công, anh cái lộn ở chỗ này, ảnh hưởng đến bạn học nghỉ ngơi, về tư, anh động đến người của tôi, khiến tôi cực kỳ khó chịu.”

Phó Thời Hàn rất thần thần nói: “Cho nên tôi không tìm anh gây phiền phức, chẳng lẽ lại tìm người khác sao?”

So với tìm mọi lý do, Phó Thời Hàn rõ ràng dứt khoát hơn—

Cô gái này, là người của tôi, cậu không thể động vào.

Ngược lại khiến mọi người không còn lời nào đáp trả

Nam sinh có chút không cam tâm, ngược ngược nói: “Cho nên cậu với cô ấy là quan hệ thế nào, quân cũng rộng quá đi.”

Không đợi Phó Thời Hàn kịp lên tiếng, Hoắc Yên đột nhiên bước ra, nói: “Phó Thời Hàn là anh trai tôi.”

Tiếng cô giòn tan, một tiếng anh trai gọi ra có chút đột ngột.

Ánh mắt mọi người đổ dồn trên người cô, khiến má cô đỏ bừng, nhưng cô vẫn lấy dũng khí đi tới bên cạnh Phó Thời Hàn, nhìn vị đàn anh kia nói: “Cảm ơn anh đã thích tôi, nhưng rất xin lỗi tôi không biết anh, cho nên hi vọng sau này anh đừng đi theo tôi nữa, những lời anh nói vừa rồi, rất khiến tôi không thoải mái.”

Vị đàn anh lập bắp nói: “Tôi, tôi chỉ muốn cho em biết tâm ý của tôi...”

Phó Thời Hàn trực tiếp nắm cổ tay Hoắc Yên.

“Anh thu dọn nơi này cho sạch sẽ.” Anh lạnh lùng nhìn nam sinh kia: “Đều là người trưởng thành, đừng để đi trông coi ký túc xá phải thay cậu dọn dẹp tàn cuộc “Lãng mạn” của cậu.”

Câu dạy bảo này, cực kỳ quan lớn, nhưng không ai cảm thấy Phó Thời Hàn không đúng.

Là người trưởng thành, ý thức lớn nhất là không để tăng thêm phiền phức không cần thiết cho bất cứ ai.

Anh nói xong câu đó, nắm tay Hoắc Yên quay người rời đi. Da thịt có nhẵn mịn, tính tế không xương, anh không khỏi tăng mấy phần sức lực.

Phó Thời Hàn đi rất nhanh, Hoắc Yên bị anh cầm tay, không theo kịp bước chân, cả người lao đảo giống như bị anh lôi đi.

“Hàn ca.” Có ở bên cạnh nhỏ giọng cầu xin: “Anh đi chậm chút, chậm một chút.”

Phó Thời Hàn nghe được giọng nói nức nở của cô liền thả chậm bước chân, lực nắm tay Hoắc Yên cũng giảm, giống như đất tay đi tàn bộ ngày thường.

Anh dẫn cô tới con đường mòn không người đi sau tòa nhà ký túc xá, lúc này mới buông lỏng tay cô.

“Anh dẫn em đến đây làm gì?” Hoắc Yên giống con thỏ con nhìn ngó xung quanh vắng teo không người, có chút sợ hãi: “Đã muộn vậy rồi.”

Lúc này Phó Thời Hàn mới chú ý, cô mặc một cái váy điểm hoa nhỏ nhỏ, được giặt sạch sẽ nhưng hơi bạc màu.

Đáy mắt anh xẹt qua tia thương tiếc nhưng ngay lập tức biến mất, trầm thấp mở miệng —

“Sau này phải chú ý, đừng có suốt ngày ngẩn ngơ, bị người khác theo dõi cũng không biết.”

“Vâng.”

Cô biết anh muốn tốt cho cô, thế là liên tục gật đầu đồng ý: “Em hiểu rồi.”

Ngoan ngoan như vậy làm cho Phó Thời Hàn nhất thời không biết nói gì, thế là đưa tay ra nhéo nhéo má cô.

Bị anh nhéo má, Hoắc Yên liếc mắg giãy dụa: “Á, anh bỏ ra, đau...”

Phó Thời Hàn nghịch đủ rồi, lúc này mới buông tay, thấy đáng về tức giận hờn hển của cô, khóe môi nhướng lên thấp thoáng ý cười, hỏi: “Tiền còn đủ dùng không?”

“Đủ!” Hoắc Yên không suy nghĩ lập tức trả lời: “Anh đừng cho em tiền, cũng không được mua gì cho em nữa.”

Cô còn không biết tính anh sao, tuyệt đối sẽ không tùy tiện tin tưởng anh.

“Hiện giờ mọi người đều biết quan hệ giữa anh và em, sau này gặp việc khó giải quyết, lúc nào cũng có thể tìm anh, đối bụng, muốn ăn ngon cũng tới tìm anh.” Anh dừng một chút: “Còn cô, nếu như có nam sinh nào trong trường quấy rối em, tới tìm anh.”

Hoắc Yên bên ngoài thì đồng ý, trong lòng lại nghĩ, nếu chuyện gì cũng tới tìm Phó Thời Hàn, khẳng định anh sẽ bị cô phiền chết.

“Vậy em về trước đây.”

“Ừm”

Hoắc Yên đối mặt với anh, lùi vài bước về sau, sau đó quay người chuẩn bị rời đi.

“Dừng lại.” Anh gọi cô lại.

Hoắc Yên lập tức dừng chân, nom nớp lo sợ quay đầu, giống như người con trai này là thiên địch của cô.

“Lại, lại sao nữa?”

Phó Thời Hàn nhìn ngắm cô, môi mông khẽ mớ: “Vừa rồi em gọi anh là gì, gọi lại lần nữa coi.”

Hoắc Yên suy nghĩ, bật thốt lên: “Hàn ca?”

“Ừm, lại gọi lại.”

Lông mày Hoắc Yên xoắn xuyết: “Trước kia không phải vẫn luôn gọi vậy sao?”

Anh còn nghe ra cái gì mới mẻ?

“Hon một năm không gặp.” Anh nhắc nhở cô: “Hon một năm em không gọi anh như vậy.”

Hoắc Yên bẽn lẽn, dứt khoát “Hàn ca” “Hàn ca” mấy tiếng liền, giọng nói nũng nịu, âm thanh trong veo, gọi thẳng vào lòng anh mới thôi.

“Bây giờ em có thể đi chưa, anh cũng về nghỉ sớm đi, ngủ ngon.”

Lần này dưới chân Hoắc Yên như có gió, nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Kết nạp hội viên mới

“Cô gái đó là bạn gái Phó Thời Hàn sao?”

Trong phòng tập múa, từng hàng thiên nga trắng nhẹ nhàng nhảy múa.

Luyện tập đá chân, kiễng chân nhảy lên cao, đồng thời rút chân về, động tác cực nhanh mà thuần thục, khiến cho mặt đất phát ra một tiếng vang nhẹ.

Cả lớp chỉ có Hoắc Tư Noãn có thể hoàn thành động tác đá chân này hoàn mệ như vậy.

Tóc mai của Hoắc Tư Noãn đầm mồ hôi, gương mặt đỏ bừng, bỏ qua bạn học xung quanh, một mình ở phía sau thực hiện động tác.

Mấy nữ sinh ngồi chụm lại một nhóm, vụng trộm đánh giá cô ta, ánh mắt trao đổi với nhau.

Một nữ sinh háng giọng, dùng âm thanh mà Hoắc Tư Noãn có thể nghe thấy, nói: “Các cậu biết không, tối muộn hôm qua, Phó Thời Hàn nghiêm khắc dạy dỗ một nam sinh ở dưới lầu ký túc xá nữ số ba.”

“Nghe nói nam sinh đó đêm khuya gây ồn ào mất trật tự.”

“Lúc ấy tớ ở hiện trường, gây ồn ào mất trật tự là thật, nhưng không phải là nguyên nhân quan trọng nhất, mấy ngày nay thường có nam sinh đứng dưới lầu ký túc xá nữ tò tình, cũng không thấy hội sinh viên những tay vào.”

“Vậy thì vì sao?”

“Là cô gái kia.” Nữ sinh cổ ý nói to: “Nghe chính miệng Phó Thời Hàn thừa nhận, những cô gái khác có thể, nhưng cô gái đó, không được.”

“Ôa.” Nữ sinh thốt ra một tràng hăm mộ, cảm thán: “Là phim thần tượng ư, cô gái đó là bạn gái Phó Thời Hàn sao?”

“Không biết, nhưng khẳng định hai người có quan hệ không bình thường.”

Trong lúc nói chuyện, mấy nữ sinh thỉnh thoảng nhìn thoáng sắc mặt Hoắc Tư Noãn, nhưng khiến bọn họ thất vọng là, từ đầu tới cuối sắc mặt Hoắc Tư Noãn đều bình thường, không thay đổi chút nào.

Tận đến khi Hoắc Tư Noãn hoàn thành xong động tác, lấy khăn tay lau mặt, mấy nữ sinh kia vẫn không buông tha dò hỏi cô ta: “Ôi, Tư Noãn, Phó Thời Hàn nhà cậu có chuyện gì vậy, sao lại cùng em gái năm nhất... ừm, đây dựa không rõ?”

Khóe mắt Hoắc Tư Noãn hiện lên tia sáng lạnh lẽo, thoáng qua rất nhanh rồi biến mất, khóe miệng nở ra nụ cười, lạnh nhạt nói: “Ừm, cô bé đó là Hoắc Yên, em gái tớ.”

“Ồ!”

Lúc này đến lượt các nữ sinh xung quanh ngạc nhiên: “Thì... thì ra là em gái cậu à, cái này khó trách, Phó Thời Hàn có thể che chở như vậy.”

“Đúng vậy, trước kia không nghe nói cậu còn có em gái ruột.”

“Xem ra Phó Thời Hàn rất để ý mặt mũi của Tư Noãn mới quan tâm nữ sinh kia như vậy.”

“Đúng rồi, tôi còn nghe nữ sinh đó gọi Phó Thời Hàn là anh trai.”

“Xem ra không phải vấn đề gì, ời chào các cậu thật lắm chuyện, suy nghĩ linh tinh rồi.”

Các nữ sinh cười nói hi hi ha, bên ngoài nhìn hót Hoắc Tư Noãn, mấy phần thâm tình giả ý, Hoắc Tư Noãn đã không muốn so đo, cô ta trực tiếp vào phòng thay đổi, lúc quay người, khóe miệng còn nhuộm ý cười lập tức tan thành mây khói.

**

Hội sinh viên tuyển thêm người mới, Lâm Sơ Ngữ kéo Hoắc Yên đi đăng kí.

Lúc đầu Hoắc Yên không muốn tham gia hội sinh viên, nhưng không chịu được Lâm Sơ Ngữ năn nỉ cầu xin, nói hai người tham gia hội, sau này cùng một chỗ mới có bạn, thành viên của hội sinh khẳng định là người nghiêm khắc, cậu không sợ tố bị người ta ăn tươi nuốt sống sao.

Hoắc Yên bất đắc dĩ nói: “Tất cả mọi người đều là bạn học, nào có khoa trương như vậy.”

“Có, thật sự có!” Lâm Sơ Ngữ kéo tay cô nài nỉ “Hội sinh viên nước sâu như biển, một mình tớ thật sự có chút sợ hãi.”

Mặc dù trước kia cô nghe người ta nói qua, thành viên của hội học sinh là tổ chức cực kỳ quan liêu, những người nhìn hót bị dờ như cá gặp nước, cương chính ngay thẳng lại bị ỉa xa lánh...

Nhưng đây đều là tin đồn, cụ thể thế nào, Hoắc Yên cũng không biết.

Nhưng cô tin tưởng, Phó Thời Hàn có thể trở thành chủ tịch hội sinh viên, rõ ràng lời đồn không thể tin hết.

Nhân phẩm của Phó Thời Hàn, mọi người rõ như ban ngày, gần như có thể nói không chút tí vết.

Hoắc Yên vẫn theo Lâm Sơ Ngữ đến đăng ký, giống như Lâm Sơ Ngữ nói, đại học nên trải nghiệm nhiều mới biết mình thật sự muốn là cái gì, am hiểu cái gì.

Hai cô không giống Lạc Di Nam, rất rõ ràng mình thích Hip hop cho nên không chút do dự tham gia câu lạc bộ nhảy đường phố, cũng không giống Tô Hoàn, luôn tham gia những câu lạc bộ kỳ quái, ví dụ câu lạc bộ chuyện đùa mà chẳng buồn cười, câu lạc bộ nghiên cứu dị năng, còn có câu lạc bộ vườn trường đại mạo hiểm, vân vân.

Hoắc Yên cùng Lâm Sơ Ngữ, xem như là hai sinh viên bình thường nhất trong phòng ngủ.

Hội sinh viên ra đề thi vòng sơ khảo khá đơn giản, nhưng trước đêm thi Hoắc Yên cũng đã chuẩn bị trước, học thuộc toàn bộ thông tin của trường trên website, viết hết ba mặt giấy, ghi chép rõ ràng.

Lâm Sơ Ngữ thấy thế, kinh ngạc cực kỳ: “Sao cậu viết nhiều thế, cái này... là cậu tham gia thi cuối kỳ à!”

“Dù sao cũng đều là thi, nếu là thi thi cần phải chuẩn bị cẩn thận.”

Lâm Sơ Ngữ gật gù nói: “Nghe nói cậu là người có điểm đại học cao nhất khoa chúng ta, thật lợi hại!”

Đứng chờ bên ngoài, nam sinh nghe thấy Lâm Sơ Ngữ nói, hừ một tiếng: “Đầu năm nay, thi cử không đại biểu cho có năng lực, hội sinh viên tuyển người cũng không phải muốn tìm một con mọt sách.”

Hoắc Yên nhớ rõ cậu ta, vừa rồi đọc danh sách thí, cậu ta là người cuối cùng, hình như tên là Tưởng Tuấn Khải.

Lâm Sơ Ngữ bất mãn bĩu môi, nhỏ giọng kinh bí: “Thi viết nộp cuối cùng, suýt chút bị loại, có tư cách gì nói người khác.”

Hoắc Yên bảo Lâm Sơ Ngữ đừng nói nữa, tương lai có thể làm việc cùng nhau, không nên trở mặt.

Vòng phỏng vấn cuối cùng ở một văn phòng khác, bởi vì phía dưới hội sinh viên có Ban Truyền thông, Ban Tổ chức, Ban Sự kiện, Ban Chương trình, còn có các ban hậu cần khác nhau nữa.

Lâm Sơ Ngữ biết về thủ công và có kỹ năng PS, cho nên vào Ban Truyền thông, Hoắc Yên chọn tới chọn lui, cảm thấy vẫn là Ban Chương trình tương đối hợp với mình, không cần năng khiếu gì, chỉ cần nghiêm túc làm việc là được.

Vòng phỏng vấn có khoảng hơn hai mươi sinh viên, mỗi lần bốn người đồng thời phỏng vấn. Hoắc Yên không ngờ, cái tên nam sinh Tưởng Tuấn Khải kia, lại cùng lần phỏng vấn với cô.

Lúc bước vào phòng phỏng vấn, Tưởng Tuấn Khải tức Hoắc Yên một cái, ánh mắt rõ ràng mang theo ý kinh thường.

Nơi phỏng vấn là phòng họp của hội sinh viên, ngay phía trước là bàn gỗ dài để họp màu nâu, trước bàn có mấy vị trợ lý và trưởng ban đang ngồi.

Mặc dù đều là đàn anh đàn chị khóa trên, nhưng bọn họ ăn mặc trịnh trọng, nghiêm túc đứng đắn, đáng vẻ nghiêm trang không khác biệt lắm so với phỏng vấn xin việc.

Không khí này, cũng khiến cho những sinh viên tham gia phỏng vấn mang tâm thái đến đây chơi chút không khỏi khẩn trương lo lắng.

Mà Hoắc Yên phát hiện, nam sinh ngồi nghiêm chỉnh bên trái, lại là chủ tịch hội sinh viên Phó Thời Hàn.

Anh mặc bộ quần áo nghiêm chỉnh, tư thế ngay ngắn thẳng tắp, so với nam sinh bên cạnh cao hơn hẳn một cái đầu.

Ánh nắng từ sau song cửa xiêu vẹo chiếu vào, tia sáng tỏa ra làm nổi bật làn da trắng nõn của anh, mắt rũ xuống, lông mi che đi đôi mắt tinh lạng, trong tay anh cầm tập hồ sơ của sinh viên tham gia phỏng vấn, cẩn thận nhìn xem.

Trên sống mũi cao thẳng, còn đeo thêm một cặp kính gọng vàng viền mỏng.

Kính mắt là kính không độ, căn bản anh không hề cần thị. Không hiểu vì sao, Hoắc Yên thấy đáng vẻ này của anh lại liên tưởng đến câu “mặt người dạ thú”.

Nghe nữ sinh bên cạnh xi xào bàn tán, rồi trước kia Phó Thời Hàn từ Ban Chương trình đi lên, cho nên lần này Ban Chương trình phỏng vấn, anh cũng tham gia dự thính.

Phỏng vấn chính thức bắt đầu, trưởng Ban Chương trình Thẩm Ngộ Nhiên bắt đầu đặt câu hỏi. (*Editor: Chắc chỗ này tác giả nhầm, ở chương năm Thẩm Ngộ Nhiên là trưởng Ban Truyền thông.*)

Câu hỏi cũng không khó, ví dụ như lì do ra nhập hội sinh viên, vì sao lựa chọn Ban Chương trình, hiểu biết thế nào về Ban Chương trình, sau đó hỏi một chút về cách xử lý một vấn đề.

“Cấp ba các bạn từng đảm nhiệm chức vụ gì?” Câu hỏi này là của Thẩm Ngộ Nhiên.

Đầu tiên có hai nữ sinh thành thật trả lời, có người làm đại diện cho lớp, có người làm lớp trưởng, còn Tưởng Tuấn Khải trên mặt mang theo vẻ đắc ý, tự tin cất cao giọng: “Lúc học cấp ba tôi là chủ tịch hội học sinh, nhậm chức ba năm, cho nên đối với những việc cần làm sau khi tham gia hội sinh viên rõ như lòng bàn tay, có thể dễ dàng nhậm chức.”

Mấy vị trợ lý gật đầu, tỏ vẻ hài lòng, riêng chỉ có Phó Thời Hàn, qua mấy vòng phỏng vấn rồi mà ngay cả đầu cũng không nâng, cũng không hỏi gì.

Anh vốn chỉ dự thính, chủ yếu đặt câu hỏi và ra quyết định giao cho nhóm người Thẩm Ngộ Nhiên.

Đến phiên Hoắc Yên trả lời, cô chỉ có thể thành thật nói: “Không đảm nhiệm bất cứ chức vụ gì.”

Phó Thời Hàn ngừng đầu lên, đôi mắt sâu thăm thẳm nhìn về phía cô, hỏi một câu: “Vậy dựa vào điều gì bạn cho rằng, mình có đủ năng lực để đảm nhận công việc của Ban Chương trình?”

Hoắc Yên không ngờ Phó Thời Hàn lại hỏi, rõ ràng trước đó còn là Hàn ca của cô, không hỏi người khác không nói một chữ mà lại đưa ra câu hỏi sắc bén cho cô.

Nhưng Hoắc Yên suy nghĩ rất nhanh, Phó Thời Hàn không phải là người vì tình riêng mà việc không theo lý lẽ, khá nặng của Hoắc Yên so với những người kia ban đầu có kém một chút, anh yêu cầu nghiêm khắc với cô, cũng là thường tình.

Hoắc Yên chọn từ ngữ để trả lời: “Tôi không có kinh nghiệm, nhưng muốn thử một chút, tôi... tôi cam đoan, nếu như có thể thuận lợi vượt qua, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức, hoàn thành tốt mỗi việc trong tay.

Thái độ của cô chân thành, cũng không giống kiểu nói láo, điều này khiến mấy vị trợ lý rất hài lòng.

Mà Trương Tuấn Khải lại tỏ vẻ khinh thường, cười lạnh nói: “Có những việc không chỉ dựa vào cổ găng là có thể làm tốt, mà cần phải có đầu óc, đầu năm nay nhiều người vượt qua kiểm tra, nhưng có mấy người chân chính được việc?”

Thẩm Ngộ Nhiên cười xấu hổ: “Bạn học, xin đừng ngắt lời bạn học khác trả lời.”

Trương Tuấn Khải tùy ý nhún vai: “Ngại quá nha.”

Lúc này ánh mắt của Phó Thời Hàn mới chậm rãi nhìn về phía Trương Tuấn Khải, đáy mắt hiện lên một tia lạnh buốt.

Sau đó Thẩm Ngộ Nhiên lại đưa ra một câu hỏi: “Các bạn nghĩ động cơ ra nhập hội sinh viên là gì?”

Hai nữ sinh phía trước trả lời là hi vọng nhờ cơ hội này để rèn luyện bản thân, hoặc là có thể thông qua hoạt động tập thể quen biết thêm nhiều bạn mới.

Đến lượt Trương Tuấn Khải, cậu ta hiển nhiên đã có chuẩn bị, cho nên rất tự tin: “Tôi hi vọng thông qua năng lực của mình, thay đổi thói quen nội bộ của hội sinh viên, để hội sinh viên có thể chân chính vì sinh viên mà làm việc.”

Thẩm Ngộ Nhiên và trợ lý liếc nhau, hiển nhiên không ngờ cậu ta sẽ nói như vậy.

Trương Tuấn Khải ho nhẹ một tiếng: “Các anh có lẽ không biết, trước kia khi còn đảm nhiệm chức chủ tịch hội học sinh, tôi đã tiến hành ba cái cách lớn, quét sạch thói quan liêu trong nội bộ tổ chức, giúp hội học sinh có diện mạo rực rỡ hẳn lên, cụ thể của ba cái cách kia, có trong lý lịch của tôi rất rõ ràng, tôi sẽ không nói thêm. Tôi tin tưởng năng lực lãnh đạo và năng lực tổ chức của tôi, là cái các anh cần.”

Trong tay Phó Thời Hàn trùng hợp đang cầm bản lý lịch của Trương Tuấn Khải, thuận tay lật thêm vài trang, lật nha lật nhit chữ của cậu ta viết về các tình huống cái cách.

“Thật tí mỉ nha.” Thẩm Ngộ Nhiên nhận lấy bản lý lịch, nhìn kỹ một chút.

“Đó là đương nhiên.” Trên mặt Trương Tuấn Khải tràn đầy vẻ đắc ý.

Hoắc Yên lờm lờm Trương Tuấn Khải một cái, không nhìn ra, cậu ta thật sự có bản lĩnh, khó trách kiểu ngạo vậy.

Nhưng người hoàn toàn không có kinh nghiệm như cô so với cậu ta, rõ ràng yếu thế hơn rất nhiều.

Lúc này, Phó Thời Hàn đột nhiên nở miệng: “Câu hỏi cuối cùng, có thể trả lời được, trực tiếp được chọn vào Ban Chương trình.”

Trương Tuấn Khải vung tay vung chân, nóng lòng muốn thử.

Lại thấy sắc mặt Phó Thời Hàn không gọn sáng, mới mừng khê mờ: “Văn phòng Đoàn ở đâu?”

Lời vừa bật ra, tất cả mọi người đều ngẩng người, ngay cả Thẩm Ngộ Nhiên cũng kinh ngạc quay đầu nhìn Phó Thời Hàn: “Hàn... Hàn tổng, sao cậu hỏi câu đơn giản thế?”

Không phải cố ý giúp cô nhóc kia à!

Đương nhiên Trương Tuấn Khải không nghĩ tới, cậu ta gằm lên: “Cái này tính là câu hỏi sao! Ít nhất anh cũng phải hỏi câu mang tính kỹ thuật một chút chứ, câu hỏi này thậm chí đầu óc đột nhiên nhiên bị chấp cũng có thể trả lời được.”

Mặt Phó Thời Hàn không thay đổi nhìn mấy người, giống như không định đổi câu hỏi.

Thẩm Ngộ Nhiên ôm đầu, xác định đứng là Phó Thời Hàn muốn tạo cơ hội cho cô nhóc kia: “Các bạn trả lời đi, trả lời đúng thì coi như đỗ.”

Nhưng mà, vốn cho rằng ai cũng biết câu trả lời, hai nữ sinh phía trước lưỡng lự, nhưng cuối cùng vẫn không trả lời được.

“Cái này... tôi không biết.”

“Xin lỗi, không biết.”

Thẩm Ngộ Nhiên nhu mày, thấy cũng hiểu được, tân sinh viên vừa mới vào trường, lại không tiếp xúc với công việc hành chính, không biết văn phòng Đoàn ở đâu cũng rất bình thường.

Mà Phó Thời Hàn nhướng mày nhìn về phía Trương Tuấn Khải, giọng nói mang theo ý chế nhạo: “Trường đại chủ tịch, cậu có thể trả lời không?”

Sắc mặt Trương Tuấn Khải rất khó coi: “Loại chuyện vớ vẩn này làm sao tôi biết.”

Thế là ánh mắt Phó Thời Hàn chậm rãi quét về phía Hoắc Yên: “Bạn biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 12: Tóc xoắn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Đã có anh trai cô thương yêu, cần gì phải chịu vất vả như này.”

“Bạn biết không?” Phó Thời Hàn tùy ý hỏi Hoắc Yên.

Hoắc Yên không chút do dự trả lời: “Văn phòng đoàn phòng 308 tầng ba tòa nhà hành chính.”

Trước đó khi chuẩn bị thi vòng đầu, cô đã tìm hiểu kỹ về các tòa nhà hành chính trong trường học.

Thẩm Ngộ Nhiên nhu mày: “Rất tốt, Hàn tổng của chúng tôi đã mở lời, chúc mừng bạn đỗ phỏng vấn.”

Lời vừa nói ra, Trương Tuấn Khải lập tức biến sắc: “Hội sinh viên mấy anh tuyển người như vậy à? Năng lực của cậu ta rõ ràng không bằng tôi.”

“Bạn học, không thể nói như vậy được.” Sắc mặt Thẩm Ngộ Nhiên có chút khó xử: “Bạn học Hoắc Yên mặc dù không có kinh nghiệm, nhưng sau khi vào hội có thể từ từ học thêm, không ai trời sinh cái gì cũng biết.”

“Tôi không phục.” Trương Tuấn Khải tức giận nói: “Vi câu hỏi vớ vẩn này mà cho tôi trượt, nhất định là tổn thất lớn đối với hội sinh viên các anh.”

Ánh mắt Phó Thời Hàn hơi lạnh, giọng nói trầm xuống: “Không phục?”

“Đương nhiên không phục, loại câu hỏi này, một chút hàm lượng kỹ thuật cũng không có.”

Phó Thời Hàn cười nhạt: “Vậy dùng cách thức của cậu, thử một lần nữa.”

Trương Tuấn Khải nắm chặt tay: “Tôi đi.”

Trong lòng Hoắc Yên có chút thấp thòm, nhưng Phó Thời Hàn liếc cô một cái, đôi mắt đen trắng rõ ràng mang theo ý từ trấn an của anh giúp Hoắc Yên thoáng ổn định lại trái tim.

Chỉ thấy anh chậm rãi nở miệng: “Mới nói một chút lý do tôi không nên nhận cậu, tùy ý nói, ít nhất ba lý do trở lên.”

Phó Thời Hàn vừa dứt lời, Trương Tuấn Khải lập tức tràn đầy tự tin nói: “Đầu tiên, cấp ba tôi từng là chủ tịch hội học sinh, tôi có kinh nghiệm nhậm chức; thứ hai, đầu óc tôi linh hoạt, năng lực mạnh mẽ, thường xuyên có nhiều idea mới lạ; thứ ba...” Cậu ta dừng một chút, nói: “Ồi chao, dù sao không có tôi là tổn thất của các người đó! Cứ vậy đi.”

Sau khi nói xong còn đắc ý nhìn Hoắc Yên, giống như có thể nắm vững thắng lợi trong tay.

Nhưng Thẩm Ngộ Nhiên bắt đầu đi lắc đầu: “Bạn học Trương, đừng trách Hàn tổng của chúng tôi không cho cậu cơ hội, lần này là chính cậu không nắm được.”

Trương Tuấn Khải ngăn người: “Anh có ý gì?”

“Câu hỏi của Hàn tổng là, nói một chút lý do tôi không nên nhận câu.” Thẩm Ngộ Nhiên cười nói: “Cậu vừa vặn trả lời ngược lại.”

“Anh cái này... cái này rõ ràng cố ý gây khó dễ!” Tường Tuấn Khải gào lên: “Nào có ai đưa ra câu hỏi kiểu này.”

“Tại sao tôi phải gây khó dễ cho cậu, tôi biết cậu à?”

“Tôi...”

Phó Thời Hàn thuận miệng hỏi lại, Tường Tuấn Khải không phản bác được.

Phó Thời Hàn không nhanh không chậm, đáng vẻ bình tĩnh nhàn nhã nói: “Biết nhận thức được thiếu sót của bản thân mình, mới có thể phát triển, những ban khác thế nào tôi mặc kệ, nhưng Ban Chương trình cần người có khả năng làm việc ở hiện trường, không cần loại “Chủ tịch” nói hay hơn hát coi trời bằng vung.”

Khóe môi anh hơi cong, đáy mắt không mang nửa phần ý cười: “Đương nhiên, trừ khi cậu có bản lĩnh khiến tôi rơi đài.”

“Vậy cậu ta có bản lĩnh gì?” Tường Tuấn Khải thờ phỉ nhỏ chỉ vào Hoắc Yên: “Bởi vì cậu ta biết văn phòng đoàn ở đâu? Các anh tuyển người cầu thả vậy sao?”

Phó Thời Hàn nhàu mày, hỏi Hoắc Yên: “Trừ văn phòng đoàn, bạn còn biết cái gì?”

“Ừm”

Hoắc Yên nhìn Phó Thời Hàn, chỉ một ánh mắt, cô liền hiểu ý của anh.

Phó Thời Hàn có vẻ rất tin tưởng cô.

Hoắc Yên đương nhiên không để anh thất vọng, nói: “Cơ cấu hành chính của trường, tôi có thể nói một chút.”

Cách nói của cô rất khiêm tốn, nhưng Thẩm Ngộ Nhiên có chút không tin: “Bạn đều biết, không phải chứ, bao gồm cả văn phòng làm việc của các khoa khác nhau, hơn mấy chục cái đó.”

Hoắc Yên mỉm cười, lúc cô chuẩn bị thì, cô chuẩn bị qua cái này, cho nên chỉ cần bọn họ hỏi, cô hẳn là có thể trả lời được hơn nửa.

“Bạn biết phòng tài vụ ở đâu không?” Một đàn chị hỏi.

“Ồ phòng 508 tòa nhà hành chính A.”

“Phòng hội nghị ở đâu?”

“Phòng 203 và 204 tòa nhà cao tầng Điền Gia Bình.”

Thẩm Ngộ Nhiên không tin: “Phòng thí nghiệm của Khoa hóa học ở đâu?”

Hoắc Yên suy nghĩ: “Tầng 5 tòa nhà dạy học, bao gồm cả tầng năm.”

Thẩm Ngộ Nhiên cùng mấy vị trợ lý trợn mắt há mồm nhìn nhau, lại hỏi liên tục mấy câu hỏi, thậm chí ngay cả những câu bọn họ cũng không biết, thế nhưng Hoắc Yên giống như bán đồ sống, có thể trả lời tất cả các câu hỏi trên.

Tường Tuấn Khải kêu lên một tiếng: “Có gì đặc biệt hơn người, không phải là trí nhớ tốt thôi sao, nhớ mấy cái này có tác dụng gì.”

Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Đương nhiên có tác dụng, công việc của hội sinh viên phải thường xuyên đưa tài liệu đến các bộ phận hành chính, hoặc trả lại phòng tài vụ, trường học lớn như vậy, nếu biết những phòng ban đó ở đâu, chẳng phải hiệu suất công việc sẽ cao hơn so với việc đi khắp nơi hỏi đường sao?”

Cuối cùng có một đàn chị không nhận được nói ra: “Có vài người đặt tiêu chuẩn vượt quá khả năng, ngay cả những công việc cơ bản nhất cũng không nhất định làm tốt, ai cho cậu cái tự tin muốn cái hội sinh viên chúng tôi?”

Tường Tuấn Khải im bặt, không thể cãi lại.

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn về phía Phó Thời Hàn, từ đầu đến cuối anh không nói lời nào, ánh mắt không rời khỏi người cô gái đứng trước mặt, bên trong đôi mắt thon dài hiện ra chút kiêu ngạo, giống như tâm trạng của người cha khi nhìn thấy báo bối của mình được mọi người xung quanh tán thưởng.

Cái này... đây là biểu cảm nên có của Phó Thời Hàn con người luôn lạnh lùng sao?

Thẩm Ngộ Nhiên có chút mờ mịt.

Vòng phỏng vấn kết thúc, Hoắc Yên thuận lợi trúng tuyển Ban Chương trình của hội sinh viên.

Lâm Sơ Ngữ vui vẻ nói với Hoắc Yên, cô cũng được Ban Truyền thông chọn, mà lúc phỏng vấn còn được gặp được nữ thần Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Yên biết Hoắc Tư Noãn là trưởng Ban Tuyên truyền, tuyển thành viên mới nhất định sẽ tham gia.

“Nữ thần không hổ là nữ thần, ngồi trước bàn làm việc, đẹp như đóa hoa sen trắng, vừa nhìn thấy chị ấy, tớ suýt nữa quên mất mình đến phỏng vấn.”

Tô Hoàn bật cười: “Hoa sen trắng cái gì, tớ nghi ngờ cậu là cao đoan hắc (*) của Hoắc Tư Noãn.”

() Từ ngữ mạng bắt nguồn từ tiêba, ý chỉ mặt ngoài tỏ vẻ khen ngợi, thương thức còn trên thực tế là châm chọc, chế giễu sự vật nào đó.*

Lâm Sơ Ngữ vừa cười vừa nói: “Không có khả năng, chính là nữ thần mở miệng nhận tớ, tớ nói với chị ấy, tớ biết vẽ tranh, còn biết PS, có thể sử dụng thành thạo các phần mềm, chị ấy còn cười với tớ.”

“Nhưng đừng vui mừng quá sớm, cậu biết nhiều như vậy, coi chừng bị người ta sai vặt.”

Lâm Sơ Ngữ đang vui vẻ, lười so đo với Tô Hoàn: “Cái con người này, đây một bụng đen tối.”

Tô Hoàn chuyển hướng sang Hoắc Yên: “Sao cậu không nói gì?”

Hoắc Yên đang viết bảng biểu cho nhân viên ở ký túc xá, nghe vậy ngừng đầu hỏi: “Nói gì?”

“Trước kia tớ mắng Hoắc Tư Noãn, cậu luôn nhện không được thay chị ta giải thích, bây giờ sao không nói gì?”

“À, tớ không nghe thấy, vừa rồi các cậu mới nói xấu cái gì?”

Tô Hoàn phát tay: “Cứ như vậy đi, cứ như vậy đi.”

Duy chỉ có Lạc Dĩ Nam, đôi mắt thâm thúy liếc nhìn Hoắc Yên, khóe miệng hiện lên ý cười.

Chị sợ không phải không nghe thấy mà là trong lòng đã có rạn nứt.

**

Sau tháng mười, hoạt động tuyển thành viên mới của các câu lạc bộ cũng kết thúc, trường học bắt đầu bước vào học kỳ mới. Chương trình học của sinh viên năm nhất không nhiều, mọi người tương đối có nhiều thời gian rảnh rỗi.

Hoắc Yên thấy nhà ăn số ba đang dán thông báo tuyển nhân viên là sinh viên, thế là tới đăng ký.

Kiểu làm thêm này không hạn chế thời gian, mỗi tuần chỉ cần tới bốn ngày là được, tự do sắp xếp, đi làm có thể tích thời gian, tính lương theo giờ, không sắp xếp được thời gian thì có thể xin nghỉ.

Có đôi khi cùng Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngữ đi dạo một vòng quanh trung tâm thương mại thành phố, Hoắc Yên cũng muốn mua váy áo xinh đẹp, chỉ là trong người cô không có tiền, đa số chỉ có thể thử qua cho bớt thèm.

Ba mẹ giới hạn phí sinh hoạt, cho nên Hoắc Yên cũng muốn mình kiếm thêm một chút tiền tiêu vặt. Mà quan trọng nhất là, sinh nhật Phó Thời Hàn vào tháng mười một, cô muốn nhân cơ hội này chuẩn bị cho anh món quà sinh nhật thật tốt, cảm ơn anh nhiều lần ra tay giúp đỡ.

Trong nhà ăn số ba, quản lý nhìn đáng người nhỏ nhắn gầy gò của Hoắc Yên, rất nghi ngờ rốt cuộc cô có thể làm được việc hay không.

“Làm việc ở nhà ăn rất vất vả, bình thường chúng tôi chỉ tuyển nam sinh thôi.”

“Cháu không sợ vất vả.”

Quản lý thấy cô kiên trì như vậy, chỉ có thể nói: “Được rồi, trước tiên tôi để cháu làm việc ở cửa mua cơm, làm thử mấy ngày, xem mình có đủ sức làm được không.”

Mấy phút sau, tại cửa mua cơm của nhà ăn, một nam sinh cao kều gầy teo đứng trước mặt Hoắc Yên, anh ta đội mũ và khẩu trang, mặc một bộ quần áo lao động, đôi mắt u tối đánh giá Hoắc Yên.

“Là cô?”

Hoắc Yên cũng nhận ra đầu xoắn tự nhiên, chính là nam sinh đã nhặt được tiền của cô.

Đôi mắt nam sinh bình tĩnh không gọn sóng, nhân nhạ nói: “Bắt đầu đi, trước dạy cô đảo thức ăn.”

Giống như không nhớ rõ sự việc lúc trước.

Hoắc Yên thấy anh ta không thích nói chuyện, thế là cũng không tán gẫu, đi theo anh ta chăm chỉ học tập.

Ngày bình thường tới nhà ăn ăn cơm, thấy các đi xối cơm rất dễ dàng, nhưng đến khi tự tay mình làm, Hoắc Yên mới phát hiện thật sự không đơn giản như vậy.

Đầu tiên, muối làm bằng sắt, rất nặng, Hoắc Yên một tay bê khay cơm, một tay cầm muối, cần dùng lực cổ tay rất lớn.

Tiếp theo, lúc xối cơm, không thể quá nhiều, cũng không thể quá ít, cần phải ước lượng chính xác, tốt nhất chỉ xối trong một muối.

Bởi vì xối quá ít thì cần phải bổ xung, làm chậm trễ thời gian của những người phía sau, xối quá nhiều cũng không thể móc lại cơm từ khay thức ăn của người ta được.

Tóm lại, công việc này tưởng chừng dễ làm thật ra không hề đơn giản.

Hứa Minh Ý ngay từ đầu cũng không dạy Hoắc Yên hẳn hoi, bởi trước kia cũng có không ít nữ sinh tới, nói cái gì muốn trải nghiệm và quan sát cuộc sống gian khổ, đến nhà ăn làm thêm kiếm tiền sinh hoạt, nhưng chưa tới một ngày tất cả đều đánh trống lui quân.

Nhưng Hoắc Yên lại rất nghiêm túc học học, đến giờ cơm buổi tối, vậy mà có thể tự mình bán cơm cho bạn học.

Cái này khiến Hứa Minh Ý không khỏi lau mắt nhìn cô.

“Tôi là Hứa Minh Ý.” Anh ta chủ động nói tên mình với cô.

“Ừm, tôi là Hoắc Yên.” Hoắc Yên mỉm cười: “Cảm ơn anh hôm nay đã chỉ dạy cho tôi.”

“Thiện tai.”

Hoắc Yên thấy cái vòng đỏ đeo trên cổ anh ta có một mặt Quan Âm bằng ngọc, mới biết anh ta tín Phật.

Hứa Minh Ý một bên múc thức ăn, một bên hồ hững nói: “Cô đến trải nghiệm cuộc sống à?”

Cả ngày hôm nay, vị này không nói một câu, khó có khi anh ta chủ động bắt chuyện với Hoắc Yên.

“Tôi đến kiếm tiền.” Hoắc Yên không giấu diếm trả lời: “Ai lại ăn no rủng mỡ đến đây trải nghiệm cuộc sống, thời gian này chẳng bằng ôm tiếng Anh cấp bốn học từ mới.”

“Cô rất thẳng thắn.”

“Ha ha, cảm ơn.” Hoắc Yên mỉm cười, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu lên khuôn mặt khiến làn da Hoắc Yên trắng nõn gần như trong suốt, đôi mắt hạnh lấp lánh ánh nước, trong veo ngay thẳng.

“Nhưng có người đó, cô còn cần làm thêm kiếm tiền sao?”

“À?”

Hứa Minh Ý nói xong mới phát hiện mình lỡ lời, thế là lẩm bảm một câu “Thiện tai.”

Việc lần trước coi như anh ta giúp Phó Thời Hàn, Phó Thời Hàn dận đi dận lại, tuyệt đối không được để Hoắc Yên biết năm trăm tệ kia là móc từ ví của anh.

Hứa Minh Ý đã quen biết Phó Thời Hàn một thời gian dài, chưa từng thấy anh lo lắng vì ai như vậy, có thể thấy anh quan tâm tới cô nhóc này nhiều thế nào.

“Anh muốn nói cái gì?” Hoắc Yên không hiểu hỏi.

Hứa Minh Ý lập tức sửa lời: “Cô không có bạn trai sao? Nếu như anh ta biết, có thể đồng ý cho cô tới nhà ăn làm thêm?”

Hoắc Yên cười một cái: “Tôi không có bạn trai.”

Hứa Minh Ý hơi nướong lòng mảy: “Bản tăng chưa hỏi.”

Trong tâm anh ta nghĩ, Phó Thời Hàn cũng đủ già cay (*), móc nhiều tiền như vậy mà còn chưa cua được em gái này, anh ta cũng thay Phó Thời Hàn đau lòng.

() Gà cay (辣鸡 / làjī) là ngôn ngữ mạng và được sử dụng với nhiều ý nghĩa khác nhau, một trong số đó là nó đồng âm với rác rưởi (垃圾 / làjī)*

辣鸡ở đây biểu thị ý trêu chọc, khinh bỉ.

“Nhưng...”

Hoắc Yên thần thần bí bí nói: “Tôi có một ông anh trai rất hung dữ, bây giờ đang là cấp trên trực tiếp của tôi, nếu như anh ấy biết chắc chắn sẽ không tha cho tôi, tôi có thể đoán được anh ấy sẽ nói cái gì.”

Nhắc tới Phó Thời Hàn, gương mặt Hoắc Yên không tự giác dậu dằng hơn hiểu.

Hứa Minh Ý tò mò nhìn Hoắc Yên: “Ờ?”

Hoắc Yên sầm mặt, nhui mày, đảng háng cổ họng, học dáng vẻ nghiêm túc của Phó Thời Hàn cất cao giọng: “Có phải bình thường anh giao cho em hơi ít việc không, hay là cảm thấy cuộc sống đại học quá nhảm chán? Vì chút tiền ấy mà tốn thời gian? Lập tức nghỉ việc cho anh, lập tức, lập tức!”

Hứa Minh Ý không nhịn được nhếch miệng cười cười, rất khó tưởng tượng Phó Thời Hàn luôn tinh táo cũng có lúc không thêm nói lý lẽ, tức giận thờ phi phò.

Nhưng cô nhóc này học được dáng vẻ giống như đức, người nào đó đứng đưng là rất thích giả vờ nói chuyện nghiêm túc.

Gã dối đến cực điểm, Phật Tổ cũng không cứu được cậu ta.

Hứa Minh Ý nói: “Đề có anh trai cô thương yêu, cần gì phải chịu vất vả như này.”

“Không phải anh trai ruột, mặc dù anh ấy rất quan tâm tôi.” Tay Hoắc Yên cầm muối xối cơm: “Nhưng tôi không muốn dựa vào bất cứ ai.”

Giống như Tô Hoàn nói, Hoắc Tư Noãn vì muốn xứng đôi với anh, biến bản thân thành người khác, đánh mất khả năng tự lập là bắt đầu đánh mất bản thân mình.

Hoắc Yên không muốn trở thành Hoắc Tư Noãn.

Hứa Minh Ý tò ý tán thưởng nhìn cô: “Cô không sợ anh trai hung dữ phát hiện?”

“Bình thường anh ấy đều ăn ở nhà ăn gần ký túc xá nam, rất ít qua bên này.” Hoắc Yên buông tay, bắt đắ đi nói: “Cho nên tôi mới tới nhà ăn số ba.”

Cô không dám để Phó Thời Hàn biết cô làm thêm ở đây.

Hứa Minh Ý nói: “Vậy cô cũng phải cẩn thận.”

“Tôi biết rồi.”

Hứa Minh Ý nói xong, cúi đầu gửi cho Phó Thời Hàn một tin nhắn: “Bản tăng có một tin tình báo muốn bán cho người hữu duyên, chỉ cần 68.88, nhận thanh toán chuyển khoản Bao.”

Gỡ cơn tối, Phó Thời Hàn sa sầm mặt mày xuất hiện ở cửa bán com Hoắc Yên làm việc, ánh mắt nhìn cô sắc lẹm, mang theo cảm giác ớn lạnh.

Hoắc Yên trợn mắt há mồm, muối com trong tay suýt thì rơi xuống.

“Hứa Minh Ý anh giúp tôi để ý chỗ này.”

Hoắc Yên nói xong co cổng chuẩn đi từ lối ra đằng sau dành cho nhân viên.

Phó Thời Hàn phát hiện rồi, khẳng định sẽ ăn tươi nuốt sống cô!

Không ngờ cô vừa chuẩn ra cửa nhỏ phía sau, cánh tay liền bị một lực rất mạnh kéo lại, lưng đập vào tường, người con trai trước mặt giống như ngọn núi chặn đường đứng đi của cô.

Cả người Hoắc Yên bị anh ép sát vào tường.

Khoảng cách giữa hai người gần như dán chặt vào nhau, khuôn mặt đẹp trai của Phó Thời Hàn phóng đại, chân mày mang theo tức giận, không bình thản giống ngày thường mà có cảm giác ngang ngược và sắc bén.

Cô thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng mang theo phần nộ của anh, quanh quẩn tại cô...

Tức giận thật rồi!

Editor: Từ cảm thấy hình tượng Hứa Minh Ý rất giống nhân vật Ryu Eun-ho do Ahn Jae Hyun đóng trong phim “The Beauty Inside”, một chàng trai cao gầy, tóc xoăn, học giỏi, thích tiền, điên cuồng đi làm thêm và có ước mơ trở thành cha xứ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 13: Sao có thể làm trộm

“Nếu thích nhìn anh, thì quang minh chính đại nhìn.”

Hoắc Yên giống như con thỏ rụt cổ lại, dôi mắt đi, chỉ dám nhìn vào cằm cổ anh, cằm bản không dám nhìn thẳng.

“Hàn ca.” Cô nớp nớp lo sợ, giọng nói mềm nhũn: “Anh làm em đau.”

Phó Thời Hàn cụp mắt, quả nhiên thấy anh đang nắm chặt tay cô, hiện ra một vòng đỏ ửng.

Làn da trắng nõn mịn màng của cô gái, không thể chịu được nửa phần sức mạnh.

Điều này khiến ngực Phó Thời Hàn thất lại, đáy mắt nổi lên một chút ham muốn không nói rõ được, cảm xúc phần nộ trong nháy mắt bị dập tắt, sóng ngầm tuôn trào.

Anh thoáng nổi lông bần tay, Hoắc Yên nhân cơ hội chui qua người anh định chạy, uốn éo tới lui giống như con mực.

Nhưng Phó Thời Hàn đầu cho cô cơ hội, nhấc tay đặt lên vai cô rồi kéo cô quay lại, chống tay vào bên tường.

“Còn muốn chạy.”

“Không không không, em không định chạy.” Hoắc Yên thể thốt phủ nhận, ngực nhô phập phồng lên xuống, có lẽ đã bị dọa sợ: “Hàn ca, anh... thả em ra, chúng ta từ từ nói chuyện.”

Trong hơi thở Phó Thời Hàn toát ra lạnh lẽo: “Gặp anh liền chạy, đây là thái độ muốn nói chuyện với anh sao?”

“Không phải tại em sợ à.” Hoắc Yên lầu bầu một câu.

“Em còn biết sợ.”

Hoắc Yên cảm giác bàn tay đặt trên vai cô của Phó Thời Hàn tăng thêm sức lực, đơn giản muốn bóp nát xương cốt của cô, toàn thân cô không còn tí sức, chỉ có thể mềm nhũn tê dại.

“Là bình thường anh giao cho em quá ít việc, hay là em học đại học quá nhàm chán?” Phó Thời Hàn lạnh giọng chất vấn.

Hoắc Yên mở to hai mắt nhìn, trong lòng nhủ thầm thật sự giống hệt lời kịch mình đoán!

“Vậy tiếp theo có phải là muốn bắt em nghỉ việc, lập tức, lập tức?”

Phó Thời Hàn hơi ngẩn người, đồng thời đưa tay kéo kéo bím tóc đuôi ngựa của cô, tức giận nói: “Bây giờ định mưu tính gì anh.”

Thấy giọng nói anh đã hòa hoãn, Hoắc Yên lấy lòng nín gục áo anh vẫn về: “Hàn ca, anh đừng giận có được không?”

Phó Thời Hàn không chịu được nhất chính là cô nhóc này già bộ ngực nghếch nũng nịu, lửa nóng trong lòng dập tắt hơn phần nữa, ghét bỏ liếc cô một cái, hỏi: “Không có tiền sao?”

“Có!” Hoắc Yên chỉ sợ anh lại cho tiền, nhanh chóng bắt lấy tay anh, luôn miệng nói: “Không phải em đây chỉ muốn trải nghiệm cuộc sống thôi sao, trên mạng đều nói, không làm thêm, không trượt mồm, không yêu đương, học đại học phí công, cho nên em chính là không muốn uống phí thời gian học đại học.”

“Một đồng ngay biện, bình thường sao không thấy em nhanh miệng như vậy?”

Phó Thời Hàn bị cô ôm cánh tay, trong lòng rất hưởng thụ, giọng nói mang theo ý trách cứ: “Ít lên mạng xem mấy thứ linh tinh đi, không có việc gì thì tới thư viện, hoặc tham gia câu lạc bộ rèn luyện bản thân, chăm chỉ học tập đồng thời phát triển sở thích của mình, xác định tương lai của mình, đây mới là cuộc sống đại học phong phú.”

Quả nhiên là học từ cung từ nhỏ đến lớn của giáo viên, con người ta trong mắt các bậc phụ huynh và chủ tịch hội sinh nghiêm túc trong mắt các sinh viên của trường.

Lúc dạy dỗ người khác, đạo lý tuôn ra đều theo bài bản, Hoắc Yên hoàn toàn không thể cãi lại, chỉ có thể buồn buồn đồng ý, lẩm bẩm nói: “Em biết rồi.”

“Nghỉ việc ngay cho anh.” Phó Thời Hàn xách Hoắc Yên như xách con thỏ: “Sau này tốt nghiệp em sẽ được đi làm.”

“Haz, vâng.”

Cô cứ như vậy thuận theo, cũng khiến Phó Thời Hàn có chút ngoài ý muốn, nhưng chưa được hai phút, cô nhóc này lại thấp thỏm hỏi: “Bạn em còn đánh cược với em, nói em không trụ được một tháng thì thua, kết quả chưa được một ngày liền bỏ cuộc, khẳng định bọn họ sẽ cười em đến chết.”

“Tự làm tự chịu.” Phó Thời Hàn hừ lạnh, mặc kệ cô.

“Hàn caaa, anh để em nhận lương tháng này rồi mới nghỉ việc, có được không?”

Thấy Phó Thời Hàn không lên tiếng, Hoắc Yên vội vàng nói: “Lúc đầu em cũng chỉ tính làm một tháng, tháng này chương trình học ít, bên hội cũng không có nhiều hoạt động, em muốn nhân cơ hội rèn luyện bản thân một chút.”

Cô không dám nói chuyện tiền bạc với Phó Thời Hàn, càng không thể nói chuyện chuẩn bị quà sinh nhật cho anh, chỉ có thể một mực khẳng định muốn rèn luyện bản thân.

“Mỗi tuần làm việc bốn ngày, thời gian vào giờ cơm, sẽ không ảnh hưởng đến việc học.”

Cô vụng trộm quan sát sắc mặt của anh, thấy mi tâm anh nhũn chặt, đáng vẻ buồn bực không muốn nói chuyện, Hoắc Yên biết anh đã ngầm cho phép, đang muốn thờ phào một hồi, lại nghe người con trai bên cạnh nói: “Có một không em?”

Hoắc Yên già vờ nhui mày đáng thương: “Một chết, tay sắp không nhấc lên được rồi.”

Phó Thời Hàn lạnh lùng nói: “Tự mình tìm khổ.”

Haz, cô đứng là tự mình tìm khổ, không biết vì ai đây, không tìm không phải.

Hoắc Yên lặng lẽ nhỏ nước bọt trong lòng, chờ tới sinh nhật ai đó, cô sẽ khiến anh phải xấu hổ vì hôm nay đã cười trên nỗi đau của người khác!

Trong đầu Hoắc Yên đang YY lúc làm người nào đó xấu hổ, Phó Thời Hàn lại cảm thấy cổ tay cô.

“O?”

Anh nắm tay cô, đi về phía vườn hoa nhỏ.

Trong vườn hoa nhỏ có ghế dựa dài bằng đá, anh ấn cô ngồi xuống ghế, sau đó kéo tay cô nhẹ nhàng xoa bóp.

Hoắc Yên lặng lẽ nhìn anh.

Anh vẫn trung ra bộ mặt lạnh tanh, đôi mắt từ đầu đến cuối không thêm nhìn cô, mà nhìn xuống cổ tay cô, sức lực vừa phải xoa bóp.

Khuôn mặt như họa, đôi mắt sáng động lòng người, đôi môi mỏng hơi nhếch lên khiến người ta có xúc động muốn hôn lên đó.

Giá trị nhan sắc này, không lẫn lộn trong giới giải trí thì hơi phí, trên mạng có rất nhiều lưu lượng tiêu thật tươi, so sánh với anh chỉ sợ đều âm đạm mờ nhạt.

Từ lần đầu tiên gặp anh khi còn bé, cô đã bị khuôn mặt đẹp trai của anh làm kinh ngạc rất lâu. Hoắc Yên cảm thấy, ánh mắt của mình rất khách quan công bằng, bởi vì anh là “vị hôn phu” của chị gái, cho nên cô sẽ không mang theo cái nhìn phiến diện, tuyệt đối không tồn tại khả năng “Người tình trong mắt hóa Tây Thi.”

Phó Thời Hàn, thật sự quá đẹp trai!

“Á.”

Phó Thời Hàn xuống tay độc ác, dùng sức bóp mạnh tay cô một cái, Hoắc Yên theo bản năng rụt tay lại: “Làm gì thế?”

“Nhìn đủ chưa?” Phó Thời Hàn nhếch môi cười nhạt.

Tà khí cực kỳ.

“Ai thêm nhìn anh.” Hoắc Yên lẩm bẩm nói “Á á, anh nhẹ một chút.”

Phó Thời Hàn giảm nhẹ sức lực, giúp cô xoa bóp cổ tay đau nhức, các khớp xương rõ ràng, ngón tay trắng nõn như ngọc trông cực kỳ đẹp mắt.

Người con trai này hoàn mỹ từ đầu đến chân, không có gì bất bẻ.

Hoắc Yên không nhịn được nhìn lên một cái, lại nhìn lên cái thứ hai, ánh mắt bị anh bắt gập, cô vội vàng rời mắt đi, già bộ nhìn vu vơ.

Trong hơi thở của Phó Thời Hàn phát ra một tiếng thở dài: “Khanh vốn là giải nhân, sao có thể làm tặc.”

“Cái gì giải nhân, cái gì làm tặc.” Hoắc Yên cây ngay không sợ chết đứng: “Không hiểu.”

Phó Thời Hàn kéo tay cô lại khiến khoảng cách hai người rút ngắn, mặt kề mặt, chóp mũi cũng chạm vào nhau.

Hoắc Yên mở to mắt, hồ hấp dôn dập, trái tim không thể khống chế đập thình thịch.

Khuôn mặt đẹp trai vừa mơ hồ vừa rõ ràng, gần trong gang tấc, lông mi dài rậm gần như quét qua mặt cô, thậm chí cô còn cảm nhận được nhiệt độ trên người anh.

“Nếu thích nhìn anh, thì quang minh chính đại nhìn.”

Khóe miệng anh cong lên, cặp mắt đào hoa sáng rực động lòng, gương mặt Hoắc Yên bùm cái đỏ lên, gầy dựa muốn đứng dậy, quay người chạy mất.

Nhìn bóng lưng chạy trời chết của cô, Phó Thời Hàn không quên mở miệng dặn dò: “Chậm thôi không ngã.”

Vừa dứt lời, cơ thể người nào đó liền lao đảo rồi lập tức ổn định, quay đầu lại hung hăng lườm anh một cái.

Phó Thời Hàn đứng dưới bóng cây nõn nà cười, rực rỡ mê hoặc.

**

Gần đây các nữ sinh nhay cảm phát hiện, bữa trưa Phó Thời Hàn đã chuyển từ nhà ăn số hai sang nhà ăn số ba, hậu quả liên đới chính là, vốn dĩ nhà ăn số hai đang làm ăn phát đạt lập tức bị vắng vẻ, mà nhà ăn số ba bắt đầu đông vui hẳn lên.

Dòng người càng ngày càng tăng, lượng công việc của các nhân viên phục vụ cũng nhiều hơn trước.

Cho nên gần đây Hứa Minh Ý luôn nhàu mày, ngày càng ít nói, ai không biết còn tưởng anh ta đang suy nghĩ về chân lý của thế gian.

Sau khi tan học, Hứa Minh Ý chặn Phó Thời Hàn lại, sắc mặt khó coi: “Lão tử, mưa móc đồng đều, mỗi nhà ăn sùng hạnh một lần, đừng cứ nhớ thương nhà ăn số ba của chúng tớ thế, gần đây cánh tay của bản tăng đã sắp không nhấc lên nổi rồi.”

Phó Thời Hàn cầm sách, mặt không biểu cảm ra khỏi phòng học: “Tình lực của trẫm có hạn.”

Hứa Minh Ý vội vàng đuổi kịp Phó Thời Hàn: “Tớ giúp cậu trông coi em gái, cậu cứ bảo đáp tớ vậy đi.”

“Tự tớ biết trông coi, không cần hòa thượng cậu nhọc lòng.” Phó Thời Hàn tâm trạng khá tốt, lấy sách trong tay gõ vào đầu Hứa Minh Ý: “Làm tốt chuyện của cậu đi.”

Thẩm Ngộ Nhiên đứng bên cạnh nhìn đáng vẻ kinh ngạc của Hứa Minh Ý, không thể nhịn cười: “Hứa nhị gia trước sau như một của chúng ta, cũng có ngày lấy đá đập chân mình.”

Hứa Minh Ý cử động cánh tay đau mỏi, tức giận bỏ đi: “A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, người xấu có trời thu phục, bản tăng lập tức sẽ khiến cậu ta phải khóc lóc cầu xin.”

Ở cửa mua cơm của nhà ăn, Hoắc Yên đang cầm khay lấy cơm cho các sinh viên, đáng vẻ hết sức chăm chỉ khiến các đi bên cạnh không khỏi chắc chắn khen ngợi.

“Hoắc Yên, cháu học thật nhanh, người bình thường ít nhất phải nửa tháng mới có thể quen tay, cháu mới tới mấy ngày đã quen hơn cả mấy người chúng ta.”

Hoắc Yên ngược ngừng cười cười: “Đầu cô, cháu còn kém xa.”

Di nhân viên mỉm cười yêu mến: “Cháu không cần khiêm tốn, đi làm ở nhà ăn này gặp qua không ít sinh viên làm thêm, phần lớn không ngại bản thì chính là ngại mệt, cháu là người kiên trì nhất, ngay cả việc đơn giản như múc com cũng chịu bỏ công ra học, suy nghĩ lại, đi nhìn ra được, tương lai cháu nhất định có triển vọng lớn.”

Hoắc Yên thủ súng nhọc kinh, càng thêm ngược ngừng, cô rất ít khi được người khác cổ vũ, đại đa số người thân và ba mẹ đều chỉ cổ vũ Hoắc Tư Noãn, tiện thể khen cô một câu, nói cô thật thà hiểu chuyện.

Các đi ở nhà ăn khen ngợi cô như này, trong lòng Hoắc Yên đặc ý, nhưng người như cô có thể có triển vọng lớn gì chứ, người có năng lực thật sự hẳn là chị gái đi.

Hứa Minh Ý thay quần áo lao động, đi tới cửa bên cạnh, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

“Tiểu hòa thượng áp a áp ứng muốn nói cái gì?” Hoắc Yên đã nhận ra sự khác thường của anh ta, không giống với đáng vẻ thường ngày.

“Có chuyện phải nói cho cô.” Hứa Minh Ý thần bí nhìn cô: “Năm trăm tệ lúc trước đó, thật ra không phải bản tăng nhặt...”

Hoắc Yên vừa lấy đồ ăn vừa tò mò hỏi: “Vậy ai nhặt?”

“Đừng đó, vậy ai nhặt?”

Bên cạnh cửa sổ, một giọng nói từ tĩnh truyền tới dọa cái muỗi sắt trong tay Hứa Minh Ý run lên.

Chỉ thấy Phó Thời Hàn đưa khay cơm tới cửa của Hoắc Yên, đuôi mắt hơi hướng lên, như cười như không nhìn Hứa Minh Ý: “Bạn học, tại sao không nói chuyện.”

Hứa Minh Ý run rẩy lùi về sau, cổ gồng trắn tình, mặt không đổi sắc nói: “Là bạn tôi nhặt được, bảo hôm nay ông trời mở mắt chúng ta có phần, thế là tôi nghiêm túc phê bình cậu ta, nói không tham đồ rơi là phẩm chất tốt đẹp của sinh viên, chúng tôi phải làm người có ích cho xã hội, cậu ta bị tôi cảm hóa, rơi nước mắt hối hận, cuối cùng quyết định giao tiền ra, một lần nữa làm người...”

Anh ta nói chuyện bằng tốc độ nhanh gấp đôi thường ngày, đồng thời hung hăng trừng mắt nhìn Phó Thời Hàn.

Hoắc Yên tròn mắt nhìn Hứa Minh Ý, lão hòa thượng người tích chữ như vàng vậy mà nói một hơi một đồng lời... nhảm nhí.

Phó Thời Hàn thu lại ánh mắt, mặc kệ cậu ta, đưa khay cơm cho Hoắc Yên, dịu dàng nói: “Nhóc con, anh đi.”

Thế là Hoắc Yên xúc cho Phó Thời Hàn một muôi lớn thịt bò xào tỏi, còn trộm thêm cho anh hai cái đùi gà.

Lúc đưa đĩa com ra, cửa kính bằng thủy tinh bị hơi nóng làm hơi mờ, cô mỉm cười với anh một cái, quần cho anh ánh mắt chỉ chúng ta biết.

Tác giả có lời muốn nói

Phó Thời Hàn: Vẫn là bà xã biết thương anh.

Hứa Minh Ý:...

Cứ như tôi không tồn tại vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Eo nhỏ thật

“Em ấy còn chưa trưởng thành, anh như vậy thật quá cảm thú.”

Từ khi Hoắc Yên làm thêm tại nhà ăn số ba đến nay, bạn cùng lớp, còn có đám bạn cùng phòng, tất cả đều thích đến chỗ của cô mua com.

Hoắc Yên thấy bạn cùng lớp, luôn tăng thêm một chút thức ăn, tính tình có tốt bụng, nhân duyên tốt, các sự phụ (đầu bếp) và các đi trong nhà ăn bắt gặp cũng làm như không thấy, chỉ cười hiên lành với cô.

Hoắc Yên dần dần phát hiện, những người xung quanh yêu mến cô càng ngày càng nhiều, mỗi lần đi học, sau khi bước vào lớp, rất nhiều bạn học chào hỏi cô, muốn cô tới bên cạnh mình ngồi.

Chuyện này hoàn toàn không giống cấp hai và cấp ba, khi đó mọi người đều không thích cô, cảm thấy cô chậm chạp, ngu ngốc, chơi với cô sẽ kéo thấp chỉ số thông minh xuống.

Nhưng lên đại học, các bạn học rất vui lòng muốn kết bạn với cô.

Phó Thời Hàn nói với Hoắc Yên, bước chân vào cánh cổng đại học chẳng khác nào bước vào một nhà xã hội, giữa người với người dù nhiều hay ít vẫn tồn tại quan hệ lợi ích, người vô hại như em không biết tính toán, đương nhiên sẽ trở thành cái bánh ngon của mọi người.

Hoắc Yên buồn bực nói: “Anh lại nói em ngu.”

Phó Thời Hàn nghịch nghịch tóc đuôi ngựa của cô: “Đại trí giả ngu, chưa chắc không tốt.”

Hoắc Yên nhàu mày, kéo gần khoảng cách với anh: “Anh đừng có động tí là nghịch tóc em được không, em không còn là trẻ con nữa.”

Khóe môi Phó Thời Hàn hơi cong, lực tay nhẹ hơn, cuốn một lọn tóc vào ngón tay, nghịch không biết mệt, tóc của cô không cứng, cực kỳ mềm mượt, cũng không lộn xộn, yên lặng quán quanh ngón tay của anh.

Giống như chủ nhân, mềm mại nghe lời, không âm ỉ.

Từ nhỏ Phó Thời Hàn đã được dạy dỗ nghiêm khắc, ông nội là người lính đi lên từ chiến trường, mà ba cũng là thủ trưởng trong quân đội, đối với con trai hết sức nghiêm khắc, yêu cầu anh phải theo đúng khuôn phép, không được nghịch ngợm.

Cho nên bắt đầu khi còn rất nhỏ, Phó Thời Hàn đã học được phong thái nghiêm chỉnh, cũng rất biết cách đối nhân xử thế.

Tất cả mọi người đều khen ngợi, cháu trai nhà họ Phó là rường cột quốc gia, nhân trung chỉ long.

Năm đó, anh quen biết chị em nhà họ Hoắc.

Chị gái đoan trang thuần thực, tuổi còn nhỏ lại luôn dùng dáng vẻ người lớn nói chuyện với anh, Phó Thời Hàn đương nhiên cũng đáp lại bằng dáng vẻ đó, hai người nói qua nói lại đều là những lời xã giao vô vị, nói chuyện mười phút đã cảm thấy chán ngắt.

Nhưng riêng nhóc con họ, bím tóc được buộc lên cao, hai tay chống cằm nhìn bọn họ, ánh mắt lộ ra chút mờ mịt lại tràn đầy vui vẻ.

Dáng vẻ đoan trang khiến Phó Thời Hàn cảm thấy gần gũi.

Thường xuyên gặp gỡ, Phó Thời Hàn và Hoắc Yên quen nhau rất nhanh, cô bé đầu óc ngây thơ khờ khạo, Phó Thời Hàn trước mặt cô hoàn toàn có thể dỡ bỏ nguy trang, sống theo ý mình.

Bởi cô sẽ không dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình chăm chăm, giống như anh sẽ biết thành con quái vật.

Phó Thời Hàn không muốn trở thành quái vật, lúc ở cùng Hoắc Yên, anh có thể làm chính mình.

Khi còn bé coi cô như bạn bè, như người thân, suốt ngày trêu chọc, Hoắc Yên thường xuyên bị anh làm khóc, từ thần trưng mắt nhìn anh.

Nhưng Hoắc Yên ngốc nghếch, tức giận ba giây, Phó Thời Hàn lại biết dỗ dành lừa bịp lợi hại không khác gì lúc anh trêu chọc, thế nên Hoắc Yên rất không có tiền đồ, vài phút liền nín khóc mỉm cười.

Dần dần trưởng thành, trong lòng Phó Thời Hàn mơ hồ sinh ra một chút ý nghĩ khác thường, từ lần đầu tiên bị ướt ga giường vào buổi sáng sớm, anh liền thường xuyên nằm mơ thấy cô nhóc này, sự kiều diễm trong mơ không thể nói thành lời, có đôi khi lại cảm thấy tội lỗi.

Em ấy còn chưa trưởng thành, anh như vậy thật quá cảm thú.

Nhưng muốn nhận cũng không nhận được, một lần kia treo tường tìm cô, ép cô gọi anh là anh trai, khi đó là anh trai, về sau là Hàn ca, nghe tới nghe lui lại có ý vị khác.

Từng nghe ba mẹ nói chuyện hôn ước với nhà họ Hoắc trên bàn cơm, nói nên là Hoắc Tư Noãn, đoan trang hiền thực, dịu dàng uyển chuyển, là con dâu chuẩn mực tuyển chọn.

Hỏi đến suy nghĩ của anh, Phó Thời Hàn thẳng thắn cự tuyệt, ba anh nổi trận lôi đình, nói mới hôn sự này là ông nội anh định ra, không thể không nghe theo, đây cũng là lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn Phó Thời Hàn làm trái ý ba mình.

“Ai cũng không thể ép con cưới người con không yêu.”

Ai cũng không thể ép buộc anh, từ bỏ người con gái anh yêu.

Về sau chuyện này đánh gác lại, không ai đề cập tới, thái độ của ba anh có vẻ như nhượng bộ, nhưng thật ra lấy lui làm tiến, sắp xếp Hoắc Tư Noãn bên người Phó Thời Hàn, cấp hai, cấp ba, thậm chí đại học.

Ba anh là người cực kỳ cố chấp lại hiểu thuận, năm đó ông nội lập ra mối hôn sự này, ba anh nhất định không làm trái, đồng thời mọi mặt của Hoắc Tư Noãn cũng không có gì để bắt bẻ.

Phó Thời Hàn duy trì quan hệ không nóng không lạnh với Hoắc Tư Noãn, không quá mức xa cách lãnh đạm, dù sao cũng quen biết từ nhỏ, cho dù khi còn bé cái gì cũng không hiểu, nhưng dù gì cũng gọi một tiếng em gái.

Sau này không biết vì sao, bất kể cấp ba hay đại học, cả lớp cả trường đều biết vị hôn thê của anh là Hoắc Tư Noãn.

Thông minh như anh, đương nhiên biết tin tức truyền ra thế nào.

Anh không thừa nhận lời đồn, nếu có ai hỏi, tự nhiên sẽ phủ nhận.

Ngay từ đầu anh đã không có nửa phần tình cảm gì với Hoắc Tư Noãn, mặc dù khi còn nhỏ cũng từng thử chơi chung, nhưng luôn cảm giác toàn thân từ trên xuống đặc biệt không thoải mái.

Cô gái này hoàn mỹ không còn gì để chê, nhưng anh chính là không thích.

“Anh đang nghĩ gì đó.”

Giọng nữ giòn tan ngắt mạch suy nghĩ của Phó Thời Hàn, anh nâng mắt, bất giác đôi mắt hạnh đen láy, không chút phòng bị nhìn anh.

Đột nhiên anh hiểu vì sao, vì sao không thích Hoắc Tư Noãn, hết lần này tới lần khác lại thích cô nhóc này.

Bởi vì trong đôi mắt của cô, anh nhìn thấy mình, không phải quái vật, mà là Phó Thời Hàn nguyên bản.

“Anh lại mất tập chung.” Hoắc Yên đặt bút xuống, rõ ràng nói bỏ túc toán cao cấp cho cô, anh lại luôn thất thần, hiển nhiên là không dụng tâm.

“Không có tâm trạng thì thôi vậy.” Hoắc Yên đoạt lại giấy nháp, tự mình tính toán: “Tự em làm.”

Ánh nắng bên ngoài chiếu nghiêng qua cửa sổ, vừa vịn bao quanh cơ thể cô, vành tai đỏ ửng còn có thể nhìn thấy rõ lông tơ.

“Hoắc Yên.”

“Ừm?”

“Em muốn anh làm anh trai em à?”

Bút trong tay Hoắc Yên không dừng, không để tâm nói: “Rất tốt mà.”

“Cái gì mà tốt, muốn, hay là không muốn?” Phó Thời Hàn khôi phục nét mặt nghiêm túc, giống như muốn tranh luận vấn đề này đến cùng với cô.

“Bây giờ là anh trai em, sau này là anh rể em, có vấn đề gì không?” Lúc này Hoắc Yên mới ngẩng đầu lên: “Hôm nay sao anh lạ thế?”

Anh rể.

Phó Thời Hàn lăm lăm bấm hai chữ này, đẩy mắt nổi nên một tia lạnh lẽo: “Em muốn anh làm anh rể em?”

Lại là vấn đề này, anh hỏi bao nhiêu lần rồi.

Hoắc Yên đặt bút xuống, nhắc lại: “Không phải em có muốn hay không, vấn đề là anh có muốn hay không được không, sau này đừng hỏi em nữa, em có thể không chế suy nghĩ của anh sao!”

“Anh không muốn.”

Hoắc Yên bắt ngờ: “Anh... anh nói cái gì?”

Ánh mắt Phó Thời Hàn lạnh lùng, nghiêng người sang, nói lỏng cúc áo ở cổ: “Anh chưa từng nói, muốn làm anh rể em.”

Hoắc Yên còn chưa kịp lấy lại tinh thần: “Anh không thích chị gái em à?”

Phó Thời Hàn nhìn ánh mắt mềm mại của Hoắc Yên, tức giận nói: “Cho tới bây giờ anh chưa từng nói rằng, thích Hoắc Tư Noãn.”

“Vậy anh cũng không nói không thích mà.” Hoắc Yên gãi đầu, vẫn thấy khó hiểu.

Phó Thời Hàn sửa sang cổ tay áo, thần nhiên nói: “Hoắc Tư Noãn không thổ lộ với anh, khi tìm anh không phải là việc học thì chính là việc của hội sinh viên, dù sao cũng luôn có lý do, em bảo anh mở miệng thế nào.”

Hoắc Yên suy nghĩ, cũng đúng, Hoắc Tư Noãn kiều ngạo như vậy, làm sao có thể mở miệng tỏ tình trước với nam sinh, cũng tuyệt đối không thừa nhận tâm tư của mình. Mà Phó Thời Hàn cũng là người cẩn trọng, càng không chủ động nói ra cái đề tài này.

Thì ra bọn họ không không hiểu nhau.

Bao nhiêu năm như vậy, đứng là đây vô.

Trong lòng Hoắc Yên nghĩ thầm, nếu đổi lại là mình, nếu như thích một người, khẳng định sẽ không chịu được lâu như vậy, còn không phải nhận đến chết sao.

Cô thấp thỏm nói: “Vậy... vậy chị em nhất định sẽ buồn, anh thật sự không thích chị ấy sao?”

Trong lời cô còn có ý mong chờ anh sẽ hồi tâm chuyển ý, nhưng Phó Thời Hàn chắc chắn: “Không thích.”

Hoắc Yên thờ dài một tiếng: “Được rồi, vậy chúng ta không có duyên làm người nhà rồi.”

Phó Thời Hàn thấy trong mắt Hoắc Yên có chút không nở, nhện không được nói: “Em già ngu hay ngu thật vậy?”

“Cái gì?”

“Ai nói nhất định phải làm anh rể mới có thể thành người nhà?”

“Không phải đâu, tuy gọi là anh trai, nhưng chung quy cũng không phải anh ruột, anh với em làm người nhà, cũng chỉ có thể...”

Hoắc Yên giống như ngộ ra cái gì, lời nghẹn trong họng không nói ra được.

Ngoài anh rể, nếu muốn làm người nhà của cô, còn có thể trở thành... chồng cô.

Anh nhếch miệng nở nụ cười nhàn nhạt, thừa dịp cô không để ý, tay đặt lên eo cô, trực tiếp ôm cô vào lòng, hai người dí sát vào nhau, tay Hoắc Yên chống lên lồng ngực cứng rắn của anh.

Anh cúi đầu xuống, lông mi dài dày hơi khép lại, cực kỳ nguy hiểm.

Ánh nắng hoàng hôn chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của anh, xung quanh tỏa ra bầu không khí mập mờ.

Đôi mắt Phó Thời Hàn quan sát Hoắc Yên, lỗ tai cô đã đỏ bừng, môi mím chặt, cơ thể co rúm, run nhè nhẹ.

Lúc đầu chỉ định đùa một chút, nhưng phản ứng của cô, lại khiến lòng anh dâng lên một gợn sóng kiêu mị.

Hoắc Yên theo bản năng đưa tay đẩy người anh, lại bị anh cầm chặt cổ tay, ấn sang một bên.

Toàn bộ máu trong người Hoắc Yên dồn thẳng lên não, mặt đỏ như bần úi: “Phó Thời Hàn, anh không phải muốn giăng... giăng bài sao, em... em không có suy nghĩ này, anh đừng nói đùa...”

Phó Thời Hàn thấy cô hoảng sợ lúng túng, đáng về lấp ba lấp bắp càng khiến người ta yêu thương.

Sao lại có cảm giác, bản thân biến thành cảm thú rồi?

Phó Thời Hàn không muốn dọa cô sợ, chột buông lỏng tay: “Không trêu em nữa.”

Hoắc Yên bỗng được tự do, lập tức lui sang bên cạnh kéo dài một khoảng cách với anh.

Đối diện với người con trai áo mũ chỉnh tề đang cười đến đắc ý, Hoắc Yên mới biết mình bị anh trêu đùa, quả nhiên, tiểu tử này trước mặt cô chưa từng đứng đắn, khi còn bé đã trải qua bao nhiêu lần vậy mà vẫn bị mắc lừa.

Cô bị ám ức, đeo cặp sách nhỏ lên rồi thờ phỉ phò bỏ đi.

Nhìn bóng lưng cô, Phó Thời Hàn thu lại ý cười, ngón tay linh hoạt xoay bút một vòng, lòng bàn tay còn lưu lại cảm xúc khi chạm vào cô.

Eo nhỏ thật.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Em gái ruột

“Người con trai này, che dấu hai khuôn mặt.”

Hoắc Tư Noãn bỏ vài cuốn sách vào trong túi rồi ra khỏi phòng học, Thôi Giai Kỳ đuổi theo phía sau, một tay khoác lên vai cô ta, mỉm cười nói: “Tư Noãn, cùng ăn cơm tối nhé.”

Hoắc Tư Noãn treo một nụ cười trên mặt: “Được.”

Bên cạnh Thôi Giai Kỳ còn có mấy người chị em, đều là mấy người bình thường Hoắc Tư Noãn vẫn hay chơi.

Nữ sinh có điều kiện trong lớp Hoắc Tư Noãn không ít, ngày thường thường dạo quanh các trung tâm thương mại, hoặc ăn ở cửa hàng cao cấp, hôm nay cô mua nước hoa Hermes thì tôi mua một cái túi LV, vừa ganh đua so sánh vừa nịnh hót lẫn nhau.

Cái tuổi này, trong nhóm con gái này, sau lưng không ai phục ai nhưng trước mặt nhau vẫn cười tươi như cũ, luôn có thể cùng nhau chơi đùa, quan hệ nhìn chung là hòa hợp.

Ngày thường Hoắc Tư Noãn vẫn chơi với những người đó, không có nguyên nhân gì, bọn họ là tiểu thư nhà giàu giai cấp thượng lưu, được họ coi trọng và yêu thích có thể tăng thêm giá trị của mình.

Hoắc Tư Noãn biết, bọn họ chơi với cô ta bởi vì Phó Thời Hàn.

Cho dù hiện tại cô ta phùng má giả người mập, nhưng mấy người đó vẫn đồng ý chơi cùng cô ta, chỉ bởi vì...

Cô ta là vị hôn thê của Phó Thời Hàn.

Đương nhiên, suy nghĩ này cô ta chưa từng nói với ai, cũng tuyệt đối không thừa nhận.

“Tư Noãn, cậu mới mua túi hả?” Thôi Giai Kỳ liếc nhìn túi xách màu trắng của Hoắc Tư Noãn: “Trước cậu dùng túi Chanel một năm, cuối cùng cũng thay rồi.”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn trầm xuống, nét không vui thoáng qua mặt, cô ta lập tức nói: “Đừng khi đi học, có thể đựng rất nhiều sách.”

“Tôi biết, đây là nhãn hiệu của Hàn Quốc.”

“Ừm, rất được ưa chuộng.” Hoắc Tư Noãn mỉm cười nói.

“Đẹp lắm, nhưng...”

Lời của Thôi Giai Kỳ còn chưa nói ra miệng, Hoắc Tư Noãn lập tức đón đầu, nói: “Bình thường ra ngoài chắc chắn sẽ không mang túi này, khi đi học dùng một chút, tớ chỉ là cảm thấy nó khá lớn, đựng được nhiều sách.”

Trên mặt Thôi Giai Kỳ nở nụ cười giả nhân giả nghĩa: “Đúng vậy, tớ nhắc nhở cậu chút, bình thường đi dạo phố cùng bọn tớ, cậu đừng xách cái túi này, vẫn nên xách túi Chanel của cậu đi.”

Trong lòng Hoắc Tư Noãn giống như bị kim đâm một nhát.

Túi Chanel kia là mẹ mua cho cô ta khi lên năm nhất đại học. Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ, mẹ cô ta không nói hai lời liền gom góp mấy vạn tệ để cô ta mua, còn bảo không đủ thì nói.

Về sau cái túi này trở thành tâm biến của Hoắc Tư Noãn, cô ta cũng không đổi sang cái thứ hai, đào mắt sang năm hai, cô ta cảm thấy đây là lúc đổi túi mới, gọi điện thoại thương lượng với ba mẹ, bởi vì em gái vừa vào học đại học, tiền đóng học rất nhiều nên tạm thời trong nhà không thể bỏ ra mấy vạn tệ được.

Hoắc Tư Noãn cũng vì chuyện này mà náo loạn mấy ngày với người nhà.

Thế là cô ta quyết định trước tiên mua một cái túi mấy ngàn đeo tạm, tránh cho mấy người Thôi Giai Kỳ nói cô chỉ có một cái túi Chanel để đeo.

Nhưng Hoắc Tư Noãn không ngờ, cái túi này mới vừa đeo hôm nay, liền bị nhóm người Thôi Giai Kỳ nhận ra, nói thương hiệu Hàn Quốc, chứng tỏ bọn họ biết giá cả, so sánh sau lưng cô ta, tất nhiên nói những lời khó nghe, cho nên Hoắc Tư Noãn đành phải nói lên lớp mới dùng.

Nhưng ánh mắt của bọn họ, khiến Hoắc Tư Noãn cảm thấy trong lòng như gai đâm.

Bởi buổi tối còn có lớp, nhóm người Hoắc Tư Noãn tới nhà ăn số ba gần tòa nhà dạy học.

Lúc nhìn thấy Hoắc Yên đang múc com, cô ta có chút bất ngờ, không kịp phản ứng đã thấy Hoắc Yên mỉm cười với cô ta, múc thêm cho cô ta một thìa thức ăn.

Hoắc Tư Noãn cầm khay com, sững sờ đi tới bên cạnh nhóm người Thôi Giai Kỳ, hỗn vĩa trên mây.

Thôi Giai Kỳ hỏi Hoắc Tư Noãn: “Nữ sinh bán com vừa rồi, không ngừng cười với cậu, sao thế, cậu quen?”

Hoắc Tư Noãn hơi chột dạ, vội vàng nói: “Không quen, tớ làm sao có thể quen dạng người như vậy được.”

“Cũng đúng.” Thôi Giai Kỳ gật nhẹ: “Có thể là là fan hâm mộ của cậu, dù sao cậu cũng là nhân vật phong vân trong trường chúng ta.”

Hoắc Tư Noãn cúi đầu ăn com, không nói thêm.

Mấy cô gái lại ngồi thảo luận bộ sưu tập thời trang cao cấp mới tung ra thị trường, Hoắc Tư Noãn không tham gia. Mà bên này nãy đi cùng làm đề Hoắc Yên nghỉ sớm, cô thấy chị gái còn chưa đi, cũng lấy đồ ăn định tới chỗ chị gái ăn cùng, nói chuyện phiếm trong nhà, dù sau hai người cũng sắp nửa tháng chưa gặp nhau.

Hoắc Yên bung khay com tới đối diện Hoắc Tư Noãn, trên mặt đầy ý cười, nhưng khi Hoắc Tư Noãn ngẩng đầu lên nhìn cô, sắc mặt bỗng thay đổi.

Từ trong đôi mắt của Hoắc Tư Noãn, Hoắc Yên đọc được chút sợ hãi.

Điều này không khỏi làm cô dừng bước chân.

Hoắc Tư Noãn lập tức vui đầu ăn com, giống như không quen cô.

Bên cạnh Hoắc Tư Noãn có một ghế trống, nhưng đang đặt túi xách, Hoắc Tư Noãn cũng không hề rời túi xách đi.

Bên cạnh Hoắc Tư Noãn, không có vị trí của Hoắc Yên.

“Tư Noãn, tôi thích cái túi này, cậu cảm thấy thế nào?” Nữ sinh bên cạnh đưa điện thoại tới trước mặt Hoắc Tư Noãn, Hoắc Tư Noãn nhìn một chút, nói: “Đây là kiểu mới à, nhưng cậu phải cẩn thận, đừng tìm người mua hộ, mua hộ dễ mua phải hàng nhái.”

“Đương nhiên không tìm người mua hộ, sắp tới ba tớ từ Pháp trở về, tớ sẽ nhờ ba mua giúp.”

Hoắc Yên chỉ thoáng dừng hai giây, liền lập tức hiểu được, những nữ sinh quần áo sang trọng này, đều là bạn của Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Yên cúi đầu nhìn bộ quần áo nhân viên phục vụ còn chưa kịp thay của mình, hiểu được gì đó, trực tiếp đi qua Hoắc Tư Noãn, ngồi phía trước giả vờ không quen biết.

Hoắc Tư Noãn khẽ âm thầm thở phào một hơi.

“Tư Noãn, tớ nghe nói cậu còn có em gái.” Thôi Giai Kỳ vừa ăn com vừa nói: “Lần trước ở ký túc xá nữ Phó Thời Hàn làm ra chuyện lớn như vậy, hình như là vì em gái cậu.”

Hoắc Tư Noãn buồn bực “Ừ” một tiếng.

“Phó Thời Hàn đối với em gái cậu thật tốt.” Các nữ sinh cảm thán nói: “Từ đó về sau, hình như không có nam sinh nào dám đến trước lầu ký túc xá tỏ tình nữa.”

Thôi Giai Kỳ nói: “Các cậu thì biết gì, cái này gọi là yêu ai yêu cả đường đi, còn không phải vô cùng yêu thương Noãn Noãn của chúng ta sao.”

Trên mặt Hoắc Tư Noãn miễn cưỡng nở nụ cười, không trả lời.

Thôi Giai Kỳ lại nói: “Tư Noãn, lần sau cậu dẫn em gái cậu đến đây cho bọn tớ nhìn một chút.”

“Đừng vậy, Tư Noãn, lần sau mang em gái đi chơi cùng đi.”

Hoắc Tư Noãn rất không tự nhiên đồng ý: “Được, không thành vấn đề.”

Cô ta ngừng đầu nhìn bóng lưng nữ sinh phía trước, Hoắc Yên cúi thấp đầu, ăn từng miếng com, không nói câu gì.

Sau khi ăn com tới xong, Hoắc Tư Noãn tạm biệt Thôi Giai Kỳ trước, nói mình còn có việc không thể đi cùng mọi người.

Hoắc Yên vừa mới đem đồ ăn thừa cho chó mèo hoang trong trường học, lúc trở về gặp Hoắc Tư Noãn đang đứng ở cửa sau nhà ăn, giống như đang đợi cô.

Thấy cô tới, Hoắc Tư Noãn vội vàng tới đón: “Yên Yên, sao em lại làm ở đây, vừa mới dọa chị sợ chết.”

“Rèn luyện bản thân.” Hoắc Yên không biểu cảm nói.

Hoắc Tư Noãn thấp thòm nói: “Vừa rồi không chào em, em không trách chị chứ?”

Hoắc Yên nhếch môi, không nói chuyện.

“Em muốn chọn gian chị, có phải không?” Hoắc Tư Noãn kéo tay Hoắc Yên, làm nũng nói: “Em biết đấy, những nữ sinh kia đặc biệt lắm chuyện, nếu như họ biết em gái chị tới nhà ăn làm thêm, ngày hôm sau khẳng định cả trường đều biết.”

“Em khiến chị mất mặt sao?” Hoắc Yên đề nén giọng nói, chất vắt nhìn Hoắc Tư Noãn: “Em dựa vào bản thân kiếm tiền, chị cảm thấy cái này khiến chị mất mặt à?”

“Đương nhiên không phải.” Hoắc Tư Noãn liền nỏm phủ nhận, chỉ dẫn từng bước: “Dựa vào bản thân kiếm tiền đương nhiên không có gì không tốt, nhưng là... em cũng biết, những người đó đều là tiểu thư nhà giàu, bọn họ không cần biết em rèn luyện bản thân hay không có tiền, bọn họ chỉ nói em gái Hoắc Tư Noãn tới nhà ăn làm thêm, nói rất khó nghe, tư tưởng của chúng ta và bọn họ không giống nhau, rất khó giải thích rõ ràng.”

“Vậy chị còn làm bạn tốt với bọn họ.” Hoắc Yên không hiểu: “Chị, chị như vậy không mệt à?”

“Không còn cách nào, bọn họ là bạn duy nhất trong lớp của chị, em không thể không để chị không có bạn bè.” Hoắc Tư Noãn đáng thương kéo tay Hoắc Yên: “Người trưởng thành, rất nhiều chuyện thân bất do kỷ.”

Hoắc Yên mặc dù không hiểu Hoắc Tư Noãn lắm, nhưng lửa nóng trong lòng cũng dập tắt không ít, chỉ trầm giọng nói: “Vậy sau này chị đừng tới nhà ăn số ba ăn nữa.”

“Yên Yên, có phải em thiếu tiền không?” Hoắc Tư Noãn lấy ba trăm tệ trong túi xách của mình ra đưa cho Hoắc Yên.

“Không cần, chị, em có tiền, hôm qua vừa mới phát lương.” Hoắc Yên từ chối ba trăm tệ kia: “Đây là ba mẹ cho chị, giữ đi.”

Chơi cùng đám tiểu thư nhà giàu, không tránh được phải tiêu nhiều tiền.

“Được, nếu phí sinh hoạt không đủ, lúc nào cũng có thể nói với chị, đừng một mình chịu đựng, buổi tối chị còn có lớp, đi trước.” Hoắc Tư Noãn nói xong, cẩn thận nhìn xung quanh một chút, giống như kẻ trộm, xác nhận không có người quen nào mới yên lòng rời đi.

Trong lòng Hoắc Yên cảm thấy khó chịu, quay người đi lại thấy Hứa Minh Ý dựa lưng vào tường, mấy lọn tóc xoắn trên trán che khuất ánh mắt anh ta, không biết đứng đó bao lâu rồi.

“Hòa thượng, anh nghe trộm bọn tôi nói chuyện.”

“Chỗ này ai cũng có thể đến, thế nào lại thành nghe trộm.” Hứa Minh Ý nói năng hùng hồn: “Tôi là quang minh chính đại nghe.”

Tâm trạng Hoắc Yên đang khó chịu, cũng không muốn đối co với anh ta, quay người bỏ đi, lại nghe thấy giọng nói của Hứa Minh Ý truyền tới: “Mệnh do mình tạo, tướng do tâm sinh, thế gian vạn vật đều tương...”

“Cố tỏ ra thần bí.” Hoắc Yên không hiểu anh ta lắm, cũng không để ý.

Vài ngày sau, Ban Chương trình của hội sinh viên mở tiệc liên hoan.

Trên bàn com, trước tiên Phó Thời Hàn nói rõ một số tồn chỉ của hội.

“Hôm nay là ngày đầu tiên tôi mời khách. Sau này ban liên hoan, kể cả bữa tiệc nhỏ, đều tự bỏ tiền túi, chia AA, không tham ô một phần tiền công quỹ.”

Mấy người mới tham gia hội nghe lời gật đầu.

Thẩm Ngộ Nhiên lại nói: “Hân tống, mỗi học kỳ bên đoàn sẽ căn cứ theo hoạt động của hội mà cấp một khoản tiền quỹ, tớ nghe nói những ban khác liên hoan đều dùng số tiền đó, dù sao không sử dụng thì tiền cũng để đó.”

Trong nháy mắt sắc mặt Phó Thời Hàn liền lạnh xuống: “Ban nào, nói rõ ràng.”

Thẩm Ngộ Nhiên rồi rầm nói: “Cái đó... cái đó tớ khó nói, nhưng tớ biết tình huống chính là như vậy, tất cả mọi người đều làm như vậy, ngầm hiểu với nhau.”

Những ban kia mỗi ngày một bữa tiệc nhỏ, năm ngày một bữa tiệc lớn, cụ thể thế nào anh ta không rõ ràng lắm, chỉ là nghe nói không dễ mọi người phải trả một đồng tiền.

“Nếu những ban khác làm như vậy, nếu để tôi biết, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua, nhưng Ban Chương trình tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện này.”

Hoắc Yên nhớ Hứa Minh Ý nói tương do tâm sinh, nhìn đôi lông mày của Phó Thời Hàn ngọn núi cao thẳng, mày kiếm mắt phượng, đôi mắt trong suốt như hồ nước, chính là đáng vẻ quang minh lỗi lạc.

Hoắc Yên cũng biết từ nhỏ anh đã là một chính nhân quân tử.

Chỉ là dưới bàn, đầu gối của anh không biết là có ý hay vô tình luôn chạm vào chân Hoắc Yên, dán chặt với da thịt cô, chạm rai ma sát, không dừng một giây.

Cô dịch chuyển ra một tấc, anh liền tiến thêm một thước, muốn thoát cũng không được.

Hoắc Yên nhủ mấy ngừng đầu, Phó Thời Hàn vẫn cùng Thẩm Ngộ Nhiên thảo luận về vấn đề lạm dụng kinh phí của hội sinh viên, nghiêm túc đứng đắn, thậm chí còn không liếc cô một cái.

Người con trai này, che dấu hai khuôn mặt.

Hoắc Yên hung hăng đáp cho anh một cái, sức lực cũng không nhẹ, mà Phó Thời Hàn mặt không đổi sắc, thậm chí mắt cũng không thèm chớp, nói với Thẩm Ngộ Nhiên: “Bình thường lưu ý một chút, ban nào tham ô công quỹ, báo cáo với tớ.”

“Được, tớ có thể thăm dò giúp cậu.”

Ngay sau đó, ánh mắt thâm sâu của Phó Thời Hàn quét qua Hoắc Yên.

Lúc này Hoắc Yên mới nhắc chân ra, khiêu khích hất cằm, coi như cho anh một bài học.

Sau bữa tiệc, mọi người đề nghị đi hát KTV, dù sao hôm nay là thứ sáu, đã ra ngoài chơi thì phải chơi tới bến.

Phó Thời Hàn không ý kiến gì, thế là đám người tràn đầy phấn khởi tới KTV, rồi trong sảnh lớn bắt ngồi ghế Ban Truyền thông.

Lâm Sơ Ngữ nhìn thấy Hoắc Yên trước, liên tục vẫy tay với cô, ngạc nhiên hỏi: “Yên Yên, các cậu cũng tới sao!”

“Trùng hợp quá.”

Nhưng... ánh mắt Hoắc Yên nhìn lướt qua, liền trông thấy Hoắc Tư Noãn đứng ở quầy phục vụ.

Bên cạnh có mấy người chị em, trong đó có Thôi Giai Kỳ.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc, trong nhất thời Hoắc Tư Noãn không kịp phản ứng, cô ta nhìn thấy Phó Thời Hàn trước, sau đó lập tức nhìn thấy Hoắc Yên đi theo phía sau.

Thôi Giai Kỳ là phó Ban Truyền thông của hội sinh viên, nhìn thấy nhóm người Phó Thời Hàn, vội vàng nói một tiếng: “Ban Chương trình cũng tới sao, thật là trùng hợp.”

Thẩm Ngộ Nhiên cười nói: “Ban chúng tôi vừa mới liên hoan xong, đàn em muốn đi hát hò nên mang bọn họ tới đây.”

Ánh mắt Thôi Giai Kỳ nhìn Hoắc Yên bên cạnh Phó Thời Hàn.

Cô ta nhìn Hoắc Tư Noãn nói: “Ày, em gái này rất quen mắt nha, cô phải là người cười với cậu ở nhà ăn số ba không?”

Sắc mặt Hoắc Tư Noãn khó coi đến cực điểm.

Hoắc Yên cũng cảm thấy trong mắt Hoắc Tư Noãn bắn ra tia hàn ý, cô vốn dĩ còn muốn tiếp tục giả vờ không quen biết Hoắc Tư Noãn nên cúi đầu không dám nhìn cô ta.

Nhưng Phó Thời Hàn bên cạnh là người thông minh cỡ nào, liếc một cái đã nhìn ra sóng ngầm giữa hai chị em.

Anh thuận tay kéo Hoắc Yên tới bên cạnh mình, ngược mắt nhìn Hoắc Tư Noãn, khóe miệng nở ra một nụ cười lạnh.

“Thế nào, em gái ruột cũng không nhận ra được?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Canh một

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Nụ cười của anh có thể giết người, không phải ai cũng có thể tùy tiện nhận nổi.”

“Thế nào, em gái ruột cũng không nhận ra được?”

Đuôi mắt Phó Thời Hàn cong cong ý cười, nhưng trong con ngươi đen kịt lại hiện ra hàn ý buốt lạnh.

Sự việc ở nhà ăn ngày đó, Hứa Minh Ý đã kể lại y nguyên cho anh nghe, mặc dù chuyện của hai chị em, theo lý thuyết người ngoài như anh không nên nhúng tay vào, nhưng hôm nay trùng hợp gặp mặt, anh không có cách nào im lặng không quan tâm.

Năng lực ứng biến của Hoắc Tư Noãn cực mạnh, mỉm cười đi tới kéo tay Hoắc Yên: “Giới thiệu với mọi người một chút, đây là em gái tót, Hoắc Yên.”

Lâm Sơ Ngật mở to hai mắt, khó tin: “Mẹ ơi, thật... thật sự là chị em sao?”

Đáy mắt Thôi Giai Kỳ hiện ra ý cười khinh miệt.

Hoắc Yên nghiêng đầu nhìn Hoắc Tư Noãn, trên mặt Hoắc Tư Noãn đang vui vẻ mỉm cười, nhưng nhìn ra được, nụ cười này hết sức miễn cưỡng.

Lời nói dối cứ như vậy bị vạch trần, lại còn phải miễn cưỡng vui vẻ trước mặt em gái và đàn em khóa dưới, không chế toàn bộ.

Hoắc Tư Noãn chính là Hoắc Tư Noãn, Hoắc Yên cảm thấy mình vĩnh viễn không thể trở thành dạng người như vậy được.

Hoắc Tư Noãn tự nhiên hào phóng: “Đã gặp nhau, dứt khoát không cần thuê nhiều phòng, hai ban đều quan hệ tốt, Thời Hàn, cậu cảm thấy thế nào?”

Đáy mắt Phó Thời Hàn lộ ra tia lạnh lẽo, không nói gì, thậm chí còn không thèm nhìn cô ta.

Không khí ở hiện trường có chút xấu hổ, mấy nữ sinh thấp giọng bàn tán.

Mặt mũi Hoắc Tư Noãn sắp mất sạch, cuối cùng cũng thu lại nụ cười, sắc mặt trầm xuống.

Hoắc Yên nhẹ nhàng kéo góc áo anh, sức lực yếu ớt nhưng anh vẫn hiểu được suy nghĩ đơn thuần lúc này của cô.

Ngay trước mặt nhiều người thế này, làm ơn cho chị gái cô một chút thể diện.

Cuối cùng anh cũng không chế cảm xúc, quay đầu nói với Thẩm Ngộ Nhiên: “Cậu là trưởng Ban, cậu quyết định đi.”

“Được, hai Ban đã có quan hệ hữu nghị, vậy mọi người cùng chơi một chỗ, tân sinh viên vừa lúc có thể làm quen, thuận tiện cho công việc sau này.”

Các bạn học vò cùng vui vẻ bước vào phòng KTV, Hoắc Yên lựa chọn ngồi bên cạnh Lâm Sơ Ngật, xung quanh cũng có mấy tân sinh viên, mọi người không hẳn rất quen thuộc nên có chút không tự nhiên.

Phó Thời Hàn và nhóm nam sinh Thẩm Tinh Vệ ngồi chung một chỗ, Hoắc Tư Noãn ngồi cùng Thôi Giai Kỳ, còn có sinh viên năm hai Ban Truyền thông.

Thôi Giai Kỳ quan sát Hoắc Tư Noãn, trên mặt không có nửa phần ý cười, chỉ buồn bực ngồi một chỗ, thỉnh thoảng liếc nhìn Phó Thời Hàn, ngón tay lo lắng quần quần sợi dây trên túi xách.

Thế là Thôi Giai Kỳ cố ý kéo dài giọng nói: “Tư Noãn à, chúng ta là bạn bè tốt, nhưng ngay cả tờ mà cậu cũng giấu diếm, thật sự quá đáng, ngày đó hỏi cậu, cậu còn bảo cậu không biết nữ sinh bán cơm đó cơ mà.”

Hoắc Tư Noãn giải thích: “Lúc đó nó ăn mặc như vậy, còn đeo khẩu trang, tót không nhận ra được.”

“Thì ra là thế.” Thôi Giai Kỳ cười hà hà: “Nhưng em gái cậu cũng thật là, sao lại tới những nơi như nhà ăn làm việc chứ, vừa khổ vừa mệt.”

“Tót cũng không biết trong đầu nó nghĩ cái gì.”

Thôi Giai Kỳ che miệng kinh ngạc nói: “Sẽ không phải vì thiếu tiền tiêu chứ?”

“Sao có thể!”

Hoắc Tư Noãn lập tức bác bỏ suy đoán của Thôi Giai Kỳ, ra về thờ dài nói: “Làm thêm ở nhà ăn có thể kiếm mấy đồng chứ, nó chỉ muốn rèn luyện bản thân, trải nghiệm cuộc sống thôi.”

“Nói cũng phải.” Thôi Giai Kỳ ý vị thâm trường nói: “Là em gái của Hoắc Tư Noãn, sao có thể thiếu tiền tiêu được.”

Hoắc Tư Noãn bình tĩnh nói: “Không chỉ là em gái tôi, ngay cả Thôi Hàn cũng coi nó như em gái mà chăm sóc.”

Nói đến Phó Thôi Hàn, Thôi Giai Kỳ liền ngậm miệng cười mất tự nhiên, không nói câu gì.

Vừa rồi Phó Thôi Hàn rất quan tâm tới nữ sinh đó, có vẻ quan hệ rất tốt.

Phó Thôi Hàn là con út chù bài Hoắc Tư Noãn nắm chặt trong tay, hôn ước của bọn họ khiến các nữ sinh phải đỏ mắt ghen tị. Dù hoàn cảnh gia đình Hoắc Tư Noãn không giàu có, nhưng có hôn ước với hào môn thế gia như nhà họ Phó, tương lai Hoắc Tư Noãn tuyệt đối là một bước lên trời.

Ánh mắt của Hoắc Yên vô tình hay cố ý rơi trên người Hoắc Tư Noãn, cô ta đang cùng mấy nữ sinh trò chuyện vui vẻ.

Cô từng nghe Tô Hoàn nói mối quan hệ của những người con gái này rất phức tạp, vừa đợ bờ lối kéo nhau, vừa ganh đua so sánh mọi mặt.

Hoắc Yên nhìn ý cười thấp thoáng trên môi chị gái, không biết nụ cười này mấy phần là thật, mấy phần là giả.

Cô đã không nhận ra dáng vẻ của Hoắc Tư Noãn, chỉ cảm thấy Lâm Sơ Ngừ ngồi bên cạnh từ lúc vào phòng chưa từng nói một câu còn thân quen hơn.

Đối với việc Hoắc Yên chính là em gái của Hoắc Tư Noãn, Lâm Sơ Ngừ sợ hãi không thôi: “Hoàn toàn nhìn không ra, cậu giàu cũng đủ kỹ đó.”

Hoắc Yên bắt đầu đi nói: “Ngày nhập trường đầu tiên, tớ đã nói cho cậu biết, là chính cậu không tin.”

“Tớ tưởng cậu nói đùa.”

“Tớ giống như tùy tiện đùa cợt sao?”

Lâm Sơ Ngừ nhìn cô, trịnh trọng gật đầu: “Cậu chính là vô con tôm bị tràn qua nước sôi.”

Hoắc Yên: “Sao lại là tràn qua nước sôi?”

Lâm Sơ Ngừ: “Miệng, vừa mềm vừa mỏng.”

Hoắc Yên: “...”

Nhưng Lâm Sơ Ngừ bất chợt nói: “Cậu và chị gái cậu, mặc dù mặt mũi giống nhau, nhưng các phương diện khác lệch nhau nhiều quá, cho nên tớ căn bản không nghĩ hai người là chị em ruột.”

Hoắc Yên lườm một cái: “Biết rồi, nữ thần của cậu cái gì cũng tốt, tớ phổ thông như vậy, sau có thể so sánh được.”

Lâm Sơ Ngừ lắc đầu: “Cậu đừng mặc cảm, dù chị gái nữ thần tỏa sáng, nhưng là...”

Cô năng dừng lại một chút: “Cậu với chị ta, giống lại không giống.”

Hoắc Yên không hiểu: “Cái gì mà giống lại không giống.”

“Không nói ra được, rõ ràng hai người nhang nhác nhau, nhưng qua mấy ngày, không chỉ tớ, cả Tô Hoàn cũng không liên hệ hai người với nhau, nếu cậu hỏi cậu ấy, nhất định cậu ấy sẽ bảo hai người không giống.”

“Vậy rốt cuộc là giống, hay là không giống?” Hoắc Yên bị cô bạn làm cho chaoáng váng.

“Chính là...” Lâm Sơ Ngừ suy nghĩ, nói: “Hai người đều rất đẹp, nhưng vẻ đẹp của chị ta, là kiểu xinh đẹp chói mắt, khiến người ta có cảm giác cao không chạm tới, bạn bè rất khó thổ lộ tâm tình. Cậu không giống, rõ ràng khuôn mặt tương tự, nhưng cậu cho người khác cảm giác dễ chịu, khiến người ta không kìm được muốn làm quen, thậm chí muốn kéo cậu làm bạn bởi.”

Hoắc Yên ghét bỏ “à~” một tiếng, ngồi cách xa cô bạn một chút.

Lâm Sơ Ngừ bấu môi: “Cậu xem, Phó Thôi Hàn cũng hay liếc cậu, nói không chừng cảm giác của anh ấy cũng giống tớ.”

Hoắc Yên quan sát Phó Thôi Hàn, ánh mắt anh trong trẻo, quả nhiên như có như không liếc về phía cô.

“Hoắc Tư Noãn là nữ thần cao không chạm tới, thế nhưng cậu lại là bạn tốt nhất của tớ.” Lâm Sơ Ngừ ôm chặt cánh tay Hoắc Yên: “Cậu yên tâm, tớ vĩnh viễn đứng về phía cậu!”

Hoắc Yên hơi nhàu mày, còn nói gì mà muốn cùng cô cùng đấu với Hoắc Tư Noãn, còn cho cô biết lập trường chọn đội.

Dù từ nhỏ đến lớn, những thứ tốt nhất đều thuộc về Hoắc Tư Noãn, nhưng tới tận bây giờ Hoắc Yên chưa từng nghĩ muốn tranh cái gì với Hoắc Tư Noãn.

Đúng lúc này, một giọng nữ dịu dàng vang lên, Hoắc Tư Noãn cầm micro bắt đầu hát, giọng hát của cô ta uyển chuyển rõ ràng, là chất giọng trời sinh.

Từ nhỏ cô ta đã là người đa tài đa nghệ, lại khéo léo hào phóng, hàng năm trường biểu diễn văn nghệ, lúc nào cô ta cũng đứng thứ nhất, sáng rực chói lọi.

Cho dù bây giờ đang ở phòng KTV, chỉ cần cô ta cầm micro lên, tất cả mọi người đều chú ý tới cô ta.

Hoắc Yên nhìn về phía Phó Thôi Hàn.

Trong phòng ánh đèn lơ mờ, tia sáng từ màn hình hát lên gò má anh một tầng sáng nhạt.

Ánh mắt của Phó Thôi Hàn dừng lại trên người Hoắc Yên, cặp mắt đen láy thâm thúy lộ ra mấy phần lười biếng.

Sau khi cô chạm vào mắt anh, anh rất thẳng thắn đối mặt với cô, lại hơi nhếch cằm, khoe miệng nở nụ cười nhẹ nhàng.

Nụ cười của anh có thể giết người, không phải ai cũng có thể tùy tiện nhận nổi, không hiểu sao Hoắc Yên thấy chột dạ, tranh thủ thời gian đi chuyển tầm mắt, không nhìn anh nữa.

Hoắc Tư Noãn hát hay như vậy, anh không lắng nghe, lại cứ nhìn cô làm cái gì.

Các nam sinh đã bắt đầu thay nhau đứng lên mời rượu, đi hết một vòng nam sinh, bắt đầu bùng chén rượu đến chỗ nữ sinh bên này.

Phó Thôi Hàn ngồi xuống bên cạnh Hoắc Yên, thay cô đỡ tất cả rượu mời, dịu dàng nói: “Em ấy không thể uống, để tớ giúp.”

Hoắc Yên lúc đầu muốn nói, bia, thật ra cô có thể uống một chút.

Phó Thôi Hàn trừng mắt nhìn cô, rất có tính uy hiếp, thế là lời nói đến miệng đành nuốt xuống.

Thôi Giai Kỳ xích lại bên tai Hoắc Tư Noãn, cười nói: “Phó Thôi Hàn thật sự rất chăm sóc em gái cậu nha, giúp cản nhiều rượu như vậy, trước kia chưa từng thấy cậu ấy quan tâm người con gái cậu.”

Bao gồm cả Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Tư Noãn không nhìn cô ta, vẫn cầm ly rượu lên uống, bình tĩnh nói: “Em gái tớ đầu óc chậm chạp, không biết cự tuyệt người khác, từ nhỏ anh ấy đã chăm sóc nó.”

“Ồ, thì ra là vậy.” Thôi Giai Kỳ nhàu mày: “Không biết, còn tưởng rằng người Phó Thôi Hàn thích là em gái cậu.”

Tay Hoắc Tư Noãn cầm ly rượu siết chặt, khớp xương trắng bệch nhưng trên mặt vẫn thong dong như cũ: “Làm sao có thể, cậu nghĩ nhiều rồi, ba người chúng tớ cùng nhau lớn lên, anh ấy luôn coi Hoắc Yên là em gái, tớ còn không biết sao?”

Mười giờ tối kỷ túc xá đóng cửa, chín giờ mọi người liễn tan tiệc về trường, đi tới sảnh lớn, Hoắc Tư Noãn muốn tới quần tinh tiên, dù sao cũng là cô ta đặt phòng.

Hoắc Yên đề nghị: “Mọi người AA đi.”

“Không cần.” Một thành viên mới của Ban Truyền thông nói: “Chúng ta không cần bỏ tiền, liên hoan và đi hát đều dùng tiền công quỹ.”

Lời vừa nói dứt, thành viên trong Ban Chương trình đồng loạt thay đổi sắc mặt, quay đầu nhìn Phó Thời Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Canh hai

“*Có thể, sờ tóc anh không?*”

Không khí tại hiện trường bỗng trở nên xấu hổ.

Thành viên của Ban Truyền thông tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, không khí đột nhiên im lặng, không biết là xảy ra chuyện gì.

Mà thành viên bên Ban Chương trình không hẹn mà cùng ngậm miệng, nhìn về phía Phó Thời Hàn.

Bọn họ còn nhớ rõ lúc liên hoan, Phó Thời Hàn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ —

Tuyệt đối không cho phép các Ban trong hội sinh viên sử dụng tiền công quỹ để liên hoan.

Bây giờ chuyện xảy ra ngay dưới mái măt, nhiều người nhìn như vậy, nhưng hết lần này đến lần khác là Ban Truyền thông dẫm lên vùng có bom, phải biết trưởng Ban Truyền thông không phải là người bình thường a, là vị hôn thê của Phó Thời Hàn đó!

Trong nháy mắt sắc mặt Phó Thời Hàn lạnh xuống, đuôi mắt khẽ giật, đang định mở miệng lại bị Thẩm Ngộ Nhiên kéo cổ tay.

Thẩm Ngộ Nhiên nhỏ giọng nói với Phó Thời Hàn: “Nếu như bây giờ chuyện vỡ nợ, mọi người đều rất khó coi, cậu chưa cho chị gái cô ấy chút mặt mũi.”

Chưa cho chị gái cô ấy chút mặt mũi.

Thẩm Ngộ Nhiên nhất mực chữ “chị gái cô ấy”.

Mấy chữ này giống như có ma lực, những lời Phó Thời Hàn định nói liền bị chặn ở cổ họng.

Mà những lời này, Hoắc Yên vừa tới sau lưng hai người liền nghe thấy, tay nắm dây balo bỗng nhiên siết chặt.

Phó Thời Hàn làm người, Hoắc Yên hiểu rất rõ, anh tuyệt đối không phải vì việc tư mà ảnh hưởng đến việc công, ngay trước thành viên mới của hai Ban, nếu như hôm nay chuyện này không được giải quyết, sợ rằng tương lai muốn ngăn chặn việc lạm dụng công quỹ sẽ càng thêm khó khăn.

Người khác sẽ nói anh thiên vị, gặp chuyện như vậy, bởi vì quan hệ liền không xử lý, thế nào lại muốn người khác làm theo.

Cấp dưới sẽ khó phục tùng.

Đầu óc Hoắc Yên khẽ xoay chuyển, nhìn về phía Hoắc Tư Noãn, bật thốt: “Chị, tiền liên hoan lần này, vì sao không để mọi người AA?”

Phó Thời Hàn và Thẩm Ngộ Nhiên đồng thời kinh ngạc quay lại nhìn Hoắc Yên, đôi mắt cô gái dưới ánh đèn mờ tối, lộ ra chút dè dặt động lòng người, nhưng cũng rất kiên định.

Ánh mắt của cô giống như mọc rễ trên người Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Tư Noãn vừa kịp phản ứng, sắc mặt thoáng cái trắng bệch, hung dữ trừng mắt với tân sinh viên “không hiểu chuyện” buột miệng nói ra kia.

Tân sinh viên kia đã sợ đến không dám ngo ngoe.

“Ôi chào, mọi người nghiêm túc như vậy làm gì.” Phó Ban Thối Giai Kỳ lập tức đứng ra nói: “Không phải có chút tiền thôi sao, ai bỏ mà chả được, hôm nay đàn chị Hoắc Tư Noãn của mấy đứa mời, không cần AA.”

Đương nhiên, cô ta cũng không phải dạng lương thiện gì, mặc dù giúp Hoắc Tư Noãn khỏi xấu hổ, nhưng toàn bộ khoản tiền này đều hất lên người Hoắc Tư Noãn.

Hoắc Tư Noãn có bậc thang, lập tức thuận thế mà xuống, lấy ý tiền trong túi mình, cắn răng nói: “Không sai, hôm nay đàn chị mời, không cần mấy đứa AA.”

Cô ta xoay người đi khỏi sân khấu, ý cười trên mặt trong khoảng khắc lập tức tắt ngấm.

Một tối này vừa rượu vừa nước ngọt rồi trái cây, hoa đơn không dưới một nghìn tệ, lúc đầu coi như có thể dùng vào tiền công quỹ, không nghĩ tới hội viên mới không hiểu chuyện, lại nói toạc ra ngay trước mặt Phó Thời Hàn.

Tham ô công quỹ, mấy ban trong hội sinh viên liên hoan đều làm thế, trong lòng mọi người ngầm hiểu, không ai trắng trợn nói ra như vậy.

Đây không phải là... đánh thẳng vào mặt Phó Thời Hàn sao?

Mấy hội viên mới nhìn nhau, thấy rõ ràng sống ngầm cuộn cuộn giữa mọi người, vẫn không hiểu tại sao, tại sao lại chia AA, bọn họ đều bị làm cho choáng váng.

Phó Thời Hàn nhìn một đám người trước mặt, trong lòng ngực như đang có lửa bốc lên.

Anh quay đầu nhìn Hoắc Yên, mà Hoắc Yên cũng đang dùng đôi mắt bình tĩnh nhìn anh, gương mặt sạch sẽ, giống như muốn nói cho anh, làm chuyện anh muốn làm, không cần bàn khoản tới bất cứ điều gì.

Thế là Phó Thời Hàn hất tay Thẩm Ngộ Nhiên ra, nhìn bóng lưng Hoắc Tư Noãn quát: “Dừng lại.”

Hoắc Tư Noãn cứng đờ tại chỗ, một cử động nhỏ cũng không dám.

Giọng nói của Phó Thời Hàn lạnh lẽo cứng rắn, ánh mắt sắc như dao, một chút cũng không nể nang: “Trường học cấp kinh phí cho hội sinh viên, nhất định phải dùng cho hoạt động của sinh viên, một phần cũng không được lạm dụng. Hoắc Tư Noãn, cậu không chỉ không làm gương tốt, ngược lại còn dẫn đầu làm trái quy định, cậu làm trưởng Ban thế nào vậy hả?”

Hội viên mới bị Phó Thời Hàn lần lượt trách mắng một trận sợ đến run rẩy, một câu cũng không dám hé, thậm chí còn không dám nhìn anh.

Bình thường mặc dù nhìn Phó Thời Hàn lạnh như băng, nhưng đối xử với mọi người cũng coi như ôn hòa, rất ít khi thấy anh tức giận.

Ngay cả Thẩm Ngộ Nhiên, cũng là lần đầu tiên thấy anh tức giận như vậy, trong lòng tự nhủ quả nhiên con nhà quân nhân, đáng vẻ thế này, thật sự không giận mà uy, tà ma cũng phải sợ hãi.

“Không nghiêm trọng như vậy chứ.” Thối Giai Kỳ dù sao cũng là xem náo nhiệt, không đồ đầu vào lửa, nói: “Không chỉ Ban Truyền thông của chúng tớ, những ban khác cũng đều làm như vậy, Phó Thời Hàn cậu cố ý làm khó bọn tớ là có ý gì...”

Ánh mắt Phó Thời Hàn lạnh lẽo liếc cô ta một cái, mấy lời cô ta còn kẹt trong cổ họng không nói ra được, ngược ngẩng đứng sang một bên.

“Từ nay về sau, ban nào còn dám lợi dụng tiền công quỹ trường phát, tôi sẽ tuyệt đối không bỏ qua.”

Hội viên mới liền tục gật đầu.

Hoắc Tư Noãn đưa lưng về phía đám đông, tay nắm chặt thành nắm đấm, trong phút chốc cô ta quay người, trên mặt nở một nụ cười miễn cưỡng, nói: “Hôm nay là lỗi của tôi, tôi cũng chỉ nhìn các ban khác mà làm, cho nên mới có suy nghĩ như vậy, gây ảnh hưởng không tốt đến Ban, hôm nay tôi xin trình trọng xin lỗi mọi người.”

Hoắc Tư Noãn nói xong, vậy mà thật sự cúi đầu 90 độ trước mặt mọi người.

Điều này làm tất cả mọi người đều bất ngờ, ngay cả Thối Giai Kỳ cũng ngăn người, Hoắc Tư Noãn là người kiêu ngạo thế nào, hôm nay lại có thể hạ mặt cúi đầu xin lỗi ngay trước mặt hội viên mới?

Nhưng trong nháy mắt Thối Giai Kỳ liền hiểu được, nếu không làm vậy, quan hệ giữa Hoắc Tư Noãn và Phó Thời Hàn coi như xong.

Hoắc Tư Noãn không phải đang nói xin lỗi, mà đang bảo vệ hôn ước giữa cô ta và Phó Thời Hàn.

Trong đầu Thôi Giai Kỳ ngược lại có mấy phần kính nể thật lòng đối với Hoắc Tư Noãn, rất ít người phụ nữ có thể như.

Hoắc Tư Noãn đã xin lỗi trước mặt mọi người, Phó Thời Hàn thấy thế cũng thu lại, không tiếp tục gây khó xử cho cô ta, hôm nay chia AA, không ai dám nói nhiều một câu.

Mà chuyện này rất nhanh từ trong nội bộ hội sinh viên truyền ra, ngay cả vị hôn thê của mình Phó Thời Hàn cũng không bỏ qua, trước mặt mọi người trách mắng Hoắc Tư Noãn mất hết mặt mũi, chỉ sợ sẽ không nương tay với những Ban khác, thế là mấy trưởng Ban kia cũng không dám lấy tiền công quỹ lên hoàn nữa.

Mà trong buổi họp hàng tuần của hội, Phó Thời Hàn yêu cầu mọi người thống kê chi phí của từng ban, yêu cầu mỗi trưởng Ban phải báo cáo tình hình tài chính từng tuần, phải công khai và minh bạch, mỗi một khoản tiền xuất ra đều phải rõ ràng.

Sau khi họp xong, Phó Thời Hàn thu dọn tài liệu chuẩn bị rời đi, lại bị Hoắc Tư Noãn gọi lại.

“Thời Hàn, cậu còn giận tớ sao?”

Mấy ngày liên tiếp ngoài trừ công việc, Phó Thời Hàn không nói thêm với Hoắc Tư Noãn câu nào, cũng không phải bởi vì nguyên nhân nào khác, mà là thật sự không có gì để nói.

“Sự việc đã qua coi như xong.” Phó Thời Hàn cất tài liệu vào túi nhựa trong suốt, quay người ra khỏi phòng họp.

Trong tình huống cấp bách, Hoắc Tư Noãn đưa tay kéo tay áo anh.

Đôi mắt Phó Thời Hàn dừng dừng nhìn cô ta, không mang theo bất cứ cảm xúc gì, giống như cô ta chỉ là người rêu ría. Điều này khiến trái tim Hoắc Tư Noãn khó chịu như bị kim đâm.

Phó Thời Hàn chậm rãi giắt ống tay áo của mình khỏi tay Hoắc Tư Noãn, bình tĩnh hỏi: “Còn việc gì?”

“Không có việc gì, chính là muốn hẹn cậu cuối tuần đi xem phim.” Trên mặt Hoắc Tư Noãn nở một nụ cười ảm áp.

“Cuối tuần hẹn mọi người chơi bóng rổ.” Phó Thời Hàn nói: “Đại khái không có thời gian.”

“Vây... chờ cậu có thời gian.”

“Có thể sẽ không có.”

Phó Thời Hàn nói câu này, tương đương với tuyên án tử hình, anh đối với cô ta... không có thời gian.

Hoắc Tư Noãn đè nén tâm trạng, trầm giọng nói: “Cậu trước kia, không phải như vậy.”

Hành lang dài hẹp, tia sáng yếu ớt, có hai bạn học nhanh chóng đi qua bọn họ.

Hoắc Tư Noãn đợi hai người kia đi xa, lúc này mới để thấp giọng nói: “Cấp ba chúng ta tốt xấu gì cũng là bạn bè xem phim ăn cơm với nhau, hiện giờ thế nào, cậu đối xử với tớ như một người xa lạ, so với bạn học bình thường cũng không bằng, rốt cuộc tớ có chỗ nào không tốt, để cậu hết lần này đến lần khác lạnh nhạt với tớ như vậy?”

Đôi mắt cô ta hơi đỏ lên, nhìn ra được, là lấy hết dũng khí để nói chuyện này với Phó Thời Hàn.

Mấy tia nắng từ cửa sổ bên cạnh chiếu vào, tia sáng rơi xuống trên cái trán cao thẳng của anh, khiến ánh mắt anh lập lờ trong bóng tối.

“Cậu muốn biết nguyên nhân?” Anh lạnh nhạt mở miệng, không mang theo chút tình cảm: “Tôi Phó Thời Hàn không nhiều bạn bè, bình sinh ghét nhất chính là lá mặt lá trái.”

“Cho nên cậu qua lại với tôi, đã biến thành lá mặt lá trái sao?” Hoắc Tư Noãn vẫn mỉm cười như cũ, cố gắng bảo trì phong độ.

Phó Thời Hàn hơi chau mày, hỏi lại: “Nói chuyện với tôi, cậu thấy dễ chịu không?”

Nếu như sự giao tiếp giữa hai người đều ở trạng thái không thoải mái không tự tại, chính là một loại dày vò.

“Tớ cảm thấy vẫn tốt.” Hoắc Tư Noãn nhún vai, tỏ vẻ thoải mái: “Tư tưởng của người lớn cậu không cần để trong lòng, chúng ta giống như bạn bè ở chung là được, cậu đừng thấy gánh nặng.”

Cô ta nói xong câu đó, nhẹ nhàng quay người rời đi, nhưng mà giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt của Phó Thời Hàn truyền đến: “Cho tới bây giờ tôi chưa từng để ý đến hôn ước này, cũng hi vọng cậu đừng suy nghĩ nhiều, về phần bạn bè, cậu có rất nhiều, đại khái cũng không thiếu một người như tôi.”

Bàn tay giấu dưới tay áo của Hoắc Tư Noãn run rẩy, cô ta không quay đầu, sợ mình không khống chế được, không khống chế được nổi lòng.

Phó Thời Hàn nói đến thế, không còn gì để xoay chuyển, cái này giống như dây cô ta tới vách núi.

Liên quan tới hôn ước kia, anh chưa từng cân nhắc.

Tất cả mọi chuyện đều là tự cô ta một mình đa tình, hi vọng xa vời, thậm chí ngay cả bạn bè cũng không làm được.

Hoắc Tư Noãn nắm chặt nắm đấm trong tay, sự kiên trì, sự cố chấp của cô ta trong mấy năm qua, vàng sáng mà tất cả mọi người nhìn thấy, đều là cô ta cố gắng giành lấy, cô ta tuyệt đối không từ bỏ!

**

Bên trong phòng tự học rộng rãi sáng sủa, Hoắc Yên đang vật lộn cùng toán cao cấp, trên bàn chồng chất giấy nháp, phía trên lít nhít các công thức toán học.

Một khi cô chuyển tâm làm một việc gì đó, sẽ cực kỳ chăm chỉ, thậm chí đôi khi gặp phải bài khó có thể ngồi giải đến mấy giờ.

Một đôi bàn tay ấm áp từ phía sau vươn ra, nhẹ nhàng che kín đôi mắt cô.

“Ta là ai?”

Khớp xương thon dài, lòng bàn tay mềm mại mang theo vài vết chai cứng rắn, ngoài trừ người thường xuyên tiếp xúc với máy tính như Phó Thời Hàn, còn có thể là ai.

Hoắc Yên buông bút xuống, bất đắc dĩ nói: “Là Phó Thời Hàn, được chưa.”

“Không biết trên dưới, nên gọi là gì?”

Cô rất nghe lời gọi một tiếng Hàn ca, lúc này Phó Thời Hàn mới buông cô ra.

Hoắc Yên lần nữa mở mắt, đã thấy Phó Thời Hàn ngồi đối diện cô, cúi đầu nghịch điện thoại, mua hai cốc vé xem phim.

Có mấy lọn tóc rơi xuống trán anh, tóc mai được cạo gọn gàng, tóc ngắn bồng bềnh xoắn nhẹ tạo kiểu gọn gàng và sạch sẽ.

Cô không kịp được đưa tay sờ mấy sợi tóc trên trán anh, giật giật.

Phó Thời Hàn không ngắt đầu, lăm lăm nói: “Gan lớn nh?”

Giọng nói mặc dù nhẹ nhàng ôn hòa, nhưng cũng mang theo chút cảnh cáo.

Hoắc Yên bị dọa vội vàng buông tay, không dám sờ vào tóc anh nữa, từ nhỏ Phó Thời Hàn đã mắc bệnh sạch sẽ, không thích bị người khác đụng vào người.

Nhưng con người Hoắc Yên, từ nhỏ đến lớn có một cái đam mê nhỏ, luôn yêu thích không dừng được với những đồ vật mềm mềm trơn trơn.

Khi còn bé cô ngủ cùng mẹ, thích nắm tóc mẹ ngủ, trưởng thành ngủ một mình, cô cũng thích nắm tóc của mình.

“Anh nói đoán đúng sẽ có thưởng.” Hoắc Yên vẫn nghĩ tới lọn tóc kia.

Phó Thời Hàn nhàn nhạt trả lời: “Có thưởng, tối thứ sáu cùng đi xem phim.”

Hoắc Yên nhàu mày: “Cái này tính là thưởng gì chứ.”

Phó Thời Hàn để điện thoại đi động xuống, đưa mắt nhìn cô, nốt ruồi nhạt ở đuôi mắt hết sức quyến rũ.

“Vây em muốn thưởng gì?”

Hoắc Yên đột nhiên nổi tính nghịch ngợm, xoa hai tay vào nhau hỏi: “Có thể, sờ tóc anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Canh ba

“Anh Phó Thời Hàn còn ở bên cạnh em một ngày, sẽ không để bất cứ kẻ nào bắt nạt em.”

Phó Thời Hàn sững sốt gần mười giây.

Gương mặt tỉnh tể, biểu cảm thoáng chút âm trầm.

Lúc đầu Hoắc Yên chỉ thăm dò, không nghĩ anh sẽ đồng ý, khi cô đang định nói “quên đi”, Phó Thời Hàn mặt không đổi sắc nói: “Đừng làm rối tóc.”

Anh nói xong mở sách ra bắt đầu đọc, đầu cũng cúi xuống thấp hơn để cô dễ dàng sờ tóc.

Hoắc Yên như được đại xá, hưng phấn xoa một vòng trên đầu anh.

Lông mày Phó Thời Hàn nhăn lại, lẩm bẩm nói: “Nhẹ thôi.”

“Xin lỗi.” Hoắc Yên ngưng ngừng lẽ lười, ngón trỏ và ngón cái chụm lại vuốt ve sợi tóc của anh.

Tóc anh không quá mềm, mỗi một sợi tóc đều có độ co giãn đàn hồi. Bởi vì tóc ngắn nên chất tóc đặc biệt tốt, sờ tới sờ lui rất dễ chịu.

Hoắc Yên hoàn toàn không có khả năng chống cự đối với loại cảm giác này.

Tóc Phó Thời Hàn sờ thoải mái nhất trong những loại tóc Hoắc Yên từng sờ, không có loại thứ hai!

“Đồng ý với em, vĩnh viễn không được cắt húi của dúi!” Hoắc Yên dùng tay túm thành một búi tóc lớn trên đầu Phó Thời Hàn, nghiêm nghị nói: “Để chiều dài như này, vờ vạy!”

Phó Thời Hàn nhướn mày: “Chơi vui sao?”

“Ừm!” Hoắc Yên thành thật gật đầu, đôi mắt như làn nước tham lam nhìn mái tóc của anh: “Đặc biệt có cảm xúc, thật sự rất thoải mái.”

Phó Thời Hàn cũng không biết đây rốt cuộc là cái đam mê gì, nhưng đã thích thì chiều theo ý cô, muốn sờ cứ sờ.

Hoắc Yên cảm thấy tư thế không được thoải mái lắm, dứt khoát trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Phó Thời Hàn, cúi chỏ đặt lên bờ vai anh, dồn hết trọng lượng cơ thể ép lên người anh, vừa đọc sách vừa sờ tóc anh.

Phó Thời Hàn thậm chí còn ngại thấy mùi thơm nhàn nhạt từ cánh tay cô, hỏi: “Nghịên rồi?”

Hoắc Yên quần quăn lộn tóc ngắn của anh, nhưng chỉ đủ quăn một vòng quanh ngón tay, cô vẫn chưa thỏa mãn nói: “Sắp rồi.”

“Nghịên rồi làm sao bây giờ.” Phó Thời Hàn lại hỏi cô, đồng thời bổ sung: “Chỉ được một lần thôi, không có lần sau nữa.”

Hoắc Yên bĩu môi: “Hẹp hòi, sờ có vài cọng tóc của anh, lại không mất miếng thịt nào.”

Khóe môi Phó Thời Hàn nở nụ cười nhàn nhạt, đuôi mắt cũng vui vẻ cong lên, không nói thêm gì nữa, mặc cho bàn tay nhỏ của cô lăm lộn trên đầu.

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào phòng học, khiến toàn bộ căn phòng trở lên ấm áp, gió tháng mười nhẹ nhàng thổi qua cực kỳ dễ chịu.

Một vài người tâm tình cũng trở nên nhộn nhạo.

Năm phút sau, Hoắc Yên thỏa mãn lẩm bẩm: “Thật thoải mái.”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu nhìn cô, đuôi mắt cô cong cong, khóe miệng cũng nở nụ cười khó mà kiềm chế, thần sắc thỏa mãn hiện trên khuôn mặt, không sót thứ gì.

Quả nhiên là thích rồi.

Phó Thời Hàn cười nhẹ một tiếng, hờ hững lật một trang sách: “Hoắc Yên, em biết biểu cảm của em bây giờ, giống gì không?”

“Cái gì?” Hoắc Yên hỏi.

“Giống...”

Phó Thời Hàn nhếch miệng cười xấu xa, vô lại nói: “Giống phụ nữ.”

Hoắc Yên nhàu mày: “Em vốn là...”

Phụ nữ, hai chữ này, cô không nói ra được.

Giống như mang theo một chút thần bí kiểu diêm gị đó, kết hợp với nụ cười vô lại của Phó Thời Hàn, Hoắc Yên đột nhiên ý thức được cái gì, trong khoảng khắc mặt trứng ngỗng đó búng không thôi.

“Đồ lưu manh này!”

Cô lập tức buông tóc anh ra, cảm giác trình của mình cách xa anh một chút: “Sớm muộn cũng có một ngày, em cho anh mất hết thế điện.”

Phó Thời Hàn rất tùy ý nhún vai: “Tự nhiên.”

“Đồ đều, thật không biết chị em thích anh cái gì.”

Phó Thời Hàn rất thích nhìn dáng vẻ muốn đánh mà không được này của Hoắc Yên, tức giận thờ phỉ phò vô cùng đáng yêu.

“Anh vốn không phải người tốt.”

Anh thẳng thắn thừa nhận, Hoắc Yên khinh bỉ nói: “Nói với em có ích gì, anh có dám ở trước mặt toàn trường, thừa nhận mình không phải là người tốt không?”

“Có gì mà không dám, nhưng không có lợi không dậy sớm, anh làm thế có gì tốt?”

Hoắc Yên thật sự rất muốn vạch trần cái tên nặt người dạ thú này ra trước mặt mọi người, thế là nói: “Anh muốn cái gì?”

Phó Thời Hàn nghĩ nghĩ, nói: “Đồng ý với anh ba việc.”

Hoắc Yên đang mong thẳng, đừng nói ba điều kiện, mười cái cô cũng đồng ý.

“Thứ sáu đi xem phim.”

“Không vấn đề.”

“Ít nhất cách hai ngày phải gọi điện thoại cho anh, báo cáo việc học và sinh hoạt.”

Trong lòng Hoắc Yên nghĩ thầm, không phải ngày nào anh cũng lắc lư trước mặt em sao, còn phí công gọi điện làm gì, nhưng mà, gọi thì gọi.

Cô gặt đầu: “Không thành vấn đề.”

“Cuối cùng, lễ Giáng sinh tháng mười hai, theo anh ra ngoài, hai người.”

“Không thành vấn đề.”

Sau khi nói xong, Hoắc Yên mới phản ứng được: “Cái... cái gì, chờ chút, anh nói Giáng Sinh làm gì?”

Anh nói quá nhanh, cô thậm chí không kịp suy nghĩ đã đồng ý, vốn tưởng rằng giống hai điều kiện trước đó, đều là chuyện nhỏ, không ngờ anh lại bảo cái gì mà ra ngoài hôm Giáng sinh.

Phó Thời Hàn cười nói: “Lạc tử vô hồi, em đã đồng ý rồi.”

“Không phải, anh nói cái gì mà ra ngoài, đi đâu, qua đêm sao?”

Đầu óc Hoắc Yên mờ mịt, nhớ tới tiết mục mỗi dịp nghỉ lễ là nhà nghỉ, khách sạn kín phòng trên Weibo.

Phó Thời Hàn đứng lên, dùng sách gõ nhẹ vào đầu cô: “Trong cái đầu nhũn này của em chứa những thứ vô văn gì thế, yên tâm đi, ra ngoài chơi đơn thuần, không cần mạng của em.”

Anh nói xong ra khỏi phòng học, sau lưng, Hoắc Yên gọi lớn: “Phó Thời Hàn, nhớ kỹ lời vừa nói! Em rửa mắt chờ mong!”

Phó Thời Hàn không quay đầu, nâng tay lên làm kí hiệu OK.

Không thể không nói, ngay cả cái bóng lưng của tên này cũng đẹp.

**

Xế chiều hai ngày sau.

Trong nền nhạc trên loa phát thanh của trường, một giọng nam trầm thấp đầy quyền rũ truyền đến.

“Tôi là Phó Thời Hàn.”

Vừa dứt lời, bất kể là nam sinh đang đá bóng trên sân cỏ, hay là nữ sinh đang ngồi nói chuyện trong vườn hoa nhỏ trước tòa nhà giảng đường, không hẹn mà cùng dừng lại, bị giọng nói này hấp dẫn.

Lâm Sơ Ngữ và Hoắc Yên đang từ phòng giặt đi ra, trong tay vẫn còn bê chậu quần áo.

Nghe thấy giọng nói của anh, suýt chút Hoắc Yên bước hụt ngã xuống đất, may mắn được Lâm Sơ Ngữ kịp thời đỡ lấy: “Kích động cái gì.”

Hai ngày nay Phó Thời Hàn không có động tĩnh, Hoắc Yên cẩn thận nghĩ lại, thật ra lúc đầu cũng chỉ là một câu nói đùa, ngay bản thân cô cũng không coi là thật thì đừng nói đến việc Phó Thời Hàn đi thực hiện lời hứa của mình.

Lúc này, anh xuất hiện trên đài phát thanh, muốn ồn ào thế nào!

Bên trong ký túc xá, toàn bộ các nữ sinh đều thò đầu ra, nghiêng tai lắng nghe, sợ lọt mất mất tin tức nào của Phó Thời Hàn.

Anh dang hắng giọng, dùng giọng điệu bất đắc dĩ nói: “Đồng ý với người nào đó, phải thừa nhận trước mặt toàn bộ sinh viên trong trường, thừa nhận tôi không phải là người tốt.”

Vừa dứt lời, toàn trường nổ tung.

“Cái chết! Chủ tịch hội sinh viên có phải bị bắt cóc hay không!”

“Có người đang cầm dao đi vào cổ anh sao?”

“Có cần em gọi 110 không?”

“Không sao, một chữ em cũng không tin!”

Trong phòng phát thanh, Phó Thời Hàn cười khẽ một tiếng, cực kỳ quyền rũ.

Cho dù mọi người không nhìn thấy, nhưng trong đầu đều có thể tưởng tượng được nụ cười của anh diễn ảo chứng sinh thể nào.

“Đương nhiên, anh thừa nhận mình không phải là người tốt, nhưng chỉ trước mặt em thôi.”

Ngồi xung trong lời nói của anh đột nhiên thay đổi, Hoắc Yên không kịp chuẩn bị.

Người nào đó, trực tiếp biến thành “em”.

Trong lòng cô ần ần cảm giác không ổn.

Phó Thời Hàn tiếp tục nói: “Những năm qua, em bị anh trêu chọc nhiều lần, nhưng cái tính này của Phó Thời Hàn anh, ở trước mặt em không thay đổi được, đại khái sau này cũng không thay đổi.”

Hoắc Yên bĩu môi, đang muốn nói tên này ngay cả một chút thành ý cũng không có, nhưng anh lại tiếp tục nói —

“Nhưng anh có thể cam đoan, anh Phó Thời Hàn còn ở bên cạnh em một ngày, sẽ không để bất cứ kẻ nào bắt nạt em.”

Câu chuyện đột nhiên chuyển hướng khiến quần chúng hóng chuyện không kịp phản ứng, Hoắc Yên trực tiếp sững sờ tại trận, chậu quần áo “rầm” một tiếng, rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, nữ sinh cả trường đều sôi trào, kích động giống như lời nói của Phó Thời Hàn là nói với mấy người đó vậy.

“Cái chết! Cái chết cái chết đây là tò tình sao?”

“Mẹ ơi, sinh thời, vậy mà được nghe Phó Thời Hàn tỏ tình!”

“Trời ơi, nó chết tui đi.”

“Không nhất định là tỏ tình được không, lại không nói gì, chớ suy nghĩ nhiều.”

“Không phải cần anh yêu em, em yêu anh mới được tỏ tình nhé. Quá tục khí!”

“Thật, đòi tui chưa từng nghe thấy lời tỏ tình nào nghiêm túc như vậy, ngọt ngào như vậy.”

“Là nói cho vị hôn thê của anh ấy nghe sao? Ngao ngao ngao!”

“Giảng đạo lý, tui cảm thấy có thể là nói cho huynh đệ của anh ấy nghe.”

...

Nam sinh trong phòng ký túc xá 661, Thẩm Ngộ Nhiên ngồi trên ghế, nghe xong đài phát thanh, mí mắt đã nhàu lại thành hình chữ xuyên (川).

Anh ta vô vô quả đầu húi cua của mình, thò dài một cái: “Hàn tổng quá kích động rồi.”

Hứa Minh Ý vắt chéo chân trên giường, cầm một quyển tiểu thuyết tình cảm đã cũ bán ở nhà hè.

“Nhìn không ra, nui bằng vậy mà cũng là người có tình cảm, thiện tại thiện tại.”

Thẩm Ngộ Nhiên thờ dài: “Cậu ta không nghĩ đến lúc gặp mặt sẽ xấu hổ sao, ôi, đêm nay làm sao tôi dám đối mặt với cậu ta chứ!”

Hứa Minh Ý đặt quyển tiểu thuyết xuống: “Liên quan gì đến cậu?”

“Cậu không nghe ra sao, là nói với tôi đó.”

Hứa Minh Ý giắt giắt khoe miệng: “Bản tăng thật đúng là nghe không ra.”

“Khẳng định cậu ta tìm thấy lương tâm, cảm thấy bình thường bất nạt tở, đối với tớ quá nghiêm khắc, cho nên muốn xin lỗi tớ trước mặt bạn học toàn trường.” Thẩm Ngộ Nhiên ngoan cố hừ lạnh: “Không phải còn có thể là ai, những năm qua cậu ta đối nhân xử thế thật toàn tập mỹ, nửa đêm không có gì chê trách, chỉ có đối xử với tớ, cậu ta... cậu ta giờ mới thẹn với lương tâm, đêm qua tớ báo cậu ta giúp tớ xem trận bóng, cũng không tình nguyện.”

“Ngài vui vẻ là tốt.”

**

Trong phòng tập múa, Hoắc Yên quay một vòng, suýt chút bị trật khớp.

Cô ta ngồi một mình ở bên tường nghỉ ngơi, trong đầu hiện lên những lời Phó Thời Hàn vừa nói.

“Anh Phó Thời Hàn còn ở bên cạnh em một ngày, sẽ không để bất cứ kẻ nào bắt nạt em.”

Bàn tay nắm chặt bắp chân trắng nõn, móng tay ấn xuống làn da để lại dấu vết thật sâu mà cô ta không hề có cảm giác.

Thời Giai Kỳ đi tới bên cạnh cô ta, cười từ từ nói: “Tư Noãn, thật hâm mộ cậu, vừa rồi Phó Thời Hàn nói những lời đó, cảm động chết tớ rồi.”

Hoắc Tư Noãn lập tức buông lỏng tay, đứng dậy, nở nụ cười tươi với Thời Giai Kỳ: “Tớ cũng giắt mình, anh ấy thật sự quá đột ngột, không cùng tớ thương lượng trước gì cả.”

“Có thật không?” Thời Giai Kỳ nhìn chằm chằm mặt Hoắc Tư Noãn, ý đồ muốn tìm ra gì đó. Nhưng khiến cô ta phải thất vọng, trong mắt Hoắc Tư Noãn đều tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Thời Giai Kỳ lắc đầu, lấy cớ có việc rồi đi, nhìn bóng lưng cô ta đi xa, Hoắc Tư Noãn gắt gao cắn chặt môi dưới, lấy điện thoại ra gọi cho Hoắc Yên.

Lúc chuông điện thoại vang lên, Hoắc Yên đang ở ban công phơi quần áo, cúi đầu liền nhìn thấy Phó Thời Hàn đang nghiêng người dựa vào cột đèn, ngẩng đầu vẫy tay với cô.

Nụ cười trên mặt người con trai càng ngày càng tùy ý, cả người được bao phủ bởi ánh đèn dịu nhẹ, tàn mạn.

“Xuống đây.”

Tổ tông ơi!

Hoắc Yên ngắt điện thoại của Hoắc Tư Noãn, vội vàng chạy xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Canh một

“Đây là không coi anh là người ngoài, hay không coi anh là đàn ông.”

Phó Thời Hàn ngẩng đầu, thấy cô gái trước mặt mặc bộ quần áo ngủ dài bằng bông, phía trên còn in hình lợn con, bên ngoài khoác một cái áo dài, chân đi dép lê.

Cô nàng này, xuống gặp anh cũng không cần phải tự tiện thể chút, trong ký túc xá mặc thể quái nào cũng được, nhưng mặc như vậy trước mặt anh là sao?

Đây là không coi anh là người ngoài, hay không coi anh là đàn ông.

Phó Thời Hàn cầm bàn tay nhỏ bé của cô, tránh tai mắt của mọi người, kéo cô tới chỗ vườn hoa hẻo lánh.

“Tìm em có việc gì sao?” Hoắc Yên hỏi anh.

“Ngày mai xem phim, đừng quên đó.”

“Nhớ mà, em nói được lắm được.”

Phó Thời Hàn giương mắt nhìn cô nửa ngày, khuôn mặt cô dịu dàng, ánh mắt trong suốt, rất thẳng thắn trước mặt anh, không có một chút cảm xúc khác thường.

Ngược lại người vẫn đậm phong kinh như Phó Thời Hàn, bắt đầu không giữ được bình tĩnh.

“Vừa rồi có nghe đài phát thanh không?”

“Nghe rồi.”

Tò tính vậy rồi mà cô vẫn không có chút cảm xúc gì à.

Đôi mắt tinh lạnh của Phó Thời Hàn tối tăm, khuôn mặt đẹp trai bắt đầu xị xuống.

Hoắc Yên không biết tại sao trông anh đột nhiên mất mát thế, bước thêm hai bước tới gần, nhẹ nhàng giắt giắt ông tay áo của anh: “Em rất cảm động, không ngờ anh lại nói thể trước mặt toàn trường.”

Thật ra sau đó có cô ngẫm lại, cảm thấy mình hơi quá đáng, nhất thời tùy hứng để Phó Thời Hàn thừa nhận trước mặt toàn trường bản thân không phải là người tốt.

“Xin lỗi anh.” Cô nói với Phó Thời Hàn: “Là em làm loạn, không nghĩ tới sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến anh.”

Phó Thời Hàn cúi đầu nhìn cô, mi tâm khẽ nhíu, đôi mắt tràn đầy hối lỗi, xem ra trong lòng cô đặc biệt áy náy.

Thật biết tự kiểm điểm, nhưng cô về cô vẫn không hiểu trọng điểm ở đâu nhỉ.

“Em không nghe nữ sinh khác bàn tán gì à?” Anh hỏi.

“Em chưa ra khỏi ký túc xá, nhưng khẳng định mọi người đang bàn luận chuyện này.”

Hoắc Yên cắn môi dưới: “Anh cũng tùy hứng quá, vậy mà làm thật.”

Trong hơi thở của anh phát ra tiếng hừ nhẹ: “Phó Thời Hàn xưa nay là người nói lời không giữ lời sao.”

“Anh là chính nhân quân tử, nói lời giữ lời, em nghe nữ sinh ngoài hành lang nói, anh đang tỏ tình với ai đó đấy nè.”

Đôi mắt hạnh đen láy của Hoắc Yên đột nhiên nháy một cái, trên mặt lộ ra vẻ giảo hoạt: “Mấy người họ hoàn toàn không đoán được, đây chỉ là trò đùa của chúng ta.”

Phó Thời Hàn không có phát cáu, khoanh tay dựa vào thân cây, nhìn nét mặt cô hớn hớn như trẻ con, trong lòng tự nhủ thì ra nhóc con này chậm hiểu vậy, căn bản không coi lời tỏ tình của anh là thật.

Cũng đúng, tính tình Hoắc Yên thẳng thắn, còn không nói thẳng ra anh yêu em, em yêu anh thì không thể thông suốt được.

“Mặc dù trước đây anh luôn bắt nạt em, nhưng dù như vậy, tiểu tỷ tỷ đại nhân đại lượng, vừa rồi anh đã lộ diện xin lỗi với em trước mặt bạn học toàn trường, em sẽ không so đo với anh nữa.

Hoắc Yên quả thật thể hiện đáng vẻ rộng lượng tha thứ, nhón chân lên xoa xoa tóc anh: “Chuyện này cứ như vậy trôi qua, việc đã đồng ý với anh, em sẽ làm được.”

Phó Thời Hàn nhướng mày: “Tai nào của em nghe thấy anh xin lỗi em”

“Ồ, anh không phải nói sau này sẽ không để người khác bắt nạt em sao, cái này chính là xin lỗi.” Hoắc Yên thoải mái nói ra, không hề biết ngượng: “Em rất cảm động.”

“Được rồi.” Phó Thời Hàn bắt đầu đi cười khê, cũng lười so đo với cô.

Biết cảm động là được rồi, sợ nhất người nào đó trái tim sắt đá, đối xử thờ ơ hờ hững với anh.

“Vậy em về đây.”

“Ừm, phim ngày mai, đừng quên.”

“Trí nhớ em không có kém như vậy.” Hoắc Yên lần bấm, lại có chút lưu luyến nhìn anh: “Vậy bài bai.”

“Trước khi bài bai, em còn muốn...” Đôi mắt cô mờ to trong suốt như nước, rơi xuống tóc anh, tràn đầy khát vọng.

Phó Thời Hàn bắt đầu đi phát ra tiếng thờ dài, hơi cúi lưng, đưa đầu đến gần cô: “Chỉ được một chút thôi, không cho phép làm rồi.”

“Vâng!”

Cô nhanh nhàu sờ mấy sợi tóc rơi trên trán anh, mừng rỡ như chó con, vui vẻ vẫy đuôi không ngừng: “Anh thật tốt.”

“Giờ mới biết sao.”

Phó Thời Hàn mất tự nhiên chuyển mắt nhìn chỗ khác, vành tai nóng lên.

Khi Phó Thời Hàn về ký túc xá, Thẩm Ngộ Nhiên lập tức nhảy từ trên giường xuống, đang chuẩn bị nói gì đó với anh về chuyện đài phát thanh chiều nay, kết quả nhìn thấy đầu tóc Phó Thời Hàn rối bời, theo mắt lại: “Sao đầu cậu biến thành ổ gà thế kia?”

Phó Thời Hàn không phản ứng anh ta, lấy quần áo sạch đi vào nhà vệ sinh.

Thẩm Ngộ Nhiên nhìn Hứa Minh Ý nói: “Cậu ta thẹn thùng à?”

Hứa Minh Ý trợn mắt lắc đầu.

Đội Phó Thời Hàn một thân thoải mái đi ra, anh nhìn tin nhắn trên màn hình di động, từ Hoắc Yên gửi: “Tối mai xem phim, bạn cùng phòng em cũng muốn đi xem, có thể đi cùng không?”

Phó Thời Hàn nhăn mày lại, sau đó ngẩng đầu nói với Thẩm Ngộ Nhiên: “Ngày mai cùng đi xem phim.”

Thẩm Ngộ Nhiên và Hứa Minh Ý đồng thời nhìn nhau, Hứa Minh Ý tò vò kinh ngạc mà Thẩm Ngộ Nhiên lộ ra nụ cười đắc ý, già vò nói: “Ừm, cái đó ấy... để người ta suy nghĩ một chút.”

“Cậu không cần suy nghĩ” Anh nhìn sang Hứa Minh Ý: “Ngày mai lão nhị có thời gian không?”

Hứa Minh Ý giống như Bỏ Tát, mặt mũi tràn đầy từ bị, nhắm mắt gật đầu: “Nếu cậu mời khách, tự nhiên có thời gian.”

Thẩm Ngộ Nhiên: “...”

Sao lại như vậy!

**

Hoắc Yên về phòng ngủ, Lâm Sơ Ngữ nói: “Điện thoại cậu kêu mãi, cuối cùng tớ không chịu được đã nhận giúp cậu.”

“Ừm, cảm ơn cậu.”

“Là chị cậu gọi, tớ nói với chị cậu là Phó Thời Hàn gọi cậu ra rừng cây nhỏ.”

Hoắc Yên: “...”

Lâm Sơ Ngữ nhìn Hoắc Yên đang cầm điện thoại trên tay: “Ồ, cậu run cái gì.”

Hoắc Yên thật sự run rẩy, khi cô nhìn màn hình di động hiển thị bảy, tám cuộc gọi nhỡ đều từ Hoắc Tư Noãn, trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm không tốt.

Bàn tay cô siết chặt điện thoại, đi tới ban công gọi cho Hoắc Tư Noãn.

“Chị, có chuyện gì không?”

Thế nhưng giọng nói của Hoắc Tư Noãn vẫn như thường ngày: “Không có việc gì cả, chỉ muốn hỏi em dạo này học tập sinh hoạt thế nào.”

“Em rất tốt.”

Trong lòng Hoắc Yên hơi ngớ ngẩn, gọi lên tiếp bảy tám cuộc điện thoại, có vẻ không giống phong cách thường ngày của Hoắc Tư Noãn lắm.

“Đứng rồi, em và Thời Hàn gần đây thế nào?” Hoắc Tư Noãn hỏi.

Hoắc Yên không dấu diếm trả lời: “Rất tốt ạ, em vừa mới gặp anh ấy về.”

Hoắc Tư Noãn giống như phát ra tiếng cười nhẹ: “Hôm nay chị nghe thấy anh ấy nói những lời kia trên đài phát thanh, nghe xong cảm thấy đây là quý khách của em phải không?”

Hoắc Yên nhanh nhẩu giải thích: “À, cái đó là em với anh ấy cá cược, không ngờ anh ấy sẽ nói như vậy trước mặt toàn trường.”

“Chị còn không hiểu em sao.” Giọng nói của Hoắc Tư Noãn vẫn mềm mại như cũ: “Em cùng anh Thời Hàn, từ nhỏ đã hợp tính nhau, tương lai đợi anh ấy trở thành anh rể em, em có thể chơi với anh ấy mỗi ngày.”

Hoắc Yên nghe giọng điệu của Hoắc Tư Noãn, giống như đang dỗ trẻ con, nhưng cô lớn rồi, trong đầu không chỉ nghĩ đến chơi bời.

“Chị, thật ra...”

Thật ra Phó Thời Hàn không muốn làm anh rể em đâu.

Trước đó Phó Thời Hàn nói chắc như đinh đóng cột, anh không thích Hoắc Tư Noãn, không muốn làm anh rể cô. Lời này Hoắc Yên kiêu gì cũng không thốt ra miệng được, cô sợ Hoắc Tư Noãn nghe xong sẽ đau lòng.

“Sao vậy?”

“Không, không có gì.”

“Sao em cứ ấp a ấp úng vậy, có gì thì nói ra.”

Hoắc Yên ổn định lại tâm trạng, nói: “Chị, chị rất thích Phó Thời Hàn à?”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc, sau đó truyền đến giọng nói kiên định của Hoắc Tư Noãn: “Chị nhất định sẽ trở thành vợ của anh ấy.”

Hoắc Yên không phản bác, có đôi khi quá cố chấp cũng không phải là chuyện tốt, cô hơi lo lắng cho Hoắc Tư Noãn.

“Yên Yên, em biết, trở thành vợ của Phó Thời Hàn là mơ ước từ nhỏ của chị, em sẽ không trơ mắt để giấc mơ của chị tan vỡ chứ?”

Hoắc Yên suy nghĩ nói: “Em tưởng múa Ballet mới là giấc mơ của chị, trước kia chị còn nói, muốn nhảy trên sân khấu quốc tế.”

Khi đó, Hoắc Yên hâm mộ sùng bái chị gái đến nhường nào, đáng về chị gái múa ballet, giống như con thiên nga mạnh mẽ giương cánh, cánh chim trắng noãn chuyển động, vừa xinh đẹp vừa kiêu ngạo.

Lại nghe Hoắc Tư Noãn cười lạnh một tiếng: “Múa ballet chẳng qua muốn tăng lợi thế của chị khi gả cho anh ấy thôi, dù sao người đàn ông như vậy, sao có thể lấy một người phụ nữ bình thường không có ưu thế gì chứ.”

Những lời này của Hoắc Tư Noãn thật ra có chút ý tứ ám chỉ Hoắc Yên.

Thế nhưng đầu óc Hoắc Yên không đủ nhanh nhạy, cần bản chẳng thể hiểu được thâm ý trong lời nói của Hoắc Tư Noãn, vì vậy nói: “À, em còn tưởng chị rất thích ballet, thì ra vì nguyên nhân này, chẳng qua nếu là em, khẳng định sẽ chọn vẽ tranh, không cần vất vả tập múa mỗi ngày như vậy.”

Hoắc Tư Noãn có chút cảm nín, cô ta phát hiện những câu nói sắc bén của cô ta, đối với tư duy của Hoắc Yên mà nói, thật sự không có một chút công phá nào.

Một quyền đánh vào bóng, Hoắc Tư Noãn rất khó chịu, nói: “Vậy nên, chị em khổ cực mới tới được ngày hôm nay, em sẽ không để chị công đã trắng chứ?”

Hoắc Yên có cảm giác khó hiểu, Hoắc Tư Noãn công đã trắng, là việc riêng của chị ấy với Phó Thời Hàn, liên quan gì đến cô chứ.

Hoắc Yên tận tình khuyên bảo: “Vấn hi vọng chị sẽ sống tốt, không nên quá để tâm đến Phó Thời Hàn, đàn ông đều là móng heo, làm tốt việc của mình, mỗi ngày đều sống vui vẻ là quan trọng nhất.”

Giọng điệu Hoắc Tư Noãn hòa hoãn lại: “Yên Yên, trước kia chị coi nhẹ em, hiện giờ chị muốn bồi thường, cuối tuần chúng ta đi dạo phố được không, chị mua quần áo mới cho em.”

Hoắc Yên nói: “Không cần đâu chị, em không thiếu quần áo.”

“Được rồi, vậy em nghỉ sớm một chút, nhớ kỹ lời chị nói hôm nay.”

“Vâng, ngủ ngon.”

Hoắc Tư Noãn nhớ tới cái gì: “Đúng rồi, lần sau Phó Thời Hàn hẹn em ra ngoài chơi, nhớ đưa chị đi cùng, ba chúng ta chơi chung với nhau.”

“Được rồi.” Hoắc Yên gật đầu đồng ý: “Ngày mai em cùng bạn đi xem phim, chị có muốn cùng bọn em...”

“Ngày mai chị không có thời gian, được rồi, cúp đây.”

Hoắc Yên còn chưa nói xong, Hoắc Tư Noãn đã cúp điện thoại, để câu “Phó Thời Hàn cũng tới” của Hoắc Yên mắc trong cổ họng.

Bản đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Canh hai

“Lén lút ăn, em sẽ không nói cho người khác biết.”

Ngày tiếp theo, Tô Hoàn tâm huyết dâng trào, muốn luyện tay nghề trên mái tóc đen dài của Hoắc Yên, cho nên cô nâng đã tết cho Hoắc Yên một cái bím tóc đuôi ngựa.

“Ủi chao, nhìn kỹ cũng rất đẹp mà.”

Trước gương, Lâm Sơ Ngừ chắc chắn thờ dài: “Đợi tóc tổ dài ra, mời cậu làm nhà tạo mẫu tóc cho tớ nhé.”

“Muốn mời bản tiêu thư làm nhà tạo mẫu, không dễ dàng vậy đâu.”

Hoắc Yên đứng dậy, bị Tô Hoàn ấn xuống: “Đã tết tóc rồi, chỉ bằng trang điểm một chút đi.”

Cô nâng nói là làm, liền mang ra một bộ trang điểm và dưỡng da đắt tiền của mình ra, bắt đầu nghịch ngợm trên mặt Hoắc Yên.

Lâm Sơ Ngừ cũng bê ghế ngồi bên cạnh, tò mò nhìn Tô Hoàn hoàn thành tác phẩm lớn.

“Hoắc Yên, da cậu đẹp quá đi, vừa trắng vừa mềm, cần bản không cần dùng đến kem nền.”

Ngay cả người luôn chăm chỉ dưỡng da như Tô Hoàn, cũng không nhịn được hâm mộ làn da trắng nõn của Hoắc Yên: “Nói thật, tuy là chị em ruột, tớ cảm thấy cậu vẫn xinh hơn chị cậu, khuôn mặt của chị ta, đoán chừng phải trát một lớp phấn dày như tường thánh trên mặt, sau khi tẩy trang khẳng định giống bà thím đã có chồng.”

Hoắc Yên đương nhiên đã từng nhìn qua gương mặt sau tẩy trang của Hoắc Tư Noãn, đúng là làn da đã bị xỉn màu rất nhiều, nhưng tuyệt đối không đến mức như bà thím đã có chồng.

Hoắc Yên định mở miệng giải thích cho chị gái một câu, Lâm Sơ Ngừ lại tò mò hỏi: “Yên nhi, bình thường cậu chăm sóc da thế nào?”

“Đâu có chăm sóc.” Hoắc Yên thành thật nói: “Tâm trạng tốt, không thức đêm, làn da tự nhiên đẹp.”

Lâm Sơ Ngừ tiếp tục gật đầu: “Nói không sai! Mấy ngày nay tớ thức đêm photoshop, cảm thấy rõ ràng da xấu đi rất nhiều.”

Hoắc Yên nhớ lại mấy ngày nay ba bốn giờ sáng Lâm Sơ Ngừ mới ngủ, ngồi trước máy vì tính không nhúc nhích, con chuột bấm tạch tạch.

“Rốt cuộc cậu đang làm cái gì, thức đêm muộn thế.”

Nhắc tới chuyện này, Lâm Sơ Ngừ một bụng tủi thân nói: “Còn không phải trường Ban Truyền thông hội sinh viên của bọn tớ, giao tất cả áp phích cho tớ làm sao, hoạt động quý của câu lạc bộ vào tháng mười một sắp đến, bảng tin của trường có hơn mười cái, mỗi cái áp phích đều bắt tớ làm, là thần tiên cũng không thoát bận rộn, chỉ có thể thức đêm.”

Tô Hoàn nói: “Ban truyền thông của các cậu chỉ có một người thôi à.”

“Đĩ nhiên không phải, nhưng những thành viên khác không biết dùng phần mềm PS, mà trường ban nói, đây là vì muốn giúp tớ rèn luyện.”

Tô Hoàn cười lạnh: “Nói không chừng, còn muốn đề bạt cậu làm trưởng Ban kế nhiệm đó.”

Lâm Sơ Ngừ: “Sao nghe mấy lời này của cậu, không giống như lời khen vậy.”

Tô Hoàn mặt mũi kẹp nỉ cho Hoắc Yên, tiếp tục nói: “Đối với người phụ nữ kia, cần bản tớ không có lời hay, đoán là đang muốn dùng việc công trả thù riêng, cậu làm việc dưới tay cô ta, cần đề ý một chút.”

Lâm Sơ Ngừ lập tức ôm lấy cánh tay Hoắc Yên: “Không thể nào, em gái còn là bạn cùng phòng của tớ, với quan hệ này, tuyệt đối sẽ không chơi tớ đâu!”

Tô Hoàn liếc cô bạn một cái, ung dung nói: “Với quan hệ này, thức mấy đêm còn nhẹ, cần thận lần sau bản cậu đi, còn muốn cậu giúp chị ta đếm tiền đấy.”

“Á!” Lâm Sơ Ngừ bị dọa đến mặt mày xám xịt: “Hoắc Yên cứu mạng!”

Hoắc Yên nói: “Đừng nghe cậu ấy dọa.”

“Tớ đâu có dọa.” Tô Hoàn nhìn Lạc Dĩ Nam đang ngồi trên giường đọc sách: “Dĩ Nam, cậu thấy thế nào.”

Lạc Dĩ Nam không ngắt đầu, hơi nâng đôi mắt to, mặt không đổi sắc nói: “Trí thông minh của cậu cuối cùng cũng online một lần.”

Hoắc Yên nhìn về phía Lạc Dĩ Nam, cô bạn rất thần nhiên lật một trang sách.

Cho nên Tô Hoàn và Lạc Dĩ Nam đều cảm thấy, Hoắc Tư Noãn đang lấy việc công báo thù riêng, bắt nạt Lâm Sơ Ngừ, hơn nữa... nguyên nhân bởi vì cô.

“Chờ muộn một chút nữa, tớ gọi điện thoại cho chị, hỏi rõ ràng.” Hoắc Yên vỗ bả vai Lâm Sơ Ngừ: “Nếu quả thật có chuyện này, tớ sẽ lấy lý công bằng giúp cậu.”

Lâm Sơ Ngừ vô cùng đáng thương nói: “Ồm dùi.”

“Tránh ra tránh ra!” Tô Hoàn ghét bỏ nói: “Đừng ảnh hưởng đến công việc của tớ.”

Bản thân Hoắc Yên vốn xinh đẹp, cho nên Tô Hoàn chỉ cần trang điểm nhẹ nhàng như thường ngày nhưng lại đạt hiệu quả bất ngờ.

Lâm Sơ Ngừ không khỏi che miệng kêu lên: “Wow! Xinh quá đi!”

“Cực kỳ hoàn mỹ, lần trang điểm thành công nhất của tiểu tỷ tỷ.”

Thậm chí ngay cả Lạc Dĩ Nam vẫn luôn đọc sách, cũng không nhận được liếc mắt liếc sang bên Hoắc Yên.

Vẻ đẹp của Hoắc Yên thuộc kiểu yên tĩnh, nếu bạn không chú ý, bình thường liếc qua một cái đúng là không nhất định sẽ để ý tới cô, nhưng hôm nay lông mi chuốt cong, vẻ long mày vẻ đậm hơn, tô son hồng phấn khiến vẻ đẹp yên tĩnh đã biến mất, giống như bông hoa cuối cùng cũng nở rộ, xinh đẹp vô cùng.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Yên trang điểm, không ngờ lại đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Trước cửa ra vào rạp chiếu phim Vạn Đạt, Phó Thời Hàn nhìn thấy một cô gái đang đi tới, đuôi mắt đào hoa khẽ nhếch lên, trong con ngươi đen láy lóc lên một thứ ánh sáng rực rỡ.

Hoắc Yên đi tới trước mặt Phó Thời Hàn, đưa tay quơ trước mặt anh: “Này, tượng gỗ?”

Phó Thời Hàn nắm chặt cổ tay Hoắc Yên, kéo cô tới trước mặt mình, cơ thể hai người lập tức dính sát vào nhau, thậm chí Phó Thời Hàn còn ngửi thấy một mùi hương nhẹ nhàng sau tai cô.

Anh đứng ở khoảng cách gần quan sát gương mặt cô.

Mí mắt hạnh tình xao được kẻ một đường chỉ mảnh màu đen, lông mày kẻ đậm hơn cong cong, bờ môi đánh son căng mọng động lòng người, là màu hồng phấn, khiến người ta không nhận được muốn... hôn.

“Phó Thời Hàn, tìm anh đập nhanh quá.” Tay Hoắc Yên đặt trước ngực anh, cảm giác được nhịp tim của anh.

Phó Thời Hàn lập tức buông cô ra, ánh mắt thay đổi: “Hôm nay em không giống mọi khi.”

“Tô Hoàn lấy em làm vật thí nghiệm, muốn luyện trình độ trang điểm của cậu ấy.” Hoắc Yên giải thích: “Đẹp vậy sao?”

Phó Thời Hàn nghịch nghịch bím tóc của cô, mỉm cười nói: “Xấu.”

“Hử.” Hoắc Yên lẩm bẩm nói: “Vậy anh là vì em xấu xí, cho nên nhịp tim mới đập nhanh sao?”

“Có thể hiểu như vậy.” Phó Thời Hàn nhìn bốn phía: “Bạn em đâu?”

“Họ ở cửa hàng tiện lợi dưới lầu mua đồ ăn vặt, em sợ anh sốt ruột, cho nên tới đây trước.”

Vừa dứt lời, Tô Hoàn và Lâm Sơ Ngừ liền từ thang máy đi ra, cùng lúc đó, bên cạnh còn Hứa Minh Ý và Thẩm Ngộ Nhiên.

“Vừa gặp trong thang máy.” Trong tay Thẩm Ngộ Nhiên có mấy túi bắp rang bơ của các cô gái.

Phó Thời Hàn nói: “Đã quen biết rồi, không cần phải giới thiệu nữa.”

Tô Hoàn chỉ vào Hứa Minh Ý và chàng trai bên cạnh anh ta, cười nói: “Còn chưa biết bọn họ.”

Thẩm Ngộ Nhiên lập tức nói: “Nào, để tôi giới thiệu một chút, hai vị này đều là bạn cùng phòng của bọn tôi, chúng tôi phân vai về theo tuổi tác, vị này là lão đại trong phòng, Hường Nam.”

Người thanh niên tên Hường Nam gật đầu với đám con gái, anh ta có dáng người cao gầy, rất ít nói, bị con gái nhìn lâu sẽ đỏ mặt.

“Đây là Hứa Minh Ý, đứng hàng thứ hai, tín Phật, là hòa thượng giả.”

“Thiện tại.” Hứa Minh Ý nhìn Tô Hoàn: “Cố gái, tôi nhìn cô có tướng mạo giàu sang phú quý, chỉ là giữa lông mày giấu một nốt ruồi châu, chỉ sợ ngăn cản nhân duyên, chỗ này tôi vừa vận có một phương pháp, chỉ mất 299 tệ, quét mã Wechat thêm bạn, chúng ta nói chuyện thêm?”

Tô Hoàn còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Ngộ Nhiên đã lấy tay kéo Hứa Minh Ý, cười nói bổ sung: “Hòa thượng giả giống bọn bịp bợm giang hồ, xin mời đừng để ý đến cậu ta.”

Lâm Sơ Ngừ hỏi Hoắc Yên: “Lần đầu tiên anh ta gặp Tô Hoàn, sao biết cậu ấy là người giàu có?”

Hoắc Yên làm đồng nghiệp với Hứa Minh Ý ở nhà ăn lâu như vậy, còn không hiểu anh ta sao, cô khẽ giải thích với Lâm Sơ Ngừ: “Túi xách của Tô Hoàn không rẻ, tên nhóc này tính mắt lắm.”

Thẩm Ngộ Nhiên lại nói: “Tôi là Thẩm Ngộ Nhiên, ở phòng ký túc xá đứng hàng thứ ba.”

Tô Hoàn tò mò hỏi: “Vậy Phó Thời Hàn chính là hàng cuối à?”

“Đúng, cậu ta là lão tứ, em út của phòng tôi.” Thẩm Ngộ Nhiên nhìn Phó Thời Hàn một chút: “Trùng tôi cũng vô ích, ai bảo tuổi cậu nhỏ nhất.”

Hường Nam nói: “Hán tổng mặc dù tuổi nhỏ, nhưng mọi mặt đều toàn diện, kể cả làm bài tập hay làm thí nghiệm, hoặc là đổi bóng đèn sửa máy tính, thậm chí còn thông cống thoát nước, không có gì không giỏi...”

Phó Thời Hàn thần nhiên nói: “Thông cống thoát nước và bồn cầu, là tuyệt chiêu cả lão nhị, cảm ơn.”

Hứa Minh Ý lập tức đưa danh thiếp cho các cô gái: “Ký túc xá có vấn đề gì, ví dụ như lò vi sóng, nồi cơm điện bị hỏng, hoặc cống thoát nước bị tắc, đều có thể gọi điện thoại cho tôi, giá hữu nghị giảm 25%, thiện tại.”

Mấy người chăm chọc anh ta khiến các cô gái cười không ngừng, không bao lâu, mọi người kiểm tra về rồi cùng đi vào rạp chiếu phim.

Vốn dĩ ngay từ đầu chỉ có Phó Thời Hàn và Hoắc Yên mua vé, kết quả bàn qua tính lại, mọi người trong hai phòng ngủ đều tham gia góp vui.

Lâm Sơ Ngừ đi từ trong nhà vệ sinh ra, nói với Hoắc Yên: “Phòng 611 của mấy người Phó Thời Hàn, là phòng ký túc xá nam thần của trường ta, không ngờ chúng ta có thể cùng bọn họ đi xem phim giao lưu! Quả thật là bất ngờ!”

“Phòng ký túc xá nam thần?”

Hoắc Yên tò mò Lâm Sơ Ngừ lấy đầu ra nhiều tin Bất Quái như vậy, cô chưa từng nghe qua cái gì mà phòng ký túc xá nam thần.

“Bốn nam sinh cùng đứng một chỗ giả trí nhan sắc cao như vậy, không một ai thấp hơn 1m85, chỉ có phòng 611 bọn họ thôi, hơn nửa thành tích học tập cực tốt, chỉ tiêu học bổng hàng năm đều bị phòng họ ôm hết, quan trọng nhất là, bốn người đều trong tổ thí nghiệm người máy AI của khoa, thường xuyên được giải cấp quốc gia, website của trường cứ các một khoảng thời gian lại thông báo bọn họ giành được giải thưởng gì.”

Hoắc Yên kinh ngạc kêu lên: “Lợi hại vậy sao!”

“Còn không phải sao, cậu xem, người từ trước đến nay hoàn toàn không có hứng thú với đàn ông như Lạc Dĩ Nam, không phải còn nhìn chăm chăm vào Hường Nam của phòng bọn họ sao?”

Quả n hìn, Lạc Dĩ Nam ở bên trên, đang nhìn bóng lưng của Hường Nam đến xuất thần, khác hoàn toàn dáng vẻ thường ngày của cô bạn.

“Lạc Dĩ Nam, Hường Nam, cậu nói tên hai người họ sao giống nhau thế.” Hoắc Yên giống như phát hiện ra châu lục mới: “Bọn họ quen biết nhau?”

Lâm Sơ Ngừ lắc đầu: “Quen biết, sao còn tỏ ra như người xa lạ.”

Hoắc Yên rất khó hiểu.

Tô Hoàn đi từ trong nhà vệ sinh ra, cùng mọi người vào phòng chiếu.

Bốn nam sinh đã ngồi yên vị vào vị trí.

Bốn người con trai giả trí nhan sắc cực cao ngồi cùng một hàng rất gây chú ý, bất kể là con gái ngồi hàng trước hay ngồi hàng sau, đều nhấp nhòm liếc mắt nhìn bọn họ, thậm chí còn có cô gái to gan muốn đi tới xin số điện thoại của họ.

Hoắc Yên bây giờ thật sự tin tưởng lời nói của Lâm Sơ Ngừ, nữ sinh toàn trường đều muốn quan hệ hữu nghị với phòng 611.

Mấy người Hoắc Yên cúi đầu, nhận vô số ánh mắt của toàn bộ các cô gái trong rạp, ngồi xuống vị trí trống bên cạnh bốn nam thần, trong khoảng khắc có cảm giác giác, thù hận của nữ sinh toàn trường đều bị các cô kéo ra hết.

Mấy người thuận theo ghế trống ngồi xuống, là bốn vị trí trống bên cạnh Phó Thời Hàn. Lâm Sơ Ngừ thoải mái nói, có năng muốn ngồi bên cạnh nam thần Phó Thời Hàn, thế là Hoắc Yên ngồi bên cạnh Tô Hoàn.

Tô Hoàn thấy vậy, lập tức nói: “Này, Lâm Sơ Ngừ cậu qua đây, tớ còn muốn ăn bắp rang của cậu nữa.”

Lâm Sơ Ngừ không vui: “Tớ đưa bắp rang cho cậu.”

“Không được, cậu ngồi đây.” Tô Hoàn kiên trì: “Đổi vị trí với Hoắc Yên.”

“Vì sao?”

“Thế chai tinh chất La Mer (*) kia, cậu có muốn thử chút không?”

(*) *Giá 3000 tệ 30ml ~ 10 triệu VND*

Lâm Sơ Ngự lập tức cúi đầu trước thế lực của tiền tài, đứng lên nói: “Hoắc Yên, chúng ta đổi vị trí nào!”

“Các cậu đừng là ăm ỉ” Hoắc Yên bắt đầu đi đổi chỗ với Lâm Sơ Ngự, ngồi xuống bên cạnh Phó Thời Hàn.

Lâm Sơ Ngự thấp giọng hỏi Tô Hoàn: “Sao phải bắt tôi đổi chỗ, tớ muốn ngồi cạnh Phó Thời Hàn, ngày mai lên lớp còn có cái chém với bạn bè.”

Tô Hoàn nói: “Cậu nhìn không ra à, vừa rồi cậu đoạt chỗ của Hoắc Yên, cả khuôn mặt của Phó Thời Hàn đều xụ xuống.”

Lâm Sơ Ngự giống như chịu phải đá kích, kinh ngạc mở to mắt, Tô Hoàn vỗ đầu cô nằng: “Chú ý chút đi.”

Gần đến thời gian chiếu phim, khán giả tiếp tục lục đục đi vào phòng.

Hoắc Tư Noãn và nhóm chị em Thời Giai Kỳ bước vào phòng chiếu, sau khi ngồi xuống, ngay lập tức cô ta nhìn thấy bóng lưng con trai quen thuộc ngồi giữa hàng thứ tư.

Trong lòng hơi giật mình.

Ánh cách cô ta khoảng ba bốn hàng, mà bên cạnh anh chính là Hoắc Yên, và mấy người bạn cùng phòng.

Thời Giai Kỳ cũng nhìn thấy Phó Thời Hàn, kinh ngạc nói: “Phó Thời Hàn ở đây, còn đi cùng em gái cậu, sao không nói gì với cậu thế?”

Hoắc Tư Noãn mỉm cười: “Sáng nay anh ấy có ý gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi có muốn đi xem phim không, tớ không phải đã đồng ý với các cậu sao, cho nên từ chối anh ấy, bảo anh ấy tìm em gái tớ đi xem.”

“Thật trùng hợp, như vậy mà cũng gặp được.” Thời Giai Kỳ đề giọng nói lại: “Tư Noãn, cậu thật là tốt, không hề trọng sắc khinh bạn.”

Hoắc Tư Noãn không nói thêm gì cả, nhìn bóng lưng Hoắc Yên, trong con người lóe lên một tia lạnh lẽo.

Nhớ lại tối hôm qua Hoắc Yên muốn hẹn cô ta, thế nhưng cô ta đang bận rộn cùng các chị em của mình xã giao, làm gì có đủ thời gian nghe nó nói xem cái phim quý gì.

Lại không ngờ rằng, Phó Thời Hàn cũng tới.

Hoắc Tư Noãn hồi hận xanh ruột, lúc đầu muốn lợi dụng Hoắc Yên để tăng cơ hội ở chung với Phó Thời Hàn, lại không ngờ, cơ hội tốt bị chính mình bỏ qua.

Lúc này Thời Giai Kỳ lại nói: “Có vẻ hai phòng ký túc xá của bọn họ đang giao lưu, Tư Noãn, trước đó bọn tớ cũng bảo cậu nói với Phó Thời Hàn một chút, phòng chúng ta cũng muốn giao lưu với phòng bọn họ, cậu luôn nói họ bận rộn, cậu xem, sao hôm nay lại có thời gian rồi?”

Hoắc Tư Noãn lạnh lùng nói: “Làm sao tớ biết được.”

“Ồ hay, sẽ không phải mặt mũi của vị hôn thê như cậu, còn không to bằng em gái cậu chứ?”

Hoắc Tư Noãn nắm thật chặt dây túi xách, tận đến khi phim bắt đầu chiếu cũng không hề buông ra.

**

Hoắc Yên không phát hiện chị gái mình ngồi phía sau lưng, tay cô cầm một túi bắp rang bơ, hết sức chăm chú xem phim.

Rộp rộp, cô như con chuột Hamster, phát ra tiếng nhai nho nhỏ, trừ Phó Thời Hàn người vẫn luôn dồn toàn bộ sự chú ý lên cô, không ai nghe thấy.

Nương theo ánh sáng nhạt từ màn chiếu, ánh mắt Phó Thời Hàn di chuyển xuống dưới, rồi xuống cánh môi căng mọng của người con gái.

Trong không khí có mùi hương của bơ sữa, mà cánh môi kia, giờ phút này cũng dính chút ngọt ngào.

Không hiểu sao Phó Thời Hàn cảm thấy cổ họng có chút khô nóng.

Đúng lúc này, Hoắc Yên đưa bắp rang bơ trên tay tới.

Phó Thời Hàn hơi ngẩn người, lập tức nói: “Anh không ăn đồ ngọt.”

Nam sinh hình như đều không thích đồ ngọt, cái này đã trở thành một tín ngưỡng, một cổ chấp cấm rể trong tư tưởng của bọn họ.

Hoắc Yên thấy anh nhìn chằm chằm mình ăn bắp rang bơ, nhìn cả nửa giờ, đánh vẻ khao khát kia thật sự khiến cô không đành lòng, lúc này mới miễn cưỡng rời “khẩu phần” của mình.

Ánh mắt của cô sáng long lanh vô hại, khẽ nói với Phó Thời Hàn: “Lén lút ăn, em sẽ không nói cho người khác biết.”

Tác giả có lời muốn nói

Phó Thời Hàn: Cô vợ trẻ thật biết chăm sóc anh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 21: Không cần kiểm chế

“Ánh mắt khi thích một người không giấu diếm được.”

Nửa túi bắp rang bơ của Hoắc Yên, toàn bộ rơi vào tay Phó Thời Hàn.

Rộp rộp.

Ngồi bình thường thật sự anh không thể yêu thích đồ ngọt được, nhưng giờ phút này không biết tại sao, túi bắp rang bơ đậm mùi bơ và đường kia, lại có sức hấp dẫn lạ lùng với anh.

Anh rón một hạt bỏ vào miệng, dùng răng nhai nuốt, cảm nhận từng chút ngọt ngào ở đầu lưỡi.

Hoắc Yên mong đợi nhìn anh: “Ăn ngon không?”

Phó Thời Hàn nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Hoắc Yên ngoan ngoãn giống mèo con, nịnh hót sát vào người anh: “Bắp rang bơ em đều đưa cho anh hết.”

Phó Thời Hàn nhìn ánh mắt giao hoạt của cô, liền biết cô đang có ý đồ xấu gì.

“Ăn bắp rang bơ, ăn cả tay.” Mặc dù Phó Thời Hàn nói như vậy, nhưng trong giọng nói không có nửa phần ghét bỏ.

Hoắc Yên thấy có hi vọng, vội vàng lấy khăn ướt từ trong túi ra, lau sạch ngón tay mình: “Em cam đoan sạch sẽ sáng bóng.”

Phó Thời Hàn thấy cô nghiêm túc dùng giấy ướt lau ngón tay, anh do dự một chút, vẫn cầm giấy ướt cẩn thận lau sạch tay cho cô.

“Hử, anh còn sợ em không lau sạch sao.”

Trong hơi thở của Phó Thời Hàn phát ra tiếng xì khê: “Ừm, anh sợ bẩn.”

Hoắc Yên liền đứng đưa tay trước mắt anh, để anh lau sạch.

Ngón tay cô tỉnh té lại nhỏ nhắn, đầu ngón tay tròn tròn mượt mà, khiến cho người ta có cảm giác lương thiện vô hại.

Phó Thời Hàn cẩn thận lau từng đầu ngón tay cho cô, sau đó ngồi thấp xuống một chút giúp cô dễ dàng sờ tóc.

Hoắc Yên lập tức đưa khuỷu tay gác lên vai anh, đang muốn sờ vào sợi tóc, bàn tay nhỏ bé lại bị Phó Thời Hàn bắt lấy.

Anh nhéo nhéo lòng bàn tay mềm mại của cô, giọng nói nghiêm túc: “Không được làm rối.”

“Vâng vâng!” Hoắc Yên liên tục gật đầu.

Phó Thời Hàn nắm tay cô, kéo đến đằng sau gáy mình, Hoắc Yên nắm lấy sợi tóc của anh, bắt đầu vuốt ve chơi đùa, cảm giác hạnh phúc tràn đầy nơi đầu ngón tay khiến cô cực kỳ thỏa mãn.

Lần này Phó Thời Hàn cũng nhận ra cô không sờ loạn như lần trước, mà ngoan ngoãn vuốt ve ở một chỗ, không lộn xộn.

Bởi vì ra ngoài còn gặp người khác, anh biết Hoắc Yên không muốn biến tóc anh thành cái ổ gà.

Bởi vì có Hoắc Tư Noãn rực rỡ ở phía trước, Hoắc Yên bị bỏ qua từ bé cũng học được cách đọc được suy nghĩ của người khác

Mà phần hiểu chuyện này, giờ phút này khiến Phó Thời Hàn cực kỳ đau lòng.

“Không cần kiểm chế.”

“Ừm?”

Hoắc Yên không hiểu nhìn sang Phó Thời Hàn, nửa bên mặt nhìn nghiêng sắc bén mà sạch sẽ, ánh sáng từ màn chiếu hắt vào trong mắt anh, lấp lánh tia sáng rực rỡ.

Lời anh nói ra không mang bất cứ cảm xúc gì nhưng lại cực kỳ dịu dàng.

“Ở trước mặt anh, có thể không cần hiểu chuyện như vậy, muốn làm cái gì, cũng được.”

Hoắc Yên chớp mắt: “Đều có thể?”

“Ừm”

Thế là người nào đó rất không khách khí, từ sau gáy anh mon men tới vành tai lạnh lẽo của anh vuốt ve.

Đôi mắt Phó Thời Hàn yên lặng mở to.

Cái này là thể loại đam mê gì vậy!

Hoắc Yên dùng đầu ngón tay mềm mại vuốt ve vành tai Phó Thời Hàn, khiến anh ngửa ngửa lại không có ý định tránh đi, chỉ có thể ngượng ngùng đỏ mặt chịu đựng.

Sau một lúc, giống như ghét bỏ, Hoắc Yên buông vành tai Phó Thời Hàn ra, lại cuốn lấy tóc anh nghịch ngợm.

“Vẫn là cái này dễ chịu.”

Phó Thời Hàn: “...”

Thật sự bị ghét bỏ.

**

Phim kết thúc, mấy người đi khỏi phòng chiếu, Lâm Sơ Ngữ đề nghị mọi người khó mới có cơ hội đi chơi, không bằng chụp chung một tấm.

Tô Hoàn biết cô nàng này đang muốn đăng ảnh trong vòng bạn bè khoe khoang, nhưng chút lòng hư vinh này không ảnh hưởng đến toàn cục, mà các chàng trai cũng rất sẵn sàng, thế là mọi người đứng cạnh mô hình Iron Man cực lớn, dùng điện thoại của Lâm Sơ Ngữ chụp ảnh.

“Người mặt to không có tư cách đứng phía trước, nào, ai mặt nhỏ cầm điện thoại đi.”

“Mặt tôi cũng to.” Thẩm Ngộ Nhiên nói: “Hóa thượng, cậu gầy nhất, đứng trước đi.”

Hứa Minh Ý dùng đôi mắt một mí lườm anh ta một cái: “Thiện tai, bản quyền chân dung của tôi thu theo điện tích, mỗi cm vuông phí 5 đồng, già trẻ như nhau, có hỗ trợ thanh toán chuyển khoản qua WeChat...”

Thẩm Ngộ Nhiên: “Đi đi.”

Cuối cùng Hoắc Yên thành thật bị đẩy lên đầu hàng, tất cả mọi người đều đứng sau cô, mỗi người tự thiết kế một kiểu pose của mình.

“Vây tờ chụp đây.”

Cả đám cùng hô: “Cà tím!” (Editor: Cà tím茄子/qiéizi/ khi phát âm cũng banh miệng giống Cheese trong tiếng Anh đó ạ)

Chụp ảnh xong, Lâm Sơ Ngữ hưng phấn nhận lại điện thoại kiểm tra thành quả.

Mấy bức ảnh đầu Hoắc Yên chụp đều không có vấn đề gì, mà bức cuối cùng...

Bức ảnh cuối cùng, Phó Thời Hàn đứng sau lưng Hoắc Yên, vốn dĩ mặt không cảm xúc nhìn camera điện thoại, lúc này đôi mắt nâu đậm lại rơi trên người Hoắc Yên, đáy mắt mang theo chút tình ý và dịu dàng chưa từng thấy bao giờ.

Lâm Sơ Ngữ lặng lẽ đưa tới trước mặt Tô Hoàn, đầu ngón tay gõ màn hình, dùng ánh mắt truyền tin tức cho bạn.

Tô Hoàn đã sớm nhận ra, dùng tay chọc chọc đầu Lâm Sơ Ngữ.

Thích một người, cho dù già vờ không thể ý thế nào, nhưng ánh mắt không thể che giấu được, huống chi, người con trai này căn bản chẳng thèm che giấu, trong mắt chỉ có cô gái trước mặt anh.

Lâm Sơ Ngữ không muốn gây phiền toái cho Phó Thời Hàn và Hoắc Yên, nên không chọn bức ảnh đó, chỉ đăng bức ảnh mặt không cảm xúc của Phó Thời Hàn vào vòng bạn bè.

Còn bức ảnh kia, cô gửi cho Hoắc Yên, nhưng không nói gì.

Người khác nói ra thì không có ý nghĩa, những chuyện như này, cần người trong cuộc tự cảm nhận mới là tốt nhất.

Bên lề đường, mọi người chuẩn bị đón xe về trường học, mà đúng lúc này, giọng nói bén nhọn của Thôi Giai Kỳ từ phía sau truyền đến: “Thật trùng hợp, mọi người cũng tới xem phim”

Hoắc Yên quay đầu, nhìn thấy sắc mặt không tốt của Hoắc Tư Noãn.

Dưới ánh đèn đường, Hoắc Tư Noãn mặc váy cạp cao, bên ngoài khoác áo lông bằng nhung, trang điểm xinh đẹp động lòng người, lại mang theo khí chất cao ngạo lạnh lùng.

Không giống sinh viên.

Đương nhiên, nhóm chị em Thôi Giai Kỳ cũng đồng loạt ăn mặc kiểu này, giống như sợ người khác không biết bọn họ là người giàu có

Tô Hoàn khinh bỉ lắc đầu.

“Chị chị cũng tới xem phim à.” Hoắc Yên nhìn thấy Hoắc Tư Noãn, có hơi kinh ngạc, hôm qua cô còn mời Hoắc Tư Noãn, kết quả nói có việc, thì ra là đi cùng bạn bè.

“Ừm” Sắc mặt Hoắc Tư Noãn không tự nhiên lấm, “Cái đó, bọn chị chút nữa còn đi dạo phố, đi trước.”

“Ừm”

Thời Giai Kỳ không muốn tùy tiện buông tha cho Hoắc Tư Noãn, thế là nói: “Ai da, Phó Thời Hàn thật xin lỗi, Tư Noãn vẫn luôn đặt chị em lên hàng đầu, vì chúng tôi mà cậu ấy từ chối đi xem phim với cậu, cậu sẽ không tức giận với chúng tôi chứ?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Hoắc Tư Noãn lập tức trở nên trắng bệch.

Hoắc Yên tò mò nhìn Phó Thời Hàn: “Thì ra anh cũng mời chị em à?”

Lúc đầu Phó Thời Hàn không có ý định phản ứng với Thời Giai Kỳ, nhưng nghe thấy Hoắc Yên hỏi, mặc dù đơn giản là cô hiểu kỳ, nhưng Phó Thời Hàn không muốn cô có chút hiểu lầm nào, thế là nói: “Anh không mời.”

Anh không mời

Mấy chữ này, triệt để đẩy Hoắc Tư Noãn vào hãm bẫy, cơ thể cô ta hơi run rẩy, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Thời Giai Kỳ giống như thường thức trò hề, nhìn phản ứng của Hoắc Tư Noãn.

Nhưng thất lễ chỉ thoáng qua trong nháy mắt, không đến một giây, Hoắc Tư Noãn khôi phục bình thường, thậm chí trên mặt còn nở nụ cười: “Là tớ chưa nói rõ ràng, người mời tớ là Yên Yên.” (*)

() Anh ấy/cô ấy trong tiếng Trung khác cách viết nhưng đều đọc là /tā/, nên khi nói chuyện sẽ không phân biệt được là nói nam hay nói nữ.*

Hoắc Yên vội vàng gạt đầu: “Là tôi mời.”

Tô Hoàn thật sự nhìn không nổi, khoanh tay trước ngực, lạnh lùng chế giễu: “Đàn chị, em gái chị mời thì không có thời gian, kết quả lại có thời gian đi cùng bạn bè của chị, tôi rất nghi ngờ, đến cùng ai mới là người thân của chị đây.”

Hoắc Tư Noãn nhìn Hoắc Yên lại nhìn sắc mặt đang tối dần của Thời Giai Kỳ: “Bối vì tôi đã đồng ý với Giai Kỳ trước.”

Phó Thời Hàn không muốn tiếp tục dây dưa, chỉ nói với mọi người: “Đi thôi.”

Hoắc Yên lo lắng nhìn Hoắc Tư Noãn: “Chị, vậy bọn em đi trước, chị cũng đừng ở bên ngoài muộn quá, về sớm một chút.”

Hiện giờ Hoắc Tư Noãn một câu cũng không nói nên lời, chỉ có thể uể oải gạt đầu.

Hoắc Yên vừa đi vừa quay đầu, không phải đặc biệt hiểu rõ cái, nhưng nhìn chị gái, không hiểu sao cảm thấy có chút đáng thương.

Lạc Dĩ Nam đẩy đầu của cô trở lại: “Đừng nhìn nữa.”

“Cảm giác chị tớ không vui.”

Trong khoảng thời gian này, Hoắc Tư Noãn vẫn luôn không vui vẻ.

“Trên thế giới này, đâu có ai trưởng thành mà luôn vui vẻ chứ.” Lạc Dĩ Nam thần nhiên nói: “Con đường mình tự chọn, dù đầu rơi máu chảy cũng vẫn đi, chẳng trách ai được.”

**

Lâm Sơ Ngự đăng bức ảnh kia trong vòng bạn bè, ngay đêm hôm đó bức ảnh được nhiều bạn học phát tán lên forum của trường.

Vài phút sau, liền trở thành hot topic.

Các sinh viên nhao nhao bình luận dưới bài post, thể hiện niềm ước ao và ghen tị.

“Trời ạ, nam thần phòng 611 vậy mà đi giao lưu với phòng ký túc xá của nữ sinh!”

“Hơn nữa còn cùng đi xem phim.”

“Còn chụp ảnh chung, cái dột, lão tử ghen tỵ quá.”

“Cái đó, nữ sinh đứng sau Phó Thời Hàn, tay cô đặt ở đâu đấy!”

“Chiếp chiếp, gió bão rít gào.”

Lâm Sơ Ngự nằm ở trên giường đọc bình luận cười điên cuồng, sau đó, cô nâng nhìn Hoắc Yên ở tầng dưới nói: “Yên Yên, lần sau cậu lại giúp bọn tớ hẹn phòng Phó Thời Hàn đi.”

Hoắc Yên đang uống sữa theo thói quen, để sách trong tay xuống: “Vì sao?”

“Tớ muốn thoát kiếp độc thân, nếu như có thể chọn một người trong phòng bọn họ, ời, ngắm thôi đã kích thích.”

Tô Hoàn bôi kem dưỡng da, trầm giọng hỏi: “Coi trọng người nào?”

Lâm Sơ Ngự cẩn thận suy nghĩ: “Phó Thời Hàn khẳng định không được, nam thần như thế cao quá với không nổi, ừm, Thẩm Ngô Nhiên cũng khá được, rất sáng sủa, chỉ có nói hơi nhiều, tớ cũng không thích.”

“Hứa Minh Ý, tóc xoắn tự nhiên, chỉ có chút...”

“Thôi dẹp đi.” Hoắc Yên ngắt lời Lâm Sơ Ngự: “Cái tên Hứa Minh Ý kia, chỉ có tiền trong mắt, nếu cậu cùng anh ta yêu đương, lúc hẹn hò đoán chừng còn thu phí yêu đương cậu nữa.”

Lâm Sơ Ngự cười ha ha: “Vậy vẫn thôi đi, không thể trêu vào không thể trêu vào.”

Tô Hoàn nói: “Tớ cảm thấy anh ta rất tốt.”

“Không phải chứ!” Lâm Sơ Ngự kinh ngạc nhìn Tô Hoàn: “Rất ít khi thấy cậu để ai vào trong mắt.”

“Tớ cảm thấy anh ta rất thành thực, cuộc sống khó khăn phải cố gắng kiếm tiền, không buông tha bất cứ cơ hội nào.” Tô Hoàn bóc một nạ SKII xuống, thần nhiên nói: “Loại vật chất như tiền tài, ai cũng thích, anh ta thích rất thẳng thắn quang minh lỗi lạc, không giống nhiều người hết lần này tới lần khác giả bộ coi tiền tài như cặn bã, sau lưng lại làm thủ đoạn...”

“Ngừng ngừng ngừng!” Lâm Sơ Ngự thấy Tô Hoàn khen không dừng miệng: “Góc độ thường thức của cậu, thật không giống người bình thường.”

“Đó là đương nhiên, tiêu ty ty thấy qua nhiều việc, sẽ không giống các cậu, tùy tiện bị đàn ông mê hoặc.” Tô Hoàn chọc chọc đầu Lâm Sơ Ngự: “Sau này tìm bạn trai, để chị gái giúp em kiểm tra, không với đầu óc này của cậu, không chừng bị người ta lừa bán đi mất.”

Nhưng nghe Tô Hoàn nói vậy, Hoắc Yên cũng cảm thấy có đạo lý.

Rõ ràng anh ta nghèo túng, rất thiếu tiền tiêu, thế nhưng ngày đó nhặt được năm trăm tệ vẫn lựa chọn trả lại cho cô.

Vừa nghĩ như vậy, hình tượng hòa thượng Hứa Minh Ý trong lòng Hoắc Yên, lại cao lớn hơn.

Lâm Sơ Ngự tiếp tục nói: “Loại ba người này, trong phòng bọn họ còn thừa lâu đại Hướng Nam.”

Lúc nói đến cái tên này, người vẫn luôn chăm chú đọc sách Lạc Dĩ Nam đột nhiên hơi ngẩng đầu, trong con mắt xẹt qua thần sắc khác thường.

Người khác không chú ý, nhưng Tô Hoàn lại nhạy cảm phát hiện ra.

Nhớ lại toàn bộ quá trình xem phim, Lạc Dĩ Nam không hề nói một câu, mà Hướng Nam, cũng không nói gì.

Khóe miệng cô nâng cong lên, giống như phát hiện ra chuyện gì ý nghĩa.

Lâm Sơ Ngự hoa si, nói: “Hướng Nam rất được nhà, cao 1m85, dáng vẻ đặc biệt ôn hòa, lúc cười lên giống bông hoa nở rộ, tính cách cũng tốt, đối xử với mọi người lễ phép ôn hòa, là người đàn ông áp áp, chỉ là tính thoáng hơi kiêu kì.”

“Vậy cậu quyết định chọn chàng trai ẩm áp này?” Lúc Tô Hoàn nói câu này, ánh mắt lại nhìn sang Lạc Dĩ Nam.

Nhưng Lâm Sơ Ngự thờ dài một cái: “Không có.”

“Vì sao?”

“Nghe nói anh ta có người trong lòng rồi.”

“Ồ? Hoa thơm có chủ rồi?”

Lâm Sơ Ngự nói: “Không phải, chính là... nghe nói trong lòng anh ta có một ánh trăng sáng.”

Hoắc Yên tỏ mò: “Cậu thông tin nhanh đấy, cái này cũng biết.”

Lâm Sơ Ngự: “Mấy đàn chị kể, trước kia có nhiều nữ sinh tỏ tình với đàn anh Hướng Nam, anh ta nhất quyết cự tuyệt, bảo... Tôi có người mình thích rồi, tôi đang chờ cô ấy.”

“Các cậu biết không, tớ nghe đàn chị kể ánh mắt anh ta lúc nói xong câu đó, dịu dàng đến muốn chảy nước.”

Lâm Sơ Ngự nói xong câu này, Lạc Dĩ Nam đột nhiên đứng lên, ra khỏi phòng ngủ.

“Đã muộn vậy, Dĩ Nam cậu đi đâu?”

“Ra ngoài chạy một lát.” Lạc Dĩ Nam mặt không đổi sắc nói

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Quà sinh nhật

“Hồng бет, là cảm giác động tâm.”

Tháng mười một, Hoắc Yên đến nhận tiền lương, sau đó liền xin nghỉ việc ở nhà ăn.

Cô đồng ý với Phó Thời Hàn chỉ làm một tháng, sau đó sẽ nghỉ việc, đây không phải là kế tạm thời đối phó, mà cô đã đồng ý thì nhất định sẽ làm được, đó là nguyên tắc trước giờ của cô.

Phó Thời Hàn đương nhiên hiểu rõ, cho nên anh vô cùng tin tưởng Hoắc Yên.

Lúc cô rời đi, các chú các dì trong nhà ăn đặc biệt không nở. Bởi vậy mỗi ngày khi đến mua cơm, bọn họ đều sẽ bỏ thêm cho cô rất nhiều đồ ăn, luôn nói cô quá gầy, sợ cô ăn không đủ no.

Khi không còn làm việc ở nhà ăn nữa, Hoắc Yên rất lo lắng cho mấy con mèo con chó con bị bỏ rơi cô đang chăm sóc, vì thế cô đành phải nhờ Hứa Minh Ý giúp cô để lại một chút đồ ăn thừa.

Trước kia Hứa Minh Ý luôn nhắc đi nhắc lại lời nhảm chán kiểu “Hỗ trợ thanh toán chuyển khoản qua WeChat”, lại không ngờ lần này, anh ta rất thoải mái đồng ý.

“Sao không thu phí của tôi vậy nè?” Hoắc Yên nhận túi anh ta đưa, bên trong là đồ ăn thừa nóng hổi.

“Chó mèo trong trường cũng là sinh mệnh, sinh mệnh đều bình đẳng, thế mà cô lại dùng tiền bạc để đo đếm.” Hứa Minh Ý khinh bỉ nói: “Đồ tục khí.”

Hoắc Yên: “...”

Cạn lời.

Cô rời đi không bao lâu, Tô Hoàn liền tới trước cửa nhà ăn, nhìn Hứa Minh Ý nhẹ nhàng cười một tiếng: “Anh trai hòa thượng, Hoắc Yên đâu?”

Được thấy bốn chữ anh trai hòa thượng, cái thìa trong tay Hứa Minh Ý run lên, giương mắt lên liền nhìn thấy khuôn mặt như gió xuân của Tô Hoàn.

Tô Hoàn rất xinh đẹp, mày tóc đen nhánh xõa ngang vai, làn da cực kỳ mịn màng, khuôn mặt tinh tế dưới ánh đèn càng thêm trắng hồng, các đường nét trên mặt trong suốt động lòng người.

Hứa Minh Ý rũ mắt xuống, lông mi đen dài che ánh sáng trong đôi mắt, uest nói: “Đang làm từ thiện phía sau vườn hoa.”

“Được, cảm ơn tin tức của anh trai hòa thượng.” Tô Hoàn chủ động lấy điện thoại đi động ra: “Tôi chuyển khoản cho anh.”

Hứa Minh Ý hơi tròn mắt.

Đây là lần đầu tiên anh ta gặp được người chủ động muốn trả tiền cho tin tức của anh ta.

“Cô đã kiên trì như vậy.” Hứa Minh Ý sờ sờ di động của mình, đưa mã quét hai chiều cho Tô Hoàn.

Tô Hoàn quét WeChat của anh ta: “Bao nhiêu tiền?”

“Quy tắc của giang hồ, lần đầu tiên không thu phí, làm một chuyện tốt.”

“Giang hồ ở đâu?”

“Giang hồ ở chỗ tôi.”

Mái tóc xoắn cắt ngang trán che đi đôi mắt anh ta, anh ta cảm thấy kim loại, nhẹ nhàng múc một miếng cà chua xào trứng, trộn vào trong bát cơm trắng.

Bình thần tự nhiên, phong quang tuế nguyệt. Cho dù là xôi cơm, cũng có thể có khí chất tuyệt thế của ăn sĩ.

Tô Hoàn dường như không thở nổi.

Là... Là cảm giác động tâm.

“Cô còn có việc?” Hứa Minh Ý bình tĩnh hỏi.

“Không có... không có.” Tô Hoàn đột nhiên đỏ mặt: “Vậy tôi không quấy rầy anh trai hòa thượng nữa, lần sau lại tìm anh trai hòa thượng giúp tôi đoán mệnh.”

Hứa Minh Ý gật đầu: “Nhớ hẹn trước.”

“Được, vậy tôi đi đây, anh trai hòa thượng hẹn gặp lại.”

“Ừm.”

**

“Meo meo.”

Trong vườn hoa nhỏ không có người sau nhà ăn.

Hoắc Yên cảm theo túi cơm thừa, nhìn đồng nhìn tây tìm kiếm khắp nơi.

Cô mở túi ra, đặt ở chỗ cũ — dưới gốc cây ngô đồng cao vút.

Không bao lâu, mùi thức ăn lan tỏa, có ba đầu chó con màu xám từ trong đám cỏ chui ra, vui vẻ chạy tới chỗ Hoắc Yên.

Mấy con chó con khoảng bốn năm tháng tuổi, bộ lông toàn thân màu xám, mặt mũi ngầy thơ đáng yêu, chỉ có điều hơi gầy một chút.

Mỗi ngày cô đều mang đồ ăn còn thừa qua nuôi chúng nó.

Cô từng xem thông tin, không được cho chó con ăn xương, nhất là xương gà vì rất dễ đâm thủng dạ dày, cho nên cô thường mang thịt băm, cơm trộn thêm nước canh, vừa thơm vừa ngon.

Chưa được mấy ngày, mấy con chó con gọi thêm đồng đội tới, là mấy con mèo nhỏ rất lanh lợi.

Mỗi khi tới xế chiều là bọn nó sẽ đứng giờ tới vườn hoa, mèo meo gào lên chờ Hoắc Yên đến.

“Cậu ở đây à.” Tô Hoàn đi xuyên qua con đường mòn tới: “Tìm cậu bao lâu, hòa thượng nói cậu ở vườn hoa làm từ thiện.”

“Anh ta không bắt cậu trả phí tình báo chứ.”

Tô Hoàn cười hì hì lộ ra đôi mắt sáng ngời: “Tớ chủ động trả, nhưng anh ấy không nhận.”

“Ồ, mặt trời mọc ở phía nam.” Hoắc Yên cười nói: “Xem ra người khác nhau thì đối xử khác nhau.”

Tô Hoàn tranh thủ thời gian hỏi một vấn đề: “Cậu tìm tớ có việc gì thế?”

“Là có chuyện cần cậu giúp đỡ.” Hoắc Yên lấy từ trong túi ra sáu trăm tệ: “Tháng trước làm thêm kiếm được, sinh nhật Phó Thời Hàn sắp đến rồi, tớ muốn mua cho anh ấy một món quà, nhưng không biết tặng con trai cái gì, sợ anh ấy không thích.”

Tô Hoàn nhìn những đồng tiền nhần nhúm trong tay Hoắc Yên.

Số tiền này đều là do Hoắc Yên vất vả làm thêm kiếm được, mỗi ngày một chút tích góp cố gắng của cô.

Thật khiến người khác đau lòng.

Tô Hoàn khoác vai Hoắc Yên, nói “Cái này dễ thôi, đi nào, chị gái dẫn em tới khu mua sắm một vòng, nhìn xem có cái gì hay.”

Trên con đường đi bộ ở trung tâm thương mại, hai người đi xem thẳng tới khi màn đêm buông xuống, Tô Hoàn dẫn Hoắc Yên tới không ít cửa hàng bán đồ nam nổi tiếng, giúp Hoắc Yên phân tích —

“Nghe nói Phó Thời Hàn xuất thân tướng môn, con trai trong gia đình như vậy không giống như dạng phú nhị đại ăn chơi trác táng, cậu xem phong cách ăn mặc hàng ngày của Phó Thời Hàn liền biết anh ấy có bao nhiêu khiêm tốn, hàng đất tiền không cần cậu suy nghĩ, anh ấy sẽ không dùng, mà cậu cũng không mua nổi.”

Hoắc Yên liền tục gật đầu, khiêm tốn học hỏi nhìn Tô Hoàn: “Tớ không đề ý quần áo anh ấy mặc là nhãn hiệu gì.”

“Mặc dù quần áo mặc trên người Phó Thời Hàn cũng không quá khắt khe, nhưng anh ấy rất quan tâm tới sự gọn gàng, tuyệt đối không phải kiểu lười thối tùy tiện.” Tô Hoàn nghiêm túc nói: “Cho nên cậu không cần quá quan trọng nhãn hiệu gì, cần nhắc đến việc cậu chỉ có sáu trăm tệ, theo ý kiến của tôi, cậu mua tặng anh ấy một dây thắt lưng đi, cái đồ này rất có ích, sáu trăm tệ là mua được loại chất lượng tốt rồi.”

Hoắc Yên cảm thấy có đạo lý, Phó Thời Hàn là chủ tịch hội sinh viên, có những dịp cần phải ăn mặc lịch sự, bắt buộc phải có thắt lưng.

“Chỉ cần được làm tinh tế, chất lượng tốt, nhãn hiệu không quan trọng.”

Tô Hoàn kéo Hoắc Yên đi vào một cửa hàng bán đồ da, hai người chọn lựa tí mỉ hơn bốn mươi phút.

Hoắc Yên chọn trung cái dây lưng bằng da trâu màu đen, sờ rất cứng cáp, có hoa văn in chìm tinh xảo, mặt dây bằng kim loại lóe lên ánh sáng, tạo cảm giác trầm ổn cứng rắn.

Hỏi thăm giá khoảng 580 tệ, Hoắc Yên không do dự rút ví, Tô Hoàn ngăn cô lại, nói: “Tiền này là công sức cực khổ một tháng của cậu, coi như chỉ có 600 tệ, nhưng một thoáng liền đội nón ra đi, tốt xấu gì cũng phải có chút lưu luyến chứ.”

Cô bần tiện vào cái dây lưng giá thấp hơn bên cạnh: “Cái này cũng là da trâu, 400 tệ, nhìn cũng rất tốt, cậu có muốn suy nghĩ lại không?”

Hoắc Yên vừa mới nhìn qua, mặt dây hình bầu dục cô không thích, cảm thấy Phó Thời Hàn nên đeo loại có cầm trong tay mới thích hợp nhất.

Cô không suy xét đến loại đó.

“Vậy cậu vì chuẩn bị quà sinh nhật của anh ta mà tiêu hết tiền à?”

“Ừm.”

Hoắc Yên đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà nghĩ, nếu là Phó Thời Hàn, cô lẽ sẽ chọn món quà thích hợp nhất với cô, chứ không phải tùy tiện chọn một món quà để đối phó cho xong.

Trên thế giới này người đối xử tốt với Hoắc Yên không nhiều, chỉ cần một người cô cũng cực kỳ trân trọng.

Tĩnh tiễn, Hoắc Yên miễn nguyện mang hộp quà màu đen ra khỏi cửa hàng, sau đó bất ngờ chạm phải Hoắc Tư Noãn ở đối diện đi ra.

Hai người nhìn nhau một cái, Hoắc Tư Noãn chủ động đi tới trước mặt Hoắc Yên.

Tô Hoàn để ý thấy Hoắc Yên vô thức giấu hộp quà trong tay ra đằng sau, nhưng động tác này ngay lập tức ngừng lại, cô lẽ ngay bản thân Hoắc Yên cũng không phát hiện.

Trong đôi mắt Tô Hoàn lộ ra một loại ý vị sâu xa nào đó.

“Yên Yên, mua gì thế?” Hoắc Tư Noãn hỏi.

“Mua quà sinh nhật cho Phó Thời Hàn.” Hoắc Yên nói xong lại bổ sung một câu: “Mọi năm đều tặng, năm nay cũng vậy.”

Dù sao cũng quen biết từ nhỏ.

Nét mặt Hoắc Tư Noãn không có gì khác thường, tò mò liếc hộp quà trong tay Hoắc Yên, lại nhìn qua cửa hàng bán đồ da sau lưng cô: “Em mua ở đây?”

“Vâng, mua một dây thắt lưng.” Hoắc Yên lại hỏi: “Chị đi dạo phố à?”

“Hôm nay không có lớp học, tùy tiện dạo chơi.” Hoắc Tư Noãn nói.

Hai người giống như bạn bè nói chuyện vài câu rồi chào tạm biệt.

Tô Hoàn đi được một đoạn rồi quay đầu nhìn, thấy Hoắc Tư Noãn đứng bất động tại chỗ, giống như đang suy tính chuyện gì.

Cô nàng bần tiện biện bịa một lý do, nói với Hoắc Yên mình còn có việc, để Hoắc Yên về trường trước.

Hoắc Yên không nghĩ ngờ chào tạm biệt Tô Hoàn.

Tô Hoàn bám theo Hoắc Tư Noãn, thấy cô ta bước vào một cửa hàng bán đồ da cao cấp, lẽ lẽ khoảng nửa tiếng mới ra ngoài, lúc đi ra còn mang theo một cái hộp nhỏ màu đen.

Đợi sau khi cô ta đi, Tô Hoàn trực tiếp vào cửa hàng bán đồ da cao cấp kia.

Thấy Tô Hoàn tiến vào, nhân viên lập tức ra đón, trên mặt nở nụ cười lễ phép: “Tiểu thư, cô cần tôi giúp gì không?”

“Tôi mua quà cho bạn trai, không biết chọn cái gì tốt.” Tô Hoàn đi loay quanh trong cửa hàng một vòng, không để ý nói: “Vị tiểu thư vừa mới ra kia, chọn cái gì vậy?”

“Thật là trùng hợp.” Nhân viên lập tức lấy ra một thắt lưng da cá sấu, mỉm cười tiến cử: “Vị tiểu thư kia cũng mua quà sinh nhật cho bạn trai, là mua mẫu thắt lưng mới nhất năm nay của cửa hàng chúng tôi.”

Hoắc Tư Noãn cũng mua thắt lưng?

Tô Hoàn chớp mắt, liếc nhìn thắt lưng kia, chỉ nhìn thiết kế, đúng là rất có cảm xúc.

“Cái này bao nhiêu tiền?”

“Một vạn bảy.” Nhân viên cửa hàng giới thiệu chi tiết: “Đây là da cá sấu, thiết kế vô cùng thích hợp với thanh niên.”

Một vạn bảy cơ.

Hoắc Yên mua quà tặng ngay cả số lẻ cũng không tới.

Hai thất lưng bắt kẻ là nhân hiệu, thiết kế hay chất liệu, chiếc của Hoắc Tư Noãn mua đều hơn một bậc, đến lúc đó hai chị em đồng thời mang quà ra, cao thấp liền rõ.

Hoắc Tư Noãn đánh một nước cờ thật hay, xem ra cô ý muốn khiêu chiến với cô em gái.

Vì vậy Tô Hoàn liền đứng trước một lựa chọn khó khăn.

Nếu như báo cho Hoắc Yên, với cái tính không tranh không đoạt của mình, nói không chừng Hoắc Yên sẽ tránh mũi nhọn của chị gái.

Công sức vất vả và tiền mua thất lưng sẽ thành công cốc.

Hoắc Yên từng nói, sinh nhật hàng năm của Phó Thời Hàn, mẹ của anh Đường Uyển Chi sẽ mời bạn bè chơi thân tới nhà ăn cơm, còn bà sẽ tự mình xuống bếp làm tiệc sinh nhật cho con trai.

Hoắc Yên và Hoắc Tư Noãn đều được mời.

Nếu Tô Hoàn không nói cho Hoắc Yên, đến lúc đó hai chị em đều đưa ra cùng loại quà tặng nhưng giá trị lại chênh lệch.

Xét cho cùng thế nào mới tốt đây.

Lời của tác giả:

Nhắc nhở hữu nghị, điềm văn, sáng văn, sẽ không uất ức, sẽ không ngược.

Nữ chính bắt đầu trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Yêu thương

“Em hãy nhớ kỹ, sau này không cho phép khóc vì tiền.”

Cuối tuần, Hoắc Yên dự định về nhà lấy sách và một ít đồ sinh hoạt.

Nhà họ Hoắc ở bên trong tòa hợp viện nhỏ, căn hộ này là phúc lợi của nhân viên đơn vị ba cô cấp, điều kiện không tốt lắm, nhưng cũng không tính là quá tệ, nếu một nhà bốn miệng ăn có hơi chật chội. May mà hai cô con gái đều đi học đại học, bình thường không hay về nhà.

Hai năm trước, vì Hoắc Tư Noãn mà nhà họ Hoắc đã mua thể chấp một căn hộ 70m2 trong nội thành, với lý do là không để cho nhà thông gia tương lai xem thường con gái mình, như thế nào con gái cũng phải có một căn hộ của riêng mình, khi đó Hoắc Tư Noãn gài vào nhà họ Phó cũng có cái để mà nói.

Việc này là Hoắc Yên tình cờ nghe được ba mẹ thảo luận trên bàn cơm.

Nhưng theo quan sát của cô, di Phó là người ưu tư hiền hậu, ôn hòa dễ gần, khi còn bé cô theo Hoắc Tư Noãn sang nhà họ Phó chơi, đi còn làm bánh mì nhân sữa cho cô. Trong ấn tượng của mẹ, mẹ Phó Thời Hàn tuyệt đối không phải là người như mẹ cô nói... bởi vì con dâu không có nhà riêng mà xem thường.

Về phần ba của Phó Thời Hàn, nghiêm túc ít lời, cương trực công chính.

Thường ngày Phó Thời Hàn đều bày vẽ về mặt lạnh băng, cùng với ba anh giống hệt nhau.

Ba mẹ của gia đình như vậy, Hoắc Yên tuyệt đối không tin tương lai bọn họ sẽ đối xử không tốt với Hoắc Tư Noãn. Mà trái lại ba mẹ cô, bạo dạn, hẹp hòi, ham hư vinh, cả người đều mùi con buôn.

Mặc dù có đôi khi cô phản ứng chậm chạp, nhưng cũng không phải người quá ngu ngốc, có thể nhìn ra được, gia đình mình không xứng với gia đình Phó Thời Hàn.

Khó trách ngay chính bản thân Phó Thời Hàn cũng nói, không thích Hoắc Tư Noãn.

Quả nhiên ba mẹ cô tự mình đa tình.

Trên bàn cơm, Hoắc Yên thờ ơ dai một cái.

Mà cùng lúc đó, cô nghe thấy ba cô cũng trùng hợp thờ dài một cái. Hoắc Yên ngẩng đầu nhìn ba mình, sắc mặt ba cô nặng nề, buồn bực không vui.

Hôm nay Hoắc Yên vừa về nhà, liền phát hiện tâm trạng ba mình không thích hợp.

Ánh mắt cô dừng trên cổ tay ba, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Ba, đồng hồ của ba đâu rồi?”

Không đợi ba cô nói chuyện, mẹ cô nhân nhặt mở miệng: “Cầm rồi.”

“Cầm?” Hoắc Yên sợ hãi bật thốt: “Đồng hồ Rolex đó là bà nội trước khi mất để lại cho ba, sao có thể mang đi cầm cổ chứ!”

“Cầm chính là cầm, sao nói nhiều thế.” Mẹ Hoắc Yên không kiên nhẫn trách mắng cô: “Không phải chỉ là một cái đồng hồ thôi sao, hai vạn tệ có gì mà kinh ngạc.”

“Không phải chuyện tiền nong, trước kia bà nội đã nói, đó là một cái đồng hồ rất quý giá, là cái đồng hồ theo ông nội ra chiến trường...”

Hoắc Yên còn chưa nói xong, mẹ cô liền ngắt lời: “Có kích động cái gì, đồng hồ kia có để lại, cũng là để lại cho chị cô, liên quan gì đến cô.”

“Đủ rồi.” Ba Hoắc Yên đột nhiên ngắt lời: “Bà còn bệnh Hoắc Tư Noãn, nếu không phải vì nó, đồng hồ của tôi sao có thể... haz.”

Ông ta uống một ngụm rượu, lời muốn nói ra lại nuốt trở vào.

Chỉ nghe “vằm” một tiếng. Hoắc Yên đập mạnh đôi đũa lên bàn.

“Con nhớ ra hôm nay còn có lớp, còn về trường trước.” Hoắc Yên không đợi ba mẹ phản ứng, đứng bật dậy cầm cặp sách của mình rồi đóng sập cửa bỏ đi.

Ba mẹ cô kinh ngạc nhìn bóng lưng Hoắc Yên, đây là lần đầu tiên họ chứng kiến cô tức giận như vậy.

“Đều tại ông.” Mẹ Hoắc Yên trừng mắt nhìn ông bố: “Đang êm đẹp làm loạn cái gì, ông cũng đầu phải không biết, nó đối xử với ai cũng không nóng không lạnh, chỉ duy nhất đối với việc của bà nội là không thể chạm vào.”

Ba Hoắc Yên hậm hừ nói: “Cha vợ cầm cổ đồng hồ mua quà sinh nhật cho con rể, là cái đạo lý gì.”

“Còn không phải vì nghĩ tới hạnh phúc tương lai của con gái ông sao, đừng nói một cái Rolex, cho dù Tư Noãn muốn sao trên trời, ông cũng phải hái xuống!”

**

Gió mùa thu mang theo nhiệt độ lạnh lẽo, trong không khí lất phất những hạt mưa phùn, một cơn gió lướt qua cuốn bay mấy chiếc lá còn sót lại trên cành cây khô, cuốn về phía chân trời.

Phó Thời Hàn vừa mới tan học, theo thói quen đi tới nhà ăn số ba, thu ô, anh đi tới cửa mua cơm: “Hòa thượng, Hoắc Yên đâu?”

Hứa Minh Ý vừa múc thức ăn cho sinh viên vào nhân nhả nói: “Nghỉ việc rồi.”

“Tớ biết, nhưng em ấy không đến ăn cơm tối.”

“Cửa này chỉ mở để phục vụ công việc bán cơm, tìm hiểu thông tin khác thu phí riêng, mỗi phút mười tệ.”

Phó Thời Hàn đập một phát vào cửa thủy tinh, tức giận quát: “Con mẹ nó hỏi cậu, em ấy đâu!”

Hứa Minh Ý kinh ngạc, ngẩng đầu, phát hiện sắc mặt Phó Thời Hàn không đúng lắm, trong mắt hiện đầy to máu, nhìn có chút dữ tợn.

Anh ta đưa mắt nhìn xuống, thấy tay Phó Thời Hàn đã nắm chặt thành quyền, các khớp xương đều trắng bệch.

Hứa Minh Ý là người thông minh, dứt khoát thu lại ý cười, nói: “Được rồi, nói cho cậu vậy, thời gian này Hoắc Yên thường ở vườn hoa phía sau nhà ăn làm từ thiện.”

Phó Thời Hàn cảm ơn quay người xõng ra khỏi nhà ăn, Hứa Minh Ý âm thầm sợ hãi, đáng vẻ thất thủ vừa rồi của Phó Thời Hàn, từ khi quen biết nhau đến giờ, anh ta còn chưa từng gặp.

Trong ấn tượng của anh ta, tuổi tác Phó Thời Hàn nặc dù nhỏ nhất trong phòng, nhưng bất kể là suy nghĩ hay đối nhân xử thế, Phó Thời Hàn đều thành thực trầm ổn nhất trong bốn người. Bày mưu tính kế, trên thế giới này không có vấn đề gì Phó Thời Hàn không thể giải quyết được.

Cô nàng Hoắc Yên kia, có thể khiến quân tử như Phó Thời Hàn không bao giờ đối sắc phải chửi tục.

Có năng lực.

Hứa Minh Ý gọi cho Thẩm Ngộ Nhiên một cuộc điện thoại, nếu anh ta nhớ không nhầm, Thẩm Ngộ Nhiên hẳn là vừa học chung một lớp với Phó Thời Hàn.

“Tình huống của lão tử là thế nào vậy?”

“Hiếm khi thấy tên nhóc nhà cậu nói chuyện từ tế không bắt trả tiền nha.” Đầu bên kia giọng nói của Thẩm Ngộ Nhiên cao lên: “Bị cậu ta dọa hả?”

“Bớt nói nhảm, mau nói cho tôi đi.”

Khi tâm hồn Bát Quái của người đàn ông cháy bùng rực, không thua phụ nữ tí nào.

“Vừa rồi trên lớp ngôn ngữ C, lão tử nhận được một tin nhắn, rằm mới cái đúng phát lên, mặt lạnh như sông băng ở Nam cực dọa giáo sư lớp tôi giật nảy mình, kinh mật suýt chút rơi xuống.”

Hứa Minh Ý nhàu mày: “Xưa nay Phó Thời Hàn đi học không để ý đến điện thoại, tin nhắn tới nhìn thấy cũng coi như không, học sinh giỏi ý chỉ kiên cường đây mà.”

“Đúng vậy, nhưng vừa nhận tin nhắn kia, cậu ta liếc mắt một chút liền xin giáo sư nghỉ học, như lửa cháy đến mông lao ra ngoài.”

Thẩm Ngộ Nhiên dừng một chút, lại hỏi Hứa Minh Ý: “Ai nhắn tin nh? Có thể khiến chủ tịch hội sinh viên của chúng ta cúp học.”

Hứa Minh Ý nhếch môi cười, âm cuối nâng lên: “Muốn biết?”

“Muốn!”

“Tin tình báo độc nhất vô nhị, phí 20 tệ.”

“Xéo ngay!”

...

Sau một phen chặt chém cười đùa nhau, Hứa Minh Ý cúp điện thoại, vừa nghĩ tới dáng vẻ nồn nóng của Phó Thời Hàn, không khỏi lắc đầu, thì thào lẩm bẩm: “Bề khổ vô biên, thiện tai thiện tai.”

**

Phó Thời Hàn lấy di động ra, màn hình điện thoại bị những giọt nước từ trên ô rơi xuống ướt đẫm, anh dùng lòng bàn tay lau sạch nước, nhìn tin nhắn hiển thị trên màn hình —

“Phó Thời Hàn, anh có tiền không cho em mượn một ít.”

Anh hiểu tính cách Hoắc Yên rất rõ, nếu không phải bị đẩy vào hoàn cảnh vô vọng, bất kể ra sao cô cũng không mở miệng vay tiền anh.

Trước đây chưa từng có, sau này khẳng định cũng sẽ không có.

Từ nhà ăn chạy một mạch đến đây, đi qua con đường đá tĩnh mạch trong rừng, gió thu thổi từng cơn mang theo hơi lạnh và những hạt nước mưa.

Phó Thời Hàn không ngừng gọi điện thoại, mỗi lần kết nối lại bị cô thẳng tay ngắt đi.

Tâm trạng hốt hoảng trước nay chưa từng có, Phó Thời Hàn luôn bình tĩnh như mặt hồ thu bắt đầu dậy sóng, loại cảm giác này khiến anh phát điên, khiến anh mất khống chế, đại não cũng sắp không còn tỉnh táo. Giờ phút này, lần đầu tiên trong đời anh trải nghiệm và cảm nhận thế nào là trong lòng nóng như lửa đốt.

“Nghe đi, đáng chết, nghe đi!”

Phó Thời Hàn ném mạnh điện thoại xuống đất, cái điện thoại đáng thương nặng nề đập vào tảng đá bên đường, nước bắn và bùn đất bắn lên tung tóe.

Mà đúng lúc này, cách đó không xa dưới tán cây, có một cô gái ngồi xõm ven đường, khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào trong đầu gối.

Trước mặt cô nẩy con chó con lang thang, đang vây xung quanh cô, con thì dùng cái mũi hít hít chân cô, con thì lén lộn trong vũng ờ trước chân cô giống như muốn giúp cô vui vẻ.

Thấy có người lạ tới, mấy con chó lang thang lập tức giải tán, cũng không dám đi xa, chỉ có thể trốn trong bụi cây, ánh mắt dè phòng nhìn Phó Thời Hàn.

Phó Thời Hàn che ô đi tới trước mặt Hoắc Yên, tràn đầy đau lòng nhìn cô.

Hoắc Yên nghe thấy tiếng động chậm rãi ngẩng đầu lên, liền chạm vào đôi mắt như hồ nước sâu thẳm của anh.

Anh che ô đứng bên cạnh cô, có mấy giọt nước từ cái cảm tình tế của anh chảy xuống. Trước giờ Hoắc Yên chưa từng gặp qua ánh mắt phức tạp như này của Phó Thời Hàn.

Không nở, đau lòng, yêu thương...

Cô lại nghiêng đầu, dụi dụi mắt cố gắng che dấu nước mắt khiến đôi mắt càng thêm đỏ bừng

Phó Thời Hàn thấy cô đầm đìa đáng yêu, giống như con mèo nhỏ bị oan ức một mình trốn đi liếm láp vết thương.

Mưa nhỏ lại không ít, từng hạt nhỏ thưa thớt trong không khí bị gió thổi bay.

Hoắc Yên nhìn thoáng qua chiếc điện thoại bị anh ném xuống đất, tranh thủ thời gian đứng dậy nhét điện thoại lên.

Thân máy đã bị dính đầy nước và bùn đất.

Hoắc Yên lấy khăn tay trắng tinh từ trong túi ra, cẩn thận từng chút một lau sạch điện thoại của anh, sau đó mở khóa, kiểm tra xem điện thoại có bị ném hỏng hay không.

Màn hình vừa sáng lên, trong nháy mắt bị một cánh từ sau lưng vội vàng đoạt lấy, nhanh đến mức cô vẫn chưa kịp nhìn rõ hình nền.

Trong nháy mắt sáng lên, nhìn thoáng giống như ảnh của một người.

Phó Thời Hàn nhét điện thoại vào túi, đặng hắng cổ họng, tức giận hỏi cô: “Vi sao không nghe?”

Hoắc Yên hơi cúi đầu: “Tin nhắn kia, anh đã xem chưa, có được hay không?”

Lúc đó đầu óc Hoắc Yên rất mơ hồ, cái gì cũng không nghĩ được, chỉ muốn nhanh chóng chuộc đồng hồ của bà nội về, nhất thời xúc động mới nhắn tin cho Phó Thời Hàn.

Trên thế giới này, chỉ anh mới giúp được cô.

Nhưng tin nhắn mới được gửi đi năm phút, cô liền hối hận, cái đồng hồ này có giá trị không nhỏ, cô hỏi mượn anh nhiều tiền như vậy, trả làm sao nổi!

Cô giận mình không có năng lực, cũng giận ba mẹ chiều chuộng chị gái đến không còn nguyên tắc, kết quả không kìm chế được cảm xúc, một mình chạy tới vườn hoa nhỏ khóc.

Phó Thời Hàn thất chặt cổ họng, kiềm nén tâm trạng, hỏi cô: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hoắc Yên không nói gì, chỉ không ngừng lắc đầu.

Phó Thời Hàn giờ tay nắm chặt bà vại giấy yếu của cô, hơi cúi người xuống nhìn thẳng mắt cô.

“Mặc kệ xảy ra chuyện gì, em đều có thể nói cho anh.”

Giọng nói của anh trầm thấp, tỏa ra sức mạnh khiến người khác yên tâm.

Hoắc Yên cố vẽ bối rối hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn anh, thấp giọng nói: “Em muốn mua một cái đồng hồ.”

Phó Thời Hàn khẽ cười: “Chỉ đơn giản như vậy?”

Hoắc Yên cắn môi dưới, bởi vì dùng nhiều sức mà lộ ra màu trắng, thật lâu sau khó khăn nhả ra ba chữ “Rolex”.

Phó Thời Hàn ngăn người, mặc dù không biết tại sao cô lại muốn mua hãng đồng hồ này, nhưng cô đã muốn, cho dù mặt trắng trên trời anh cũng hái xuống cho cô.

“Trước hết về tắm, đổi sang bộ quần áo sạch đã.” Phó Thời Hàn miễn cưỡng dùng một tay che ô, một tay khác ôm vai Hoắc Yên trở về: “Sau đó chúng ta sẽ đi dạo phố, em nghĩ kỹ xem muốn mua kiểu dáng gì, hay là anh giúp em tham khảo?”

“Không phải.” Hoắc Yên luôn miệng giải thích: “Em chỉ muốn chiếc cái đồng hồ của bà nội về, bởi vì trong nhà cần tiền gấp, cho nên mang đồng hồ ra ngoài cầm, nhưng cái đồng hồ đó là kỷ vật bà nội rất quý.”

Phó Thời Hàn đại khái đã hiểu chuyện gì xảy ra.

“Cần bao nhiêu?”

“Hai... hai vạn.”

“Đồng hồ Rolex, lại là đồ cổ, thế mà chỉ cầm có hai vạn.” Phó Thời Hàn lắc đầu: “Nhà em đến cùng cần tiền gấp đến độ nào, mới có thể bán thóc bán gạo thế.”

Tay Hoắc Yên siết chặt thành nắm đấm, không dám nói cho anh biết bởi vì Hoắc Tư Noãn tiêu xài quá nhiều nên bây giờ mới khiến ba mẹ phải bán đồng hồ.

“Em có thể viết giấy ghi nợ cho anh, nhất định em sẽ trả lại!” Cô đảm bảo với anh.

Phó Thời Hàn nhìn Hoắc Yên nhàu chặt lông mày, mặt mũi nghiêm túc. Anh mỉm cười, trong giọng nói có mấy phần đùa giỡn: “Đã đến năm chữ số, em dùng cái gì để trả?”

Hoắc Yên ủ rũ cúi đầu nói: “Em... em không biết, hiện giờ em không thể gom được nhiều tiền như vậy, nhưng đợi tương lai em có thể kiếm được tiền, khẳng định phải đợi rất rất lâu rất lâu.”

Cô cắn chặt răng, lần đầu tiên cảm thấy, trước hiện thực tàn khốc, cô thật sự bất lực.

“Được rồi, anh sẽ nghĩ cách.”

Phó Thời Hàn nhìn dáng vẻ cổ chấp của cô, lắc đầu bất đắc dĩ

“Mau trở về tắm nước nóng, bây giờ tạm cầm đồ nào cũng đóng cửa rồi, 9h sáng mai anh sẽ ở dưới ký túc xá chờ em, nhớ đúng giờ.”

Anh nói xong quay người rời đi.

Hoắc Yên sững sốt một chút, gọi lại: “Em không nói đùa, hai vạn không phải số tiền nhỏ, tạm thời em thật sự không bỏ ra...”

Nhớ lại hình ảnh một mình lau nước mắt trong vườn hoa của Hoắc Yên, Phó Thời Hàn cảm thấy từng cơn đau âm ỉ trong tim, chỉ hai vạn, giá trị không bằng nửa giọt nước mắt của cô.

“Vậy thì nọ.” Anh không quay đầu, trầm giọng nói: “Chờ ngày nào đó trong tương lai, có lẽ em có thể dùng vật khác, trả anh.”

Hoắc Yên không kịp phản ứng, truy hỏi: “Còn có thể dùng cái gì.”

Phó Thời Hàn nghiêng đầu qua, nửa bên mặt tuấn tú mà thâm thúy.

“Nhóc con, em hãy nhớ kỹ, sau này không cho phép khóc vì tiền.”

Tác giả có lời muốn nói

Phó Thời Hàn: Ta là máy rút tiền.

Editor: Anh Hàn chờ chị lấy thân báo đáp đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Canh một

“Anh không muốn làm anh trai em.”

Sáng hôm sau Hoắc Yên dậy sớm rửa mặt, gần giờ xuất phát, đột nhiên nghe thấy ngoài hành lang truyền đến tiếng ồn ào của nữ sinh.

Lâm Sơ Ngữ thích nhất xem náo nhiệt, dẫn đầu chạy ra ban công nhìn xuống dưới, ngạc nhiên nói: “Phó Thời Hàn đến đây!”

Hoắc Yên vội vàng đeo cặp sách lên, thay dây thể thao rồi chạy biến ra ngoài, không để anh phải đợi lâu.

Lâm Sơ Ngữ ở phía sau la hét: “Hóa ra sáng sớm cậu rửa mặt thay quần áo là để hẹn hò với giai nhân.”

“Là ra ngoài làm chính sự với anh ấy.”

“Không cần giải thích không cần giải thích.” Lâm Sơ Ngữ vứt cho cô một ánh mắt “tờ hiểu mà”.

Hoắc Yên ngừng một chút, biết cô bạn hiểu nhầm cái gì, nhưng cô cũng không giải thích, vội vàng xuống lầu.

Trước nay Phó Thời Hàn không thích chờ đợi, sự kiên nhẫn của anh rất quý giá, thời gian càng quý giá hơn.

Ra khỏi cửa ký túc xá, Hoắc Yên nhìn thấy Phó Thời Hàn ở phía xa xa.

Anh mặc một bộ quần áo thể thao màu đen đứng dưới bóng cây ngô đồng, dáng người thon dài thẳng tắp, tay tùy tiện nhét trong túi quần, mấy sợi tóc mềm mại rủ xuống trán, chạm đến lông mày.

Từ xa xa trông thấy người nào đó vụng về chạy tới, khuôn mặt vốn dĩ đang hồ hững lạnh lùng liền mang theo một chút ý cười lơ lửng, tự nhiên nhiễm chút phong tình.

Hoắc Yên chạy tới trước mặt Phó Thời Hàn thở hổn hển. Anh lập tức giờ tay ổn định cơ thể giúp cô, hơi trách cứ: “Gấp cái gì.”

Hoắc Yên vẫn thở hổn hển, nói: “Sợ muộn giờ của anh.”

“Nhất định phải khách sáo với anh thế à?”

“Ừm?”

Hoắc Yên không hiểu.

Sắc mắt Phó Thời Hàn hơi tối lại, mắt hơi sụp xuống liếc nhìn cô, thấy cặp mắt ngây thơ của cô viết đầy hoang mang.

“Không biết là em không hiểu thật, hay giả vờ không hiểu.”

Lần đầu tiên Phó Thời Hàn cảm giác được thế nào là khó giải quyết và bất lực, mà trước kia, mọi việc anh đều giải quyết ổn thỏa, trên thế giới này không có vấn đề gì anh không thể giải quyết.

Phó Thời Hàn đánh phải giải thích với cô, nghiêm túc nói: “Đối với em, anh luôn có thời gian.”

Cô vĩnh viễn ở vị trí thứ nhất trong lòng anh.

Hoắc Yên hiểu rồi, thế là dùng giọng ngọt ngào nói với anh: “Cảm ơn Hàn ca.”

Trong lòng Phó Thời Hàn giống như được lông vũ quét qua, ngứa ngứa mà không thể gãi.

Hoắc Yên đeo cặp sách trên lưng, vượt qua anh đi phía trước.

“Đợi chút.”

Sau lưng truyền đến tiếng con trai, cô dừng lại, thấy anh bước ba bước tới trước mặt mình.

Thiếu niên khuy một gói xuống, thất lại dây giày thế thao cho cô.

Các đốt ngón tay thon dài cầm dây giày bị tuột, chỉ vài động tác, một cái nơ con bướm liền xuất hiện.

Đôi mắt Hoắc Yên mở to, anh vừa mới ngồi ngồi xuống thất dây giày cho cô!

Khó tin.

Giờ phút này các nữ sinh ở trước ký túc xá đang hét chói tai, anh... anh vẫn là Phó Thời Hàn không coi ai ra gì, cao ngạo lạnh lùng đó sao, anh vậy mà ngồi xổm xuống buộc dây giày cho con gái!

“Chết tiệt, chỉ có mình tôi cảm thấy con mẹ nó... sự cứng chiều của anh ấy sao!”

“Cái chết, chẳng lẽ không ai ghen tỵ à?”

“Tôi chết tâm rồi, sẵn thương còn chỗ trống không?”

Hiện tại Hoắc Yên chỉ cảm thấy trong lòng nhen nhóm một ngọn lửa nhỏ đang không ngừng lan tràn trong mạch máu của cô. Cô không nhận được sờ sờ mặt mình, hai má nổi lên một tầng đỏ ửng.

Hoắc Yên chỉ ngốc nghếch hai giây, sau đó lập tức đuổi theo.

Trên đường đi, mặt cô nóng bừng, lập đi lập lại hình ảnh vừa rồi, càng nghĩ càng đỏ mặt.

Phó Thời Hàn hỏi: “Bình thường lâu lo như chim, hôm nay sao thế, một câu cũng không nói.”

“Không có gì.” Hoắc Yên ấp úng nói: “Cái đó... anh là anh trai em phải không?”

Khóe miệng Phó Thời Hàn hơi cong lên, thả chậm bước chân, tiện tay sờ sờ vành tai mềm mại của cô: “Em nói đi?”

Hoắc Yên bị anh sờ hơi ngứa, theo bản năng run rẩy, đuôi mắt Phó Thời Hàn cong lên, giống như rất thích phản ứng của cô vậy.

“Nếu như anh có em gái ruột, anh còn đối xử tốt với em như vậy không?” Hoắc Yên lại hỏi: “Có phải coi em là em gái không?”

Cô nhớ rõ khi còn bé Phó Thời Hàn từng nói, muốn có một cô em gái, thế nhưng lại không có, cô giống như em gái anh, anh sẽ yêu thương cô thật nhiều. Nên nếu bị người xấu bắt nạt phải nhớ nói cho anh biết.

“Không phải, anh không muốn làm anh trai em.”

Không ngờ lần này Phó Thời Hàn cự tuyệt thẳng thắn như vậy, không một chút do dự.

Hoắc Yên ngăn người, nhìn đôi mắt bình tĩnh của anh, thì thào: “Không muốn làm anh trai em...”

Ánh mắt tôn thượng và tài thần của Hoắc Yên khiến Phó Thời Hàn có chút không nở, biết mình kích động, anh lắc đầu bắt đầu đi, giọng nói hòa hoãn lại: “Ai muốn làm anh trai của cái người ngốc nghếch như em, kéo thấp chỉ số thông minh của nhà anh xuống.”

Mặc dù là chê cô, Hoắc Yên lại cố gắng nín cười, mặt nghẹn đến đỏ bừng.

Phó Thời Hàn theo thói quen nắm cổ tay cô khi còn bé, dẫn cô đi về phía trước. Động tác thân mật này khiến Hoắc Yên bùng lên một cảm xúc kỳ lạ.

Năm chữ “Tiệm cầm đồ Nhuận Phong”, xuất hiện ở trước mắt.

Hai người bước vào, Hoắc Yên lấy một tờ giấy cam kết từ trong cặp sách ra đưa cho nhân viên, sau khi xác nhận, nhân viên đeo bao tay trắng vào, mang đồng hồ Rolex tới.

Thân đồng hồ bằng kim loại nhìn qua rất sang trọng và cứng cáp. Kiểu dáng hơi cũ, nhìn qua có chút lâu đời.

Hoắc Yên thấy đồng hồ, tâm trạng khẩn trương cuối cùng cũng thả lỏng, cẩn thận từng chút ôm hộp đồng hồ vào trong ngực.

Phó Thời Hàn đã làm xong thủ tục còn lại và thanh toán xong phí cầm đồ.

Vừa rồi trong lúc vô tình anh liếc qua, trên mặt đồng hồ hơi có tý vết, giá trị của cái đồng hồ ít nhất mười vạn trở lên, lại chỉ cầm cố hai vạn, chỉ sợ cũng bởi vì nguyên nhân này.

Anh lắc đầu, may mà cũng chỉ có hai vạn, nếu như nhiều hơn, chỉ sợ trong lòng Hoắc Yên càng thêm nặng nề.

Hoắc Yên ôm hộp đồng hồ ra khỏi tiệm, quay đầu trịnh trọng nói với Phó Thời Hàn: “Cảm ơn anh, em nhất định sẽ trả lại tiền.”

Phó Thời Hàn cười nhợt nhạt, nói: “Được, đợi em.”

Hoắc Yên có vẻ không yên lòng, ngồi tại cầu thang của tiệm cầm đồ cẩn thận kiểm tra lại đồng hồ, xác nhận đúng là đồng hồ của bà nội, mới nhẹ nhàng thở phào.

Phó Thời Hàn cúi đầu nhìn cô, khóe môi cô hơi nở nụ cười, đôi mắt như vàng trắng khuyết.

Chẳng biết tại sao, anh rất thích nhìn cô cười, đuôi mắt cong lên một đường góc nghiêng, vừa ngây thơ vừa chân thành.

Phó Thời Hàn ngồi xuống bên cạnh Hoắc Yên, nhận lấy đồng hồ trong tay cô nhìn kỹ: “Một chiếc đồng hồ cũ, đáng giá để em vui về vậy sao?”

“Đây là món đồ bà nội yêu thích nhất, năm đó ông nội đi Triều Tiên mang theo cái đồng hồ này bình yên trở về, trên mặt đồng hồ có vết xước nhẹ, anh biết rất khó tạo ra vết xước trên loại vật liệu cứng như này mà, bà nội mê tín, luôn cảm thấy cái đồng hồ này đã ngăn cản nguy hiểm giúp ông nội.”

“Sau khi ông nội qua đời, trạng thái tinh thần bà có chút không tinh táo, thường xuyên nói chuyện với cái đồng hồ này, những lời kì quái đều xuất phát từ trái tim, là nói cho ông nội em.”

Đầu ngón tay nhỏ nhắn của Hoắc Yên nhẹ nhàng lau đi lớp bụi trên mặt đồng hồ, ánh nắng chiếu lên người cô, khiến cả khuôn mặt được dát lên một tầng sáng ôn hòa.

Giống như sự dịu dàng của cô là bẩm sinh, không ồn ào, vẫn luôn yên lặng trưởng thành 19 năm.

Phó Thời Hàn lặng lẽ nhìn cô, rất lâu sau, anh cười nói: “Nếu nói cái đồng hồ này đã ngăn cản nguy hiểm giúp ông nội Hoắc, mà năm đó cũng chính ông, đã từ trong mưa bom bão đạn, cứu ông nội anh từ đồn quân địch trở về. Cho nên ông nội anh luôn nói, hai nhà đều có con trai, không có duyên kết thành thông gia, chỉ bằng kết duyên cho cháu trai cháu gái.”

Hoắc Yên gật đầu: “Ông nội và ông nội Phó đều thân như anh em, khi còn bé ông nội Phó thường đến nhà em chơi, đánh cờ ở ban công với ông nội em”

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ ông nội Phó, tiếng cười sáng khoái, giống như lão ngoan đồng, thích chọc ghẹo với Hoắc Yên, kết bím tóc cô thành sừng dê, mỗi lần đều khiến Hoắc Yên nước mắt rung rung.

Ông nội bắt nạt cô, cháu trai cũng bắt nạt cô, khi đó luôn cảm thấy, nhà họ Phó không có ai tốt.

Hoắc Yên lẩm bẩm nói: “Lâu rồi không gặp ông nội Phó.”

Phó Thời Hàn nói: “Cuối tuần chúng ta có thể đến viện dưỡng lão Nam Sơn thăm ông, nếu em đồng ý.”

“Được.” Hoắc Yên gật đầu liên tục, cười nói: “Chỉ cần ông đừng nghịch bím tóc của em”

“Em chỉ nhớ ông chỉ nghịch bím tóc của em thôi à, còn nhớ gì nữa?”

Hoắc Yên cau mày: “Ông còn thích nhìn em khóc, em càng khóc lợi hại ông càng cười vui vẻ.”

“Vậy có nhớ ông nói gì không?”

“Ông nói nhiều vậy em nhớ sao được.”

Phó Thời Hàn nhìn Hoắc Yên, con người đen như mực, anh vỗ nhẹ sau gáy cô, đứng dậy bỏ đi: “Tự mình nhớ lại xem”

Hoắc Yên che gáy mình, nghĩ đến nát óc, cũng không nhớ ra ông nội Phó nói chuyện gì quan trọng.

Câu nói kia chỉ là chuyện phiếm trong giờ cơm, khi đó còn có ba mẹ và người nhà họ Hoắc.

Hoắc Tư Noãn như thực nữ ngồi bên cạnh ông nội mình rót trà, nghiêm nhiên là đáng về cháu gái ngoan ngoãn hiểu chuyện, nói lời dễ nghe lấy lòng hai người già.

Mà ông nội Phó lại không nhìn Hoắc Tư Noãn, chỉ lấy tay bẹo má cô nhóc góc góc Hoắc Yên, khiến cô khóc rầm rức, một bụng tủi thân.

Khi đó ông nội Phó nói —

“Tôi thích nha đầu góc này, muốn con bé trở thành cháu dâu nhà tôi, ẩm ỉ cũng tốt, thẳng cháu nội kia của tôi cả ngày đeo cái bản mặt giống thầy giáo già mà thấy ghét.”

Câu nói kia, cả nhà đều nghe thấy, nhưng đều nghĩ đây là câu nói đùa, không coi là thật.

Duy chỉ có một mình Phó Thời Hàn, nghe vào tai liền khắc ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Ôn Nhu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.